

36
71

FLACARA

ANUL XX
NR. 848
1 SEPTEMBRIE 1971

În șapte zile

Am pune această săptămână sub semnul bilanțului, al aceluși bilanț care prin bogăția lui este tonifiant, datorat de forte și vigoare pentru noua etapă a marii întreceri ce se desfășoară în întreaga țară, având ca obiectiv înlăturarea marilor sarcini cuprinse în programul elaborat de Congresul al X-lea al partidului.

Au trecut 8 luni din primul an al acestui cincinal și succesele obținute ne îndreptătesc să privim înainte cu încrederea că vor fi întocmai înlăturările măsurile elaborate cu atita clarviziune științifică de către partidul nostru. Începutul lunii august a marcat realizarea producției globale a țării în proporție de 102,7 la sută pe primele șapte luni. 160 de noi capacități de producție industrială și agrozootehnică au intrat în funcțiune, iar dintre acestea 27 înainte de termenul planificat. 24 000 de familii s-au mutat în apartamente noi, înscriindu-și existența pe traiectoria unui grad sporit de confort și bunăstare. Să le dorim cu toții o viață lungă și fericită. Și să felicităm în același timp harnicii constructori din Caransebeș care, în această săptămână pe care o comentăm, au dat în folosință înainte de termen Uzina de construcții metalice cu o capacitate de 20 000 de tone anual. Să notăm că aceasta nu este decât unul din altele 26 de obiective ale industriei constructoare de mașini intrate parțial în funcțiune de la începutul anului și până acum. Să mai adăugăm aici și rezultatele bune obținute în agricultură, rezultate care, înainte de a răspîndi parfumul plinii scoase din cuptor, au însemnat muncă încordată, transpirație, risipă de energie și fantezie organizatorică. S-a putut însă raporta la recenta inspirat denumită «consfătuire a grului», că în acest an s-a obținut la grâu cea mai mare producție medie la hectar din câte s-au înregistrat vreodată în țara noastră. Această realitate a fost comunicată cu mindrie, fără să se insiste însă asupra ei mai mult decât trebuie. Pentru că concluzia «nu e o producție maximă» a făcut ca experiența bună să fie cercetată cu atenție, la fel și unele neajunsuri ca și cauzele care le-au determinat; gândurile să se concretizeze în măsuri, totul exprimând, în ultimă instanță, hotărârea lucrătorilor din agricultura noastră socialistă de a adăuga sporuri recoltelor de miine în comparație cu cele de azi.

Bilanțul nu se încheie și nu se poate încheia aici. Cele câteva exemple au menirea să demonstreze încă o dată încrederea tuturor oamenilor muncii din patria noastră că tot ceea ce se edifică, fără excepție, le este destinat lor, bunăstării și fericirii lor, că în centrul a tot ceea ce face partidul nostru se află el, omul muncii de la orașe și sate, cu întregul lui complex de probleme. Este conștiința care ne stăpânește pe fiecare dintre noi și care dă conținut simbiozei proprietar-producător. De aici și perpetua noastră pozitivă nemulțumire, setea noastră de autodepășire, nevoia noastră, devenită organică pentru fiecare, de a realiza azi un plus în comparație cu ieri. Și acest sentiment al pozitivei noastre nemulțumiri a fost strălucit confirmat și în această săptămână de spiritul care a dominat dezbaterile din adunările generale ale salariaților din centralele industriale — spirit muncitoresc, de analiză lucidă, adevărată competiție de propuneri pentru perfecționarea continuă a procesului de producție, pentru obținerea aceluși muncii mai mult și mai bun — de poziția exigentă, combativă, de înaltă principialitate parlinică pe care au avut-o comuniștii în adunările de partid destinate îmbunătățirii muncii politico-ideologice. Ne oprim mai mult asupra acestor adunări pentru că ele, din documentele dezbătute, se referă în modul cel mai direct la edificarea pe plan superior a omului societății noastre, deci a fiecăruia dintre noi. «Măsurile stabilite — spunea tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — au drept scop așezarea relațiilor sociale pe principii socialiste, realizarea în viață a principiilor eticii comuniste, a echității și dreptății sociale, dezvoltarea conștiinței socialiste și formarea omului nou — constructor al socialismului și comunismului». Ce înseamnă a ne construi pe noi înșine pe un plan spiritual superior ne-au demonstrat adunările generale de partid — adevărate școli de educație comunistă. Trăsătura lor caracteristică a fost efortul colectiv pentru perfecționarea umană a fiecăruia în parte, înțelegând prin aceasta, înainte de toate, consolidarea și dezvoltarea trăsăturilor revoluționare — abnegație pentru cauza partidului, fermitate în aplicarea liniei sale politice, un dezvoltat spirit critic și autocritic, hotărârea de a lupta fără menajamente împotriva a tot ceea ce stă în calea mersului nostru înainte — trăsături care dau nobletea profilului nostru moral-politic. La efortul colectiv va trebui să adăugăm însă efortul nostru individual pentru autoperfecționare, pentru ridicarea fiecăruia dintre noi la înălțimea marilor cerințe formulate cu atita claritate în documentele de partid.

Marti, 31 august 1971

Petru ISPAS

căminul cultural — o casă a tuturor

Nu fiindcă sint mai în vîrstă, dar cred că scena căminului cultural din comună trebuie să fie ocupată și cu alte manifestări culturale în afară de dans. Nu zic ba, tinerilor le place să joace, să cînte, dar parcă numai lor? Și noi, bătrînii, ne prindem cu foc într-o horă sau ne învăluim cu plăcere de un cîntec. Și chiar dacă și se mai împleticesc picioarele, tot îți este drag barem să privești.

Dar asta o seară. două. că pe urmă simți nevoia să mai vezi și altceva la cămin, să mai ascuți și alte lucruri și faptul acesta îl doresc și alți săteni. Drept e că nu prea s-au ocupat pînă acum cei care răspund de asta, să mai împropăteze programele, să afle drumul care cheamă deopotrivă la cămin și pe tineri, și pe bătrîni. Că bine ar fi dacă în fiecare seară am avea, așa, ca un loc de întîlnire. căminul, unde să schimbăm două-trei vorbe ca lumea, să aflăm ce mai e nou prin sat sau prin țară. Chiar acum vara, în toila muncii s-ar găsi timp; că bărbatul, mai ales cînd vine de la treabă, mai are nevoie să stea la o vorbă.

Dacă cei mai luminați oameni din comună, învățătorii, doctorii, ar strînge sătenii la cămin, le-ar mai spune ce se întîmplă în lume, tare bine ar fi. Noi am apucat alte vremuri și ne-am bucura dacă am afla cum e cu așa-zisele «semne cerești», ce vremuri vor fi, că acum se știe timpul cu zile și luni înainte, chiar dacă nu tocmai exact. Multe lucruri ni s-ar lămuri și multe s-ar schimba din cele greșite pe care le-am apucat noi cu ani și ani în urmă. Dar vedeți, trebuie să-ți deschidă cineva mintea.

Și mai e încă ceva. La noi în comună, și nu numai la noi, că

e plină țara de oameni pricepuți, e cite unul care știe cîm meșteșug de-ți ia ochii cînd pune mina să facă vreun lucru. N-ar fi bine dacă meșteșul ăsta s-ar întîlni cu flacăra di și le-ar da și lor din experiența lui, din cite a învăț într-o viață de om? Că meseria aleasă nu se învață bate din palme și nici numai trecînd în fugă pe lîngă. Ca să nu mai spun de femeile care știu să țeară, să cînt în fel și chip, de-ți fură ochii o zăvelcă. Acum fetele au alte treburi, și e bine că merg la școală și la altă meserie dar e păcat să se piardă mîndrețe de modele și fel de fel de tipare de lucrătură. Și eu știu că dacă ar avea cine organizaze treaba, nu s-ar da înapoi. Să nu creadă nici că e vreo cinste dacă nu știi să coși un nasture, să calci trebuie un pantalon sau să faci o floare mai aleasă pe mașă! De cînd mă știu eu, la mare cinste a fost tot cel care știa mai multe și putea să întorcă la vremea potrivită suveica, și hora, și vorba de soi.

Eu am dat numai cîteva exemple, dar dacă mai înțeleg și pe alții faci o listă întregă cu cei care vin cu idei de activități care să umple căminul de activități. Fiindcă eu cred că acest cămin cultural tocmai de asta îi spune astfel, că un fel de cămin al satului, o casă mai mare, a tuturor, seara, după muncă sau la sîrbătoare, fiecare să spună ce-a mai aflat, să-i arate ce-a mai făcut, și cel ce nu știe să afle de la cel mai priceput. Iar din treaba asta nu avem de cîștigat cu toții.

Marin BACAI
Fumurenii, jud. V

ATITUDINI

acolo, sub dealurile baraoltului...

Pădurile și dealurile Baraoltului mai dorm încă. Printre pilurile severe de brazi și paltini cețurile se destramă, alungate de lumina difuză a dimineții. E frig, e răcoare. dealurile mari cînt munții întunecă cu umbrele lor văile adînci pînă în miezul zilei și nimeni nu se miră cînd, în plină vară, calcă pe iarbă albită de brumă. Se simte răsuflarea munților, li se pot zări și virfurile albastre, rigide, înfipite parcă în cer.

Un autobuz urcă anevoie serpentinele. Are farurile aprinse, negura încă nu s-a risipit cu desăvîrșire. Oamenii vorbesc cu glas scăzut, fumează. În sfîrșit, mașina se oprește. O clădire scundă, afumată, o linie îngustă de cale ferată, utilaje, mașini, o bandă rulantă înțepenită sub cerul limpede și rece. Oamenii dispar într-o încăpere. Peste cîteva minute se reîntorc în curte. Poartă salopete, cizme de cauciuc, căști de protecție.

Undeva, dedesubt, un motor începe să duduie înfundat. Pe șina de cale ferată și-au făcut apariția cîteva vagonete. Oamenii se urcă unul lîngă altul. În întuneric, lămpile aruncă pete de lumină palidă, incertă. Trenul-miniatură a pornit, coboară, se pierde la o cotitură a tunelului care dispare oblic în adînc. «Noroc bun!» Așa începe o zi de muncă aici, la mina Virghiș I, din cadrul bazinului carbonifer al Baraoltului. În fiecare dimineață autobuzul aduce din satele învecinate, cuprinse încă de somn adînc, bărbați calmi, hotărîți și curajoși, bărbați care de ani și ani, acolo, la zeci, sute de metri adîncime, într-un «corp la corp» fără de sfîrșit, smulg pămîntului una din comorile sale cele mai de preț: cărbunele. I-am urmat prin puțul, prin galeria aceea ce-și deschidea triumfal drum spre inima dealurilor, deasupra cărora mai strălucea luceafărul dimineții. Drum lung, drum sinuos, coborînd însă implacabil tot mai în adînc. Lumina becurilor se făcea parcă mai palidă, aerul mai cald. Îmi simțeam tîmplele zvîcnind și urechile parcă îmi erau înfundate. Căldură și un praf fin, iritant pentru cel ce pătrunde aici pentru prima oară. Pereții, tot mai scunzi, sclipesc întunecat. Mi se pare că merg de ore. La ce adîncime sîntem? Doar la cîteva zeci de metri? Nu-mi vine să cred. Deodată îi văd, mai bine-zis, îi aud. Zgomotul înfundat al combinelor de înaintare, ecoul depărtat al «pușcăturilor». Glasuri ce parcă dau ordine, scurte, precise.

Aici, în înfruntarea cu peretele de cărbune, cu «frontul» ce se repliază veșnic, aici unde căldura îmbrobonează frunțile și face să șiroiască de sudoare spinările minerilor, unde lumina tremurătoare a becurilor reliefează cînd și cînd o

privire severă și concentrată, brațe și umeri muschii încordați de un efort ritmic, l-am întîlnit pe Dezideriu Vajda.

Omul e mai curînd uscat, dar tot vînjos. Are 41 de ani, lucrează în abataj de la 19 ani. Îi privesc mișcările, îi cuvintele. În toate se simte minerul cu mare experiență pentru care abatajul, peretele de cărbune, nu mai au secret. Începuturile meseriei au fost grele. Își aduce aminte teama pe care a simțit-o în ziua cînd pentru prima oară coborît în mină. Întunericul, căldura, trosnetul lemnelor care erau armate galeriile în acea vreme, i se părea sinistre. A avut însă profesori pricepuți, dascăli cu prigi. Și în cîteva ani, adolescentul temător a ajuns muncitor de elită. Zic «în cîteva ani», fiindcă aici, în subteran, galea galoanelor se face după o strictă, de toți respectată regulă. Nu poți să vii în mină și să pretinzi să ajungi deir miner sau maistru. Trebuie să parcurgi etape riguroase să dovedești de ce ești capabil. Dezideriu Vajda a înțeles fără seriozitate, disciplină și hărnicie nu va putea nimic ajunge prea departe și o dorea din tot sufletul. l-a ascultat întocmai pe cei mai în vîrstă, pe maiștri, nu s-a codit dat înapoi în fața greutății, a dovedit că are mai mult decât hărnicie și dorință de a se perfecționa în meserie, a dovedit că are suflet. Fiindcă acolo jos, în abataj, mai mult decât oriunde, «toți pentru unul și unul pentru toți» sună ca un memento. Aici nu-i loc pentru egoism, spiritul de echipă este suveran. Se rupe un lanț de la traktor. Sar cu toții să-l repare. Se semnaleză unde infiltrare de apă. Nimeni nu stă pe gînduri. Așa e lămpii minerului, doar așa se poate lucra acolo la zeci, sute de metri sub pămînt. Numai așa zecile, sutele de tone de cărbune pot vedea lumina zilei, într-un șuvoi negru, lucitor, neîntrerupt.

Brigada condusă de Dezideriu Vajda este fruntașii mină. Cuvîntul, poate, prin abuzivă folosire, nu mai sună atît de mult. În cazul de față reprezintă enorm. Cîteva oameni, cei mai buni dintre cei buni. Un brigadier care de bine de două decenii muncește exemplar, conducînd, sfaturi, îndrumîndu-i pe alții mai tineri. Cîteva membri marii familii a minerilor de la Virghiș I, acei oameni adînc, sub dealurile și văile acoperite cu brazi și paltini în luptă cu roca, înfruntînd nu o dată greutăți, scărlează lumina bulgării negri, mari și lucitori de cărbune.

Mihai HET

ZILE ALE MUNCII PATRIOTICE

«Incinta» vechii gropi a Pantelimonului
de văzînd cu ochii, prin energia și hărni-
ci tinerilor veniți la muncă patriotică din
ate marile unități industriale ale sectoru-
3, să devină un imens parc de agrement
stat cu terenuri de fotbal, volei, baschet,
nis, mini-golf, ștrand, plajă, debarcader.
mplex cultural (sală de spectacol, biblio-
că, club), bufet, bar, jocuri mecanice. Lu-
ările au început de anul trecut, dar din
imăvara acestui an, și mai ales în aceste zile,
e se desfășoară cu o vigoare exemplară.
renul respectiv a fost taluzat, nivelat etc.
tinerii aparținînd uneia dintre cele mai
portante platforme industriale ale Capita-
i. Se conturează încă de pe acum aleile prin-
pale, amenajarea plajei, a debarcaderului și

a altor obiective, în jurul cărora duminică
29 august, cu sape, lopeți, tîrnăcoape, târghi
tinerii, fete și băieți de toate vîrstele, elevi ai
școlilor profesionale, salariați ai întreprin-
derilor din cadrul sectorului, depuneau o
muncă rodnică însoțită de o bună dispoziție
generală. Fiecare dintre acești tineri răspunde
în felul acesta, în mod concret, la chemările
adunărilor generale ale organizațiilor de
tineret, respectîndu-și angajamentul de a
efectua cite 10 ore de muncă patriotică
lunar.

Nu puțini tineri au ținut să dea expresie
simțămintelor care i-au animat pe tot
parcursul acțiunilor de muncă patriotică
depusă în primul rînd în beneficiul lor:
viitori oaspeți ai complexului care se naște

aici. Tovarășa Nicolae Ioana, membră a
C.C. al U.T.C., președinta Consiliului na-
țional al tinerelor fete, secretara organiza-
ției U.T.C. la F.R.B.—București, ne-a declarat:
«Toți uteciștii au răspuns la chemările de
muncă patriotică, atît în interiorul întreprin-
derii (amenajarea unor spații verzi, a
unei baze sportive), cît și aici la Pantelimon,
conștienți că în viitor vor petrece în această
complexă bază de agrement orele de odihnă
ale timpului lor liber». Daia Necuța — se-
cretara organizației a IX-a U.T.C., tot de la
F.R.B.—București, este încredințată că: «Mun-
ca numeroșilor tineri, printre care mă număr
și eu, de construire a acestei baze sportive
complexe vine în întîmpinarea unei dorințe

mai vechi de a avea, în apropierea locurilor
lor de muncă, o zonă turistică representa-
tivă, cu nimic mai prejos decît obiectivele
asemănătoare consacrate din Capitală». «Ve-
nim — ne spune Estera Hoffmann — pen-
tru a amenaja aceste locuri; săpăm, greblăm,
într-un cuvînt muncim pentru că ardem de
nerăbdare de a vedea eforturile noastre
răsplătite. Răsplata noastră? Depinde de
preferințe — pentru unii tenisul, mini-gol-
ful, ștrandul etc., pentru alții... fotbalul,
voleiul, biblioteca, clubul, deci vom fi toți
pretutindeni».

Napoleon IANCU

Fotografii de E. IAROVICI

săptămîna în imagini

Septembrie. Luna recoltării intensive a porumbului. Dat fiind marele volum de muncă solicitat de această activitate, aportul mecanizatorilor se face simțit din ce în ce mai mult în numeroase C.A.P.-uri din țară. La C.A.P.-«Viață nouă» din Videle, mecanizatorii din secția a 6-a condusă de Gheorghe Zamfir de la I.M.A.-Videle au trecut la recoltarea mecanică a porumbului (cultura a doua) de pe o suprafață de 568 ha.

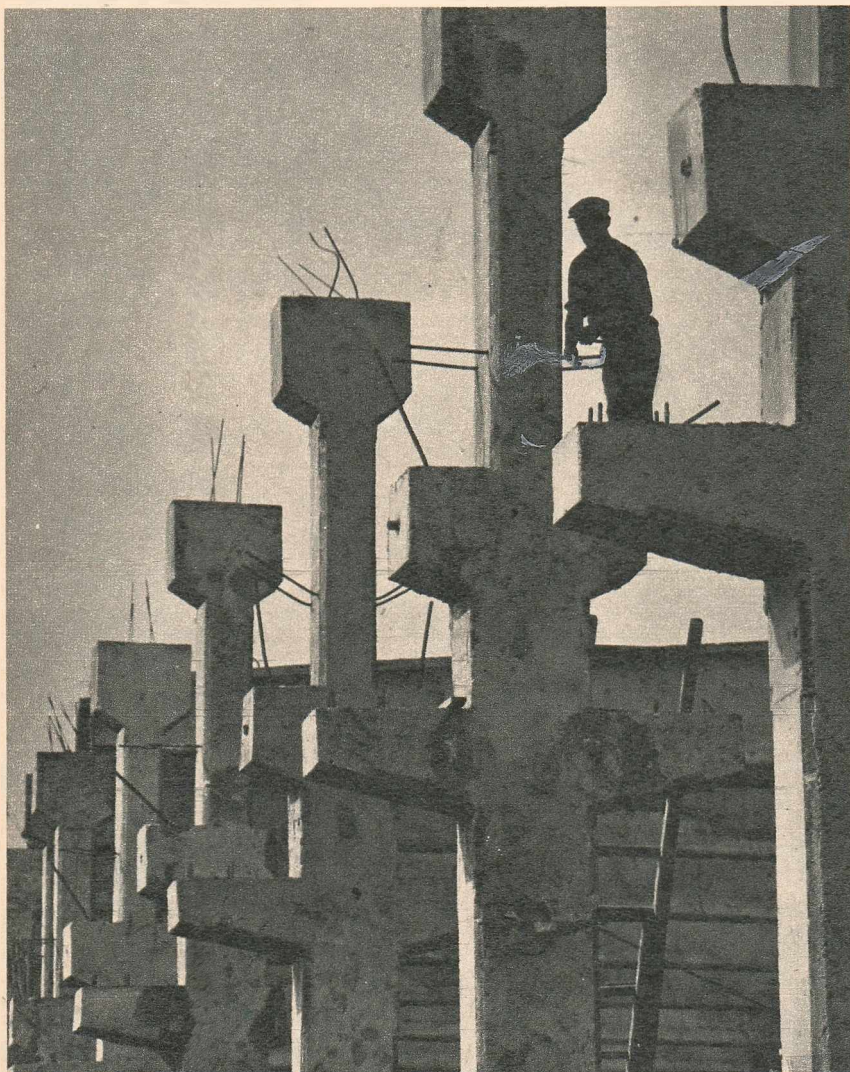
În întreaga țară lucrările agricole sînt în toi. Unitățile agricole de stat și cooperatiste recoltează cu prioritate terenurile ce urmează să fie însămînțate în toamnă cu grâu. Mari suprafețe de terenuri au început să fie în acest scop arate. Mijloacele mecanice de care dispun unitățile asigură intensificarea acestor lucrări ca, o dată cu sosirea perioadei optime, să înceapă însămînțările de toamnă. În fotografie: la C.A.P.-Vorniceni, jud. Botoșani, au început arăturile pentru culturile de toamnă.

La Caracal se află în construcție o nouă uzină de vagoane, obiectiv industrial care se încadrează în planul de dezvoltare economică armonioasă a tuturor județelor țării și a folosirii cît mai judicioasă a forței de muncă locale.

începe școala...

Peste puțin timp începe noul an școlar. De aici, obișnuita febrilitate care domnește în acest sfîrșit de vacanță în ținutățile comerțului specializate în vînzarea rechizitelor — și a uniformelor și articolelor vestimentare școlare. Părinții elevilor și înșiși elevii mai răsăriți își pot procura, la alegere, obiectele necesare, sortimentele fiind simțitor îmbogățite: 51 de sortimente de caiete, 32 de tipuri de stilouri, 100 modele de mape și serviete etc., etc. Cu toate acestea lipsesc însă apreciable cantități din articolele contractate — echeri, lini raportoare, stilouri, planșete școlare, compasuri, pensule școlare și multe altele. În ceea ce privește vînzarea uniformelor școlare, Ministerul Comerțului Interior a livrat unităților de desfacere considerabile cantități pentru a face față milioanei de cumpărători: 4 500 000 de piese, adică cu 46,8% mai multe sarafane, cu 23,4% mai mulți pantaloni de uniformă, cu 23% mai multe rochițe, cu 23,8% mai multe halate, cu 16% mai multe șorțulețe decît în anul trecut — lărgindu-se și gama de mășuri (cu mărimile 47, 48, 49), îmbunătățindu-se totodată tiparele, «tăietura», finisajul, prezența reea. Preambalarea uniformelor școlare în pungi de polietilenă ar trebui în schimb extinsă și la vînzarea rechizitelor școlare; să nu ne mai mirăm că papetăriile sînt suprasolicitate de cumpărători.

COPERTA NOASTRĂ

FLORINA CERCEL, talentata actriță a Teatrului Național din Timișoara. De curând am avut prilejul să o întâlnim în filmul **FRAȚII**.

Fotografie de S. STEINER

Prezentarea artistică:
I. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60.10—int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

Peste 800 de reputeți savanți, specialiști și experți, reprezentanți ai multor academii, institute și asociații științifice au fost prezenți în această săptămână la lucrările celui de-al IV-lea Congres internațional de logică, meteoziologie și filozofia științei care a avut loc la București. Congresul a prilejuit posibilitatea unui schimb deschis de idei și a unei confruntări constructive a punctelor de vedere în probleme de specialitate în acest domeniu însemnat al cunoașterii umane.

Ceea ce ne-a impresionat în mod plăcut, atunci când am vizitat noul local de la Combinatul poligrafic «Casa Științei», înființat ca urmare a recentelor măsuri privind funcționarea cantinelor-restaurant, a fost modul fericit cum s-a împletit frumosul cu utilul. Dacă mai adăugăm faptul că sortimentele de mâncare sînt foarte variate, înțelegem ușor de ce muncitorii de aici frecventează în număr atît de mare «bufetul de la ora 10».

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

Somnul poetului

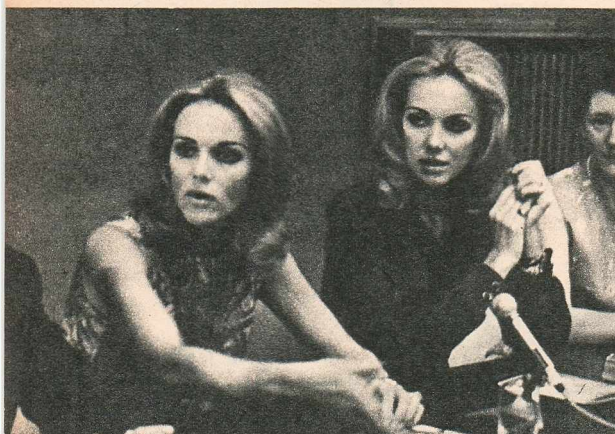
În nopțile mele de veghe, de dincolo de oglindă, îmi apare, aburită, imaginea unui copil minune, a poetului Nicolae Labiș. Intrat în legendă, chipul mi se deslușește, împotriva tuturor eforturilor, din ce în ce mai greu.

În alte nopți de veghe, de dincolo de oglindă, îmi apare, și mai scufundat în ceață, chipul altui copil minune, al poetului Al. Robot. În acest an, 1971, ar fi împlinit cincizeci și cinci de ani; s-au împlinit de curînd treizeci de cînd l-au înghițit valurile unei mări ucigașe. Fac eforturi să mi-l aduc aminte. Am colindat, împreună, sute de seri, străzile orașului; nu țin minte decît trepidația glasului lui, voce încă de copil, spasmodică, spunînd versuri... Poetul fără mormînt a lăsat în urma lui două plachete de poeme: «Apocalips terestru», versuri scrise și tipărite la șaisprezece ani și «Somnul singurătății», carte apărută cînd scriitorul nu împlinise douăzeci.

În nopțile mele de veghe, cînd, de dincolo de oglindă, îmi apare, scufundat în ceață, chipul lui, îi răsfoiesc emoționat cărțile, uimit de maturitatea unei poezii, scrisă înainte de vîrsta recrutării. Și atunci o teribilă revoltă mă cuprinde în fața unui destin de o asemenea oarbă cruzime, fiindcă mă gîndesc ce ar fi scris Robot — ca și Labiș — dacă ar fi apucat să trăiască măcar încă zece ani. De pe urma lui Al. Robot au mai rămas inedite două plachete de versuri: «Plecările și popasurile poetului» și «Îmblînzitorul de cuvinte». Mai e nevoie să demonstrăm obligația noastră morală de a-i tipări postumele? Mai e nevoie să demonstrăm obligația noastră morală de a-i tipări antumele, astăzi de negăsit? Unde e poetul pios care să-i pregătească ediția?

De dincolo de oglindă, un chip scufundat în ceață mă muștră.

de două ori kessler

Cînd dansează este greu — dacă nu imposibil — să știi care este Alice și care Ellen, fiecare pare umbra celeilalte. Cînd stai de vorbă cu ele însă, încet-încet, începi să le deosebești. Alice este cu o jumătate de centimetru mai înaltă și răspunde mai grav la întrebări; Ellen are un chip

ceva mai rotunjit și este gata oricînd să-ți întoarcă o replică plină de umor («unde locuiești?» Alice: «La Roma și München»; Ellen: «Mai ales în avion și pe aeroporturi»). Au un trecut artistic de douăzeci de ani (au debutat la 14 ani) dar nici una nu-și aduce aminte cui aparține primul gînd de a se dedica artei; s-au trezit dansînd (balet clasic) de mici copii. Succesul îl datorează, spun ele, — bineînțeles, pe rînd — muncii tenace, îndrîjirii cu care repetă și astăzi cel puțin șapte ore pe zi. Au colindat toată lumea, o vor mai colinda, lăsînd, așa cum au făcut și la București, amintirea unui spectacol plin de grație, bun-gust, virtuozitate și acea senzație ciudată că putem să visăm cu ochii deschiși și să vedem... «dublu» cit ne poștește inima.

MĂRTURII

iubesc acest pămînt...

Nu mică a fost surprinderea celor care veniseră la vernisajul expoziției de fotografii a renumitului fotoreporter

american Gjon Mili, de la revista «Life», să-l audă adresîndu-se celor de față într-o românească curată, doar cu ur foarte vag accent străin.

După ce a terminat Liceul «Lazăr» din București, Mil pleacă în 1922 în S.U.A. unde termină Institutul de tehnologie din Massachusetts. Ca cercetător în domeniul aplicațiilor speciale în fizica și optica luminatului, ia curînd contact cu fotografia, unde se dovedește că rezultatele sale nu au numai o valoare tehnică, ci și una artistică.

— Ce impresie v-a produs întoarcerea în țară după 46 ani?

— Am recunoscut multe locuri care îmi erau dragi în București. E un oraș care s-a schimbat foarte mult, păstrîndu-și totuși specificul. M-a impresionat mult centura de blocuri din jurul Capitalei. Sînt mișcat că în arhitectura noului Teatru Național din București se regăsește o replică la zidul de apus de la Voroneț. Muzeul satului e o minune. M-a bucurat să văd în toată țara o vie activitate de construcție. Brașovul m-a impresionat imens. Mi-am dat seama că de mult iubesc pămîntul acesta unde mi-am petrecut primii 18 ani din viață.

E. IAROVICI

DON JUAN DE CILIBIA

Cînd organele de miliție au descins în locuința lui, ofițerii s-au apucat cu mîinile de nas. Decorul atmosferei stătute, aproape pestilențiale, era următorul: mizerie, gu-noaie peste tot, cameră în care n-a intrat niciodată mătura, așternutul — obiele, resturi de mîncare și de băutură... Panourile cu fotografii colorate din reviste, pătate de muște și de alte surse, încercau zadarnic să învieze decorul, să-l abstragă pe locatar din lumea reală la ale cărei culori renunțase de bunăvoie, prin existența fadă și lipsită de sens.

În cameră, trei personaje: «proprietarul» — Dumitru Bradiș — «prietenu» — Ioan Matei — (amîndoi agresivi dar fisticți, trăgîndu-se mereu spre patul rufos în încercarea de a ascunde ceva, de a tăia calea milițienilor către acel loc) iar sub pat, al treilea, adică a treia, «acostata» — M.G.

Cine erau personajele și care era rostul descinderii efectuate de organele de miliție? Bradiș și Matei, tineri fără căpătii, de 19 ani, au fost reclamați pentru un viol comis în seara anterioară. Dar nu fapta penală ne interesează, ci împrejurările comiterii ei, existența parazită a celor doi.

Au terminat cu ani în urmă 7 clase. De atunci n-au mai făcut nimic util. Angajări sporadice, mai mult de ochii lumii, perioade «active» înecate în luni și luni de zile de trîndăveală. Pentru Matei, originar din Slănic-Prahova, întreținerea prezenta oarecare dificultăți; cu toată îngăduința, pensia mamei s-a dovedit neîndestulătoare față de pretențiile zdronului fără căpătii, ceea ce l-a făcut să-și părăsească orașul natal căutîndu-și, chipurile, un serviciu în București. Scopul declarat nu a purtat pașii lui Ioan Matei dincolo de hotarele Cișmigiuului, în care și-a găsit «rostul» în compania vagabonzilor de teapa lui Bradiș, așa-zisi prieteni, care în schimbul participării la acostarea de fete, la poluarea universului sonor cu expresii argotice ori de-a dreptul grosolane, îi ofereau cite o jumătate de pat sau de blid cu mîncare din tainul lor de paraziți.

Dumitru Bradiș, unul dintre «prieteni», are exact aceeași biografie. Numai mijloacele de subzistență sînt întrucîtva mai certe, dar, din punctul de vedere al nostru, al societății, la fel de neînțeles. D.B. este întreținut de părinți. Părinți care muncesc amîndoi, dar care n-au înțeles că munca este o îndatorire, un sens și o măsură a conduitei și pentru fiul lor. Cînd odrasla lor a terminat 7 clase, Gheorghe și Maria Bradiș au dedus că Mitică este... «irascibil». Ca remediu, i-au departajat din locuința lor din

strada Cilibia nr. 26 o cameră cu intrare separată, în care n-a mai intrat nimeni nepoftit de copilăș, i-au asigurat trei mese zilnice al căror conținut era transportat de fiu personal de la bucătărie în «ogeaș», unde rumega liniștit meniul, singur sau împărțindu-l cu «prieteni», scutit de privirile familiei.

Bine hrănit, nemuncit, nesupravegheat, cu «coteș» la dispoziție, lui D.B. nu-i rămînea nimic altceva de făcut decît să-și manifeste fronda, tupeul, față de persoanele care se plimbau liniștite prin grădina publică. Acostarea fetelor se făcea cu diferite metode, de la smulgerea violentă a genții, urmată de șantaj, pînă la aere de protector, sfîrșite acasă, în capcană, cu pumni peste gură. Culmea cinismului era că acest campion al lenei a atras victima violului reclamat, o fată naivă din provincie, cu promisiunea că... îi găsește de lucru.

Să ne surprindă că numai la 19 ani doi tineri sănătoși, doi tineri dintr-o generație clocotitoare au ajuns în situația de ares-

tați? De loc, față de evoluția, mai bine-zis involuția lor, la periferia societății noastre sănătoase. Ceea ce ne surprinde este toleranța familiei față de modul de viață al celor pe care trebuiau să-i educe prin muncă, printr-un sens al existenței, ne surprinde inconștiența cu care ei, părinții, au deschis tinerilor panta decăderii, prin pasivă obla-

S. ANDON

KNICK-KNACK

Apariția unor spații destinate jocurilor mecanice constituie o inițiativă în jurul căreia s-a bătut destul monedă pentru ca, acum, o dată concretizată, și chiar pe cale de a se extinde, să nu ne procure satisfacții.

lată însă că reversul acestei monede, intrată deja în circulație, se cere descifrat cu tact deoarece ridică unele probleme. Printre factorii solicitați să conlucreze în sensul pe care-l vom relata mai jos, părinții nu se vor număra, bineînțeles, printre ultimii. Căci copii și adolescenți, tineri imberbi au ajuns să-și facă veacul în localurile din strada 30 Decembrie, str. Gabroveni sau la Cafeneaua Domnească, ignorînd cu îndărătnicie numeroasele obligații ale vârstei lor fragile. Înainte de toate o sugestie: expulzarea jocurilor de noroc mecanice din rîndul celor de pură distractivitate și plasarea lor în locuri adecvate rezervate adulților (vezi «Tic-Tac-Toe»). Este inadmisibilă frecventarea acestor săli de către copii de vîrstă preșcolară, care pierd ore întregi în aceste localuri. Hipperetele, fotbalul-electric, mini-baschetul, jocurile de vinătoare, de tir, dar și de «baftă», mai ales de baftă, macină încet dar sigur timpul acestor prea tineri vizitatori, atrași ore întregi de mirajul unui cîștig norocos cu numai un franc tragerea.

SALT PESTE FĂGĂRAȘI

Fotoreportaj de P. DUMITRESCU

După trei zile de eforturi supraomenești, fruntașul Machedon Ion a ajuns cu buldozerul pe culmile munților la o altitudine de 2000 metri.

Constructorii Transfăgărășanului dau zilnic pretențioase examene de... alpinism.

...Și drumul înaintează prin peisaje de vis.

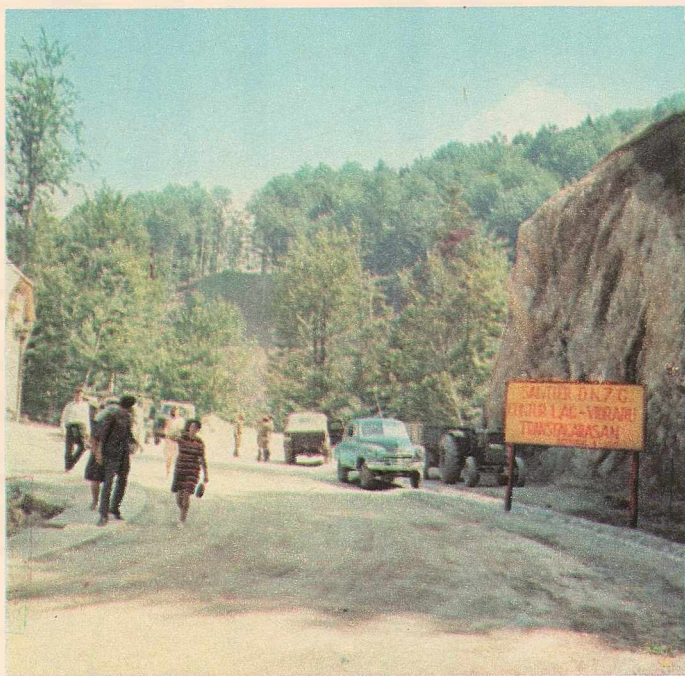
Făgărașii... Munți de cremene, acoperiți o bună parte a anului de zăpadă și ghețuri, înălțimi și prăpăstii amețitoare. Și liniștea, o liniște imensă, de-abia tulburată de curgerea unui torent, de rostogolirea pietrei de sub copita unei capre negre, de vocile unor temerari porniți pe potecile pieptișe, prăpăstioase ale muntelui. Și totuși aici, în imperiul marii, supremei liniști, a stîncilor de forme lunare, a aerului rarefiat, de o puritate aproape dureroasă, omul își face de cîțva timp cunoscută prezența cu tenacitate, zi de zi, oră de oră. Pe un traseu care măsoară 95 km, la o altitudine ce variază în jur de 2000 m, a început construcția celui mai înalt drum din țara noastră, Transfăgărășanul. Utilaje dintre cele mai moderne au fost aruncate în lupta cu muntele. Pe versantul nordic, la Streja-Cîrțișoara și mai departe, pînă spre barajul Vidraru, muntele este supus unui asediu permanent, mii de constructori, ajutați de mașini puternice, tractoare, excavatoare, buldozere, deschizînd prin trupu-i de stîncă drum larg. În faza finală, șoseaua va avea o lățime de circa 8 metri. Va străpunge muntele prin tuneluri (cel de la Vîrful Capra va avea o lungime de 840 m!), va sări, grație celor 16 poduri cu deschideri între 8 și 20 m, prăpăstii amețitoare.

În momentul de față, una din cele mai dure bătălii cu muntele se desfășoară în apropierea Vîrfului Capra. Sînt atacați circa 27 km de drum, într-o porțiune abruptă, sălbatică, ostilă omului. Sutele

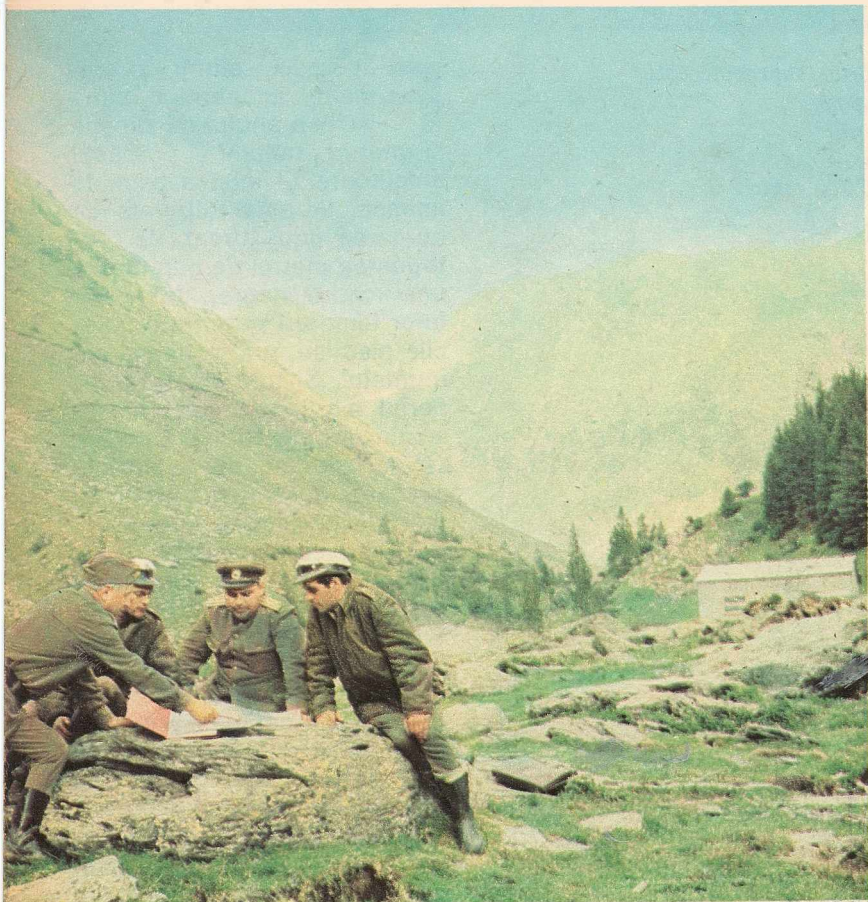
de constructori încercați (au reușit să deschidă Transfăgărășanul cu experiența dobândită la Lotru, la Rîmnicu Vîlcea etc.) au obținut o primă și importantă victorie în lupta cu roca, cu intemperiiile, cu greutatețile inerente unei astfel de lucrări. Sînt dislocate numai în această porțiune circa 1 200 000 mc de rocă și se vor înălța patru poduri cu o deschidere de 20 m și alte 12 cu deschideri variind între 7 și 8 m. Se lucrează în același timp la terasamente.

Cu fiecare săptămînă, atacul muntelui cîștigă în intensitate. Noi porțiuni ale viitorului drum vor fi atacate, alte sute de mii și milioane de mc de pămînt și rocă vor fi dislocate din trupul său. În încleștarea cu ploaia și viscolul, cu pantele abrupte, făcînd față bărbătește unor greutăți multiple, constructorii Transfăgărășanului scriu de pe acum pagini de adevărat eroism, demne a face parte din cartea de aur a construcției socialiste din țara noastră.

SALT PESTE FĂGĂRAȘI

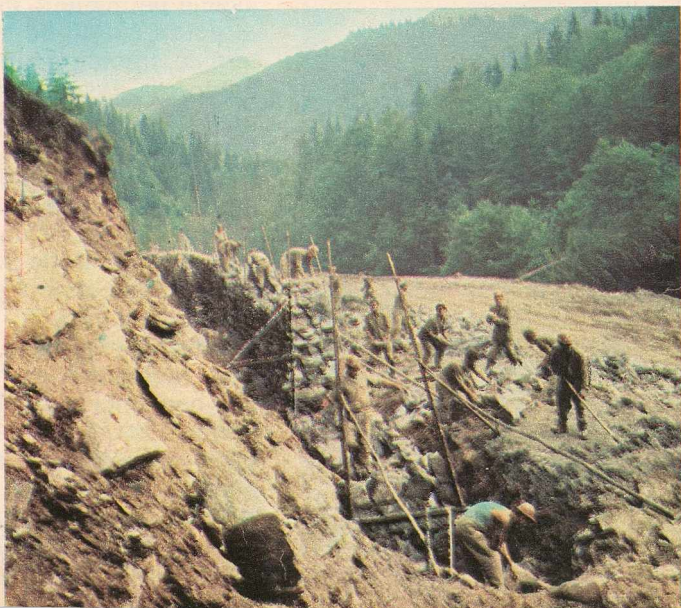

Locul de unde a început marele asalt al muntelui (barajul Vidraru).

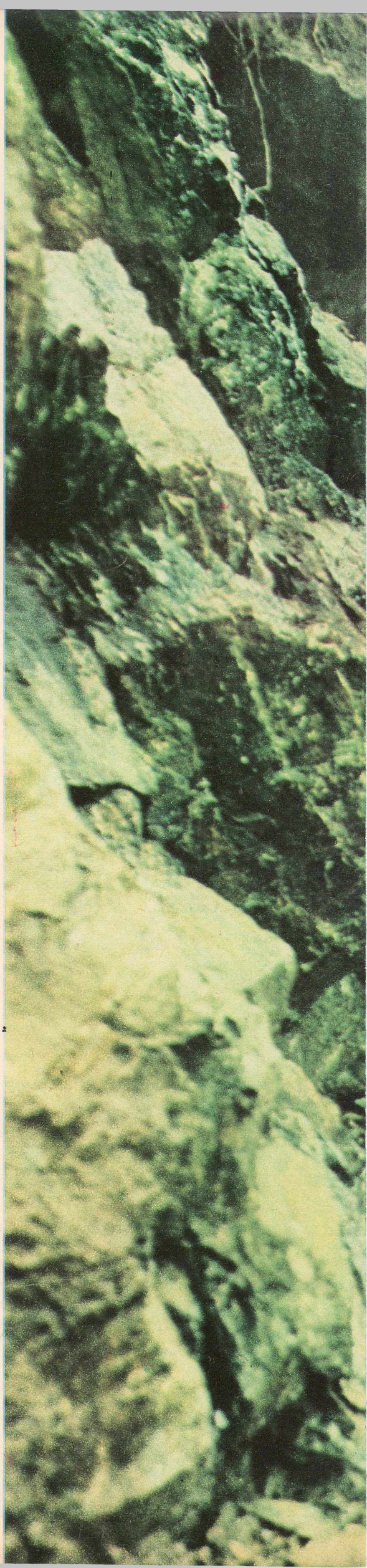

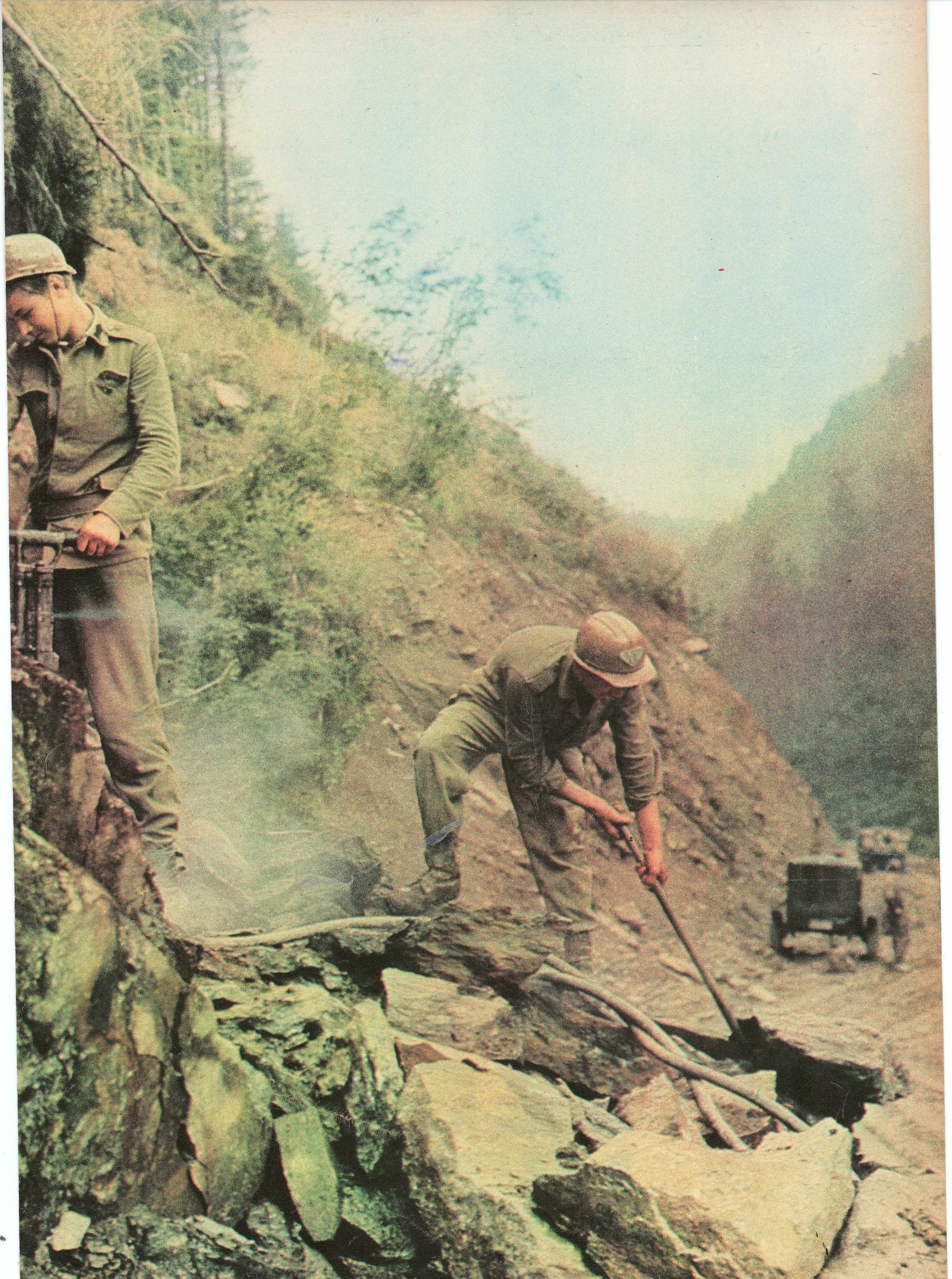
Militarii forțelor noastre armate aduc o contribuție deosebită la realizarea acestei căi de comunicație atît de importante.

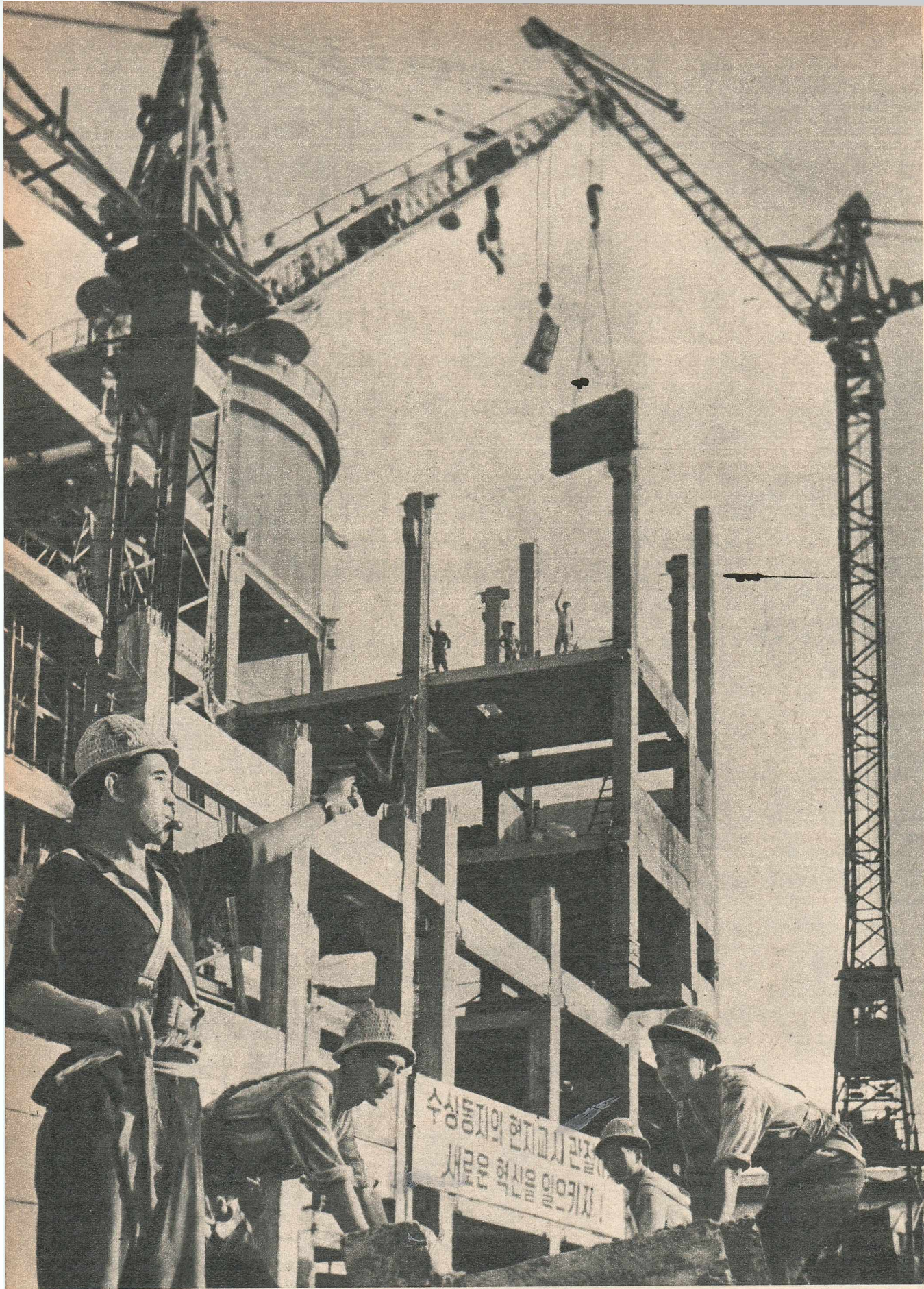
Înainte de atacarea lucrării pe o porțiune deosebit de dificilă.

Se lucrează intens la terasamente.

Luminile incerte ale zorilor pluteau încă deasupra Tedonganului când am ieșit în întâmpinarea soarelui, pe coama vegetală a Morambonului. La ora rotundă a începutului de zi, răcoarea înmiresmată a covorului verde ne administra adevărate perfuzii de ozon, în mijlocul unui decor de pitoresc inefabil.

Această primă dimineață la Phenian, care era și prima noastră întâlnire cu «țara dimineților pure», îmi oferea senzația stenică a unei adevărate descoperiri. Toate cunoștințele mele de până atunci despre prietena noastră Coreea începeau să capete contururi vii, dimensiuni noi. Știam atâtea despre Phenianul martirizat până la distrugere totală, în anii războiului, dar descopeream acum un Phenian modern, pulsând sub ochii noștri ca o inimă imensă a Coreei socialiste. Unde sînt urmele războiului? Unde sînt ruinele orașului-erou? Nicăieri! Phenianul este un oraș renăscut literalmente din propria cenușă. Este o cetate modernă din beton și sticlă, care îmbrățișează vechiul numai sub forma stilului arhitectonic național, iar trecutul numai sub forma unor exponate muzeistice, monumente memoriale sau opere de artă. În rest, urmele războiului, amintirea urgiei stăruie ca un foc nestins în inimile și mințile oamenilor. Din tată în fiu se transmite, ca ștafetă a tăriei și mîndriei patriotice, flacăra vie a amintirii. Nimic nu trebuie uitat. Generațiile ce se succed să știe ca această Coree s-a ridicat cu prețul unor imense jertfe de sînge, cu prețul unor uriașe cheltuieli de energie și voință.

Ca să cunoști Coreea — să-i simți viața pulsînd — trebuie să poposești, chiar și pentru un scurt răstimp, în orasele și satele ei, să te întâlnești cu pămîntul și oamenii ei. Trebuie să vezi cu ochii tabloul policrom al kilometrilor pătrați de construcții edificare, urbanistice moderne, să poposești în satele renăscute, să vizitezi șantiere și uzine, școli și palate de cultură, porturi și centre universitare, muzee și stadioane; să-i vezi în acțiune pe acei oameni harnici care construiesc socialismul la nord de paralela 38. Ceea ce gazetarii occidentali obișnuiesc să numească «miracolul nord-coreean» nu este altceva decît rodul strădaniilor unui popor hotărît să-și desfășoare munca sa creatoare pe traiectorii de autentică performanță. O performanță ce descinde din zona tenacității proverbiale a coreenilor, ce se îmbină cu însușirea sarcinilor de interes național trasate pentru fiecare etapă în parte de către Partidul Muncii din Coreea. Fiecare chemare, fiecare lozincă găsește ecou în inimi și în minți. Nimic nu este socotit formal; totul este privit cu seriozitate și spirit de răspundere. Pionierul care comandă un detașament de purtători ai cravatei purpurii se comportă cu aceeași seriozitate în îndeplinirea sarcinii primite, ca și strungarul care stă aplecat asupra unei piese dificile.

Am văzut la uzina de locomotive «Diesel» din Phenian studenți care învățau muncind din greu alături de maiștri experimentați și am văzut la Universitatea Kim Ir Sen muncitori studiind cu tenacitate în laboratoare și în biblioteci.

La Hamhîn, inginerul șef al uzinelor chimice care produc fibrele sintetice de Vinalon ne-a făcut o expunere de-a dreptul

◀ *Încă o fabrică vine să extindă combinatul de îngrășăminte chimice din Hungsam.*

COREEA '71. VITEZE VITALE

Însemnări dintr-o călătorie în R.P.D. COREEANĂ
de Dic. BABOIAN

aptivă despre evoluția industriei chimice coreene. Președintele cooperativei agricole din Pukcion cunoștea în cele mai mici amănunte tehnica realizării producțiilor-record, iar cifrele și datele pe care i le-a pus la dispoziție oglindeau fidel roalele competenței sale în materie.

Un muncitor care călătorea împreună cu noi spre Hamhîn cunoștea cifre de plan șterfitoare la creșterea producției industriale globale și putea să argumenteze convingător în legătură cu necesitatea eforturilor de ridicare a producției într-un domeniu sau altul. Șoferul care ne purta cu viteze temerare pe serpentinele munților se-a pomenit, cu mândrie nedisimulată, de combinatul auto din Sungri. În 1958 s-a produs aici primul autocamion. Zece ani mai târziu s-a trecut la construcția autocamionelor basculante de mare capacitate, de 10 pînă la 25 de tone. Electricizarea liniilor ferate s-a extins în asemenea măsură încît astăzi se efectuează în numai 20 de zile cîteva transporturi cîte se efectuau într-un an întreg, imediat după eliberarea țării.

Am urmărit în ultimii ani cifrele evoluției economiei naționale coreene. Industria construcțiilor de mașini, pornită cîndva de la zero, a devenit coloana vertebrală a efortului industrial al țării, iar potrivit actualului plan șesenal producția mijloacelor de producție urmează să crească de 2-3 ori, în timp ce întreaga producție industrială va porni într-un ritm mediu anual de 14 la sută.

Cifrele aparent reci capătă temperaturi mari atunci cînd le deslușești prezența în ritmurile înalte de producție. De la primele locuri și fabrici ridicate pe cîmpurile de ruine ale Phenianului distrus, pînă la cele mai recente obiective industriale sau cartiere de locuințe din Wonsan, totul poartă amprenta vitezelor vitale. A vitezelor de construcție, de producție. Ritmul însuși se reduce parcă prin viteză. Într-una din etapele reconstrucției capitalei, sarcina tratată era aceea de a se ridica în timp cît mai curț 20 000 de apartamente. Operația s-a desfășurat sub semnul unei noi unități de măsură: «viteza Phenian». Majoritatea celor aproape 3 000 de unități industriale, economice care au apărut în acești ani pe harta

la uzinele de tractoare din Kiyang ritmurile înalte se materializează în reazări pe bandă rulantă.

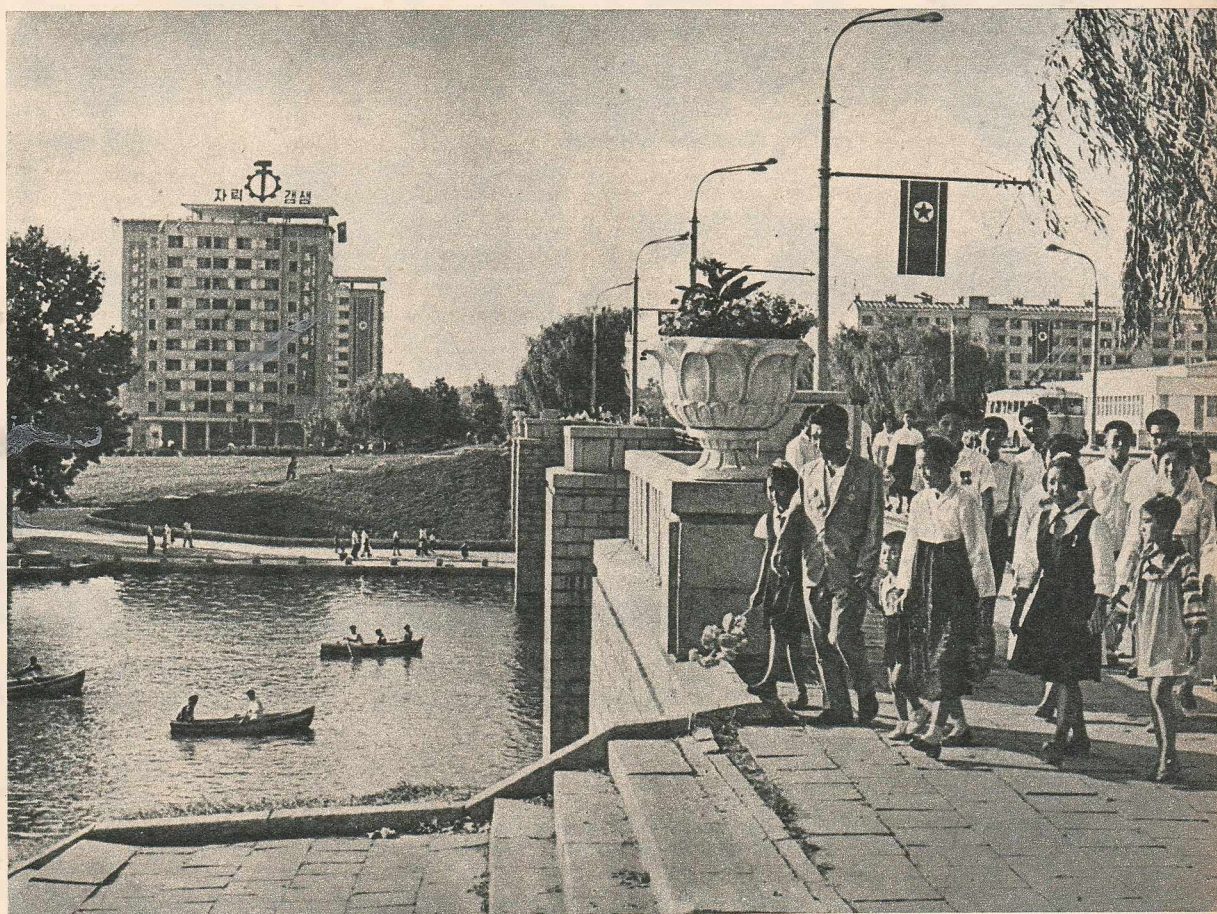
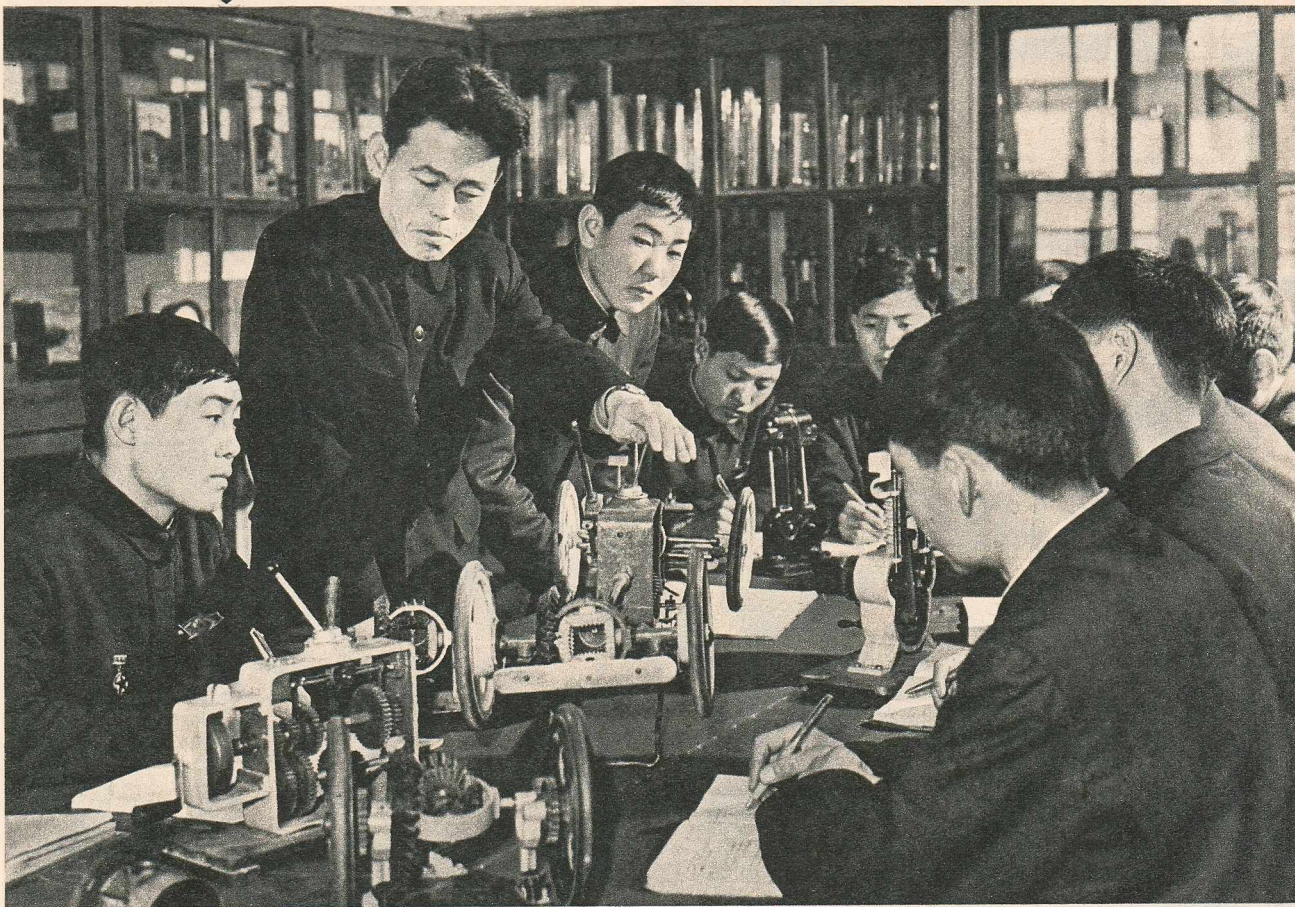
Coreei au avut girul «vitezei Cellima», iar cînd metalurgiștii din Kansan au realizat o inovație pentru asigurarea unor producții-record, muncitorii din zeci și sute de întreprinderi au început să lucreze și ei cu «viteza Kansan». Ritmurile înalte sînt posibile nu numai datorită unor elanuri patriotice, ci în primul rînd ca rezultat al unei politici economice constructive, bazată pe temeiurile solide ale independenței economice și politice a statului, pe orientarea spre esențial, util și conform cu interesul național.

«Independența economică — preciza tovarășul Kim Ir Sen — este o condiție indispensabilă a edificării unui stat independent, bogat, puternic și civilizat. Fără edificarea unei economii naționale independente, este imposibil să se garanteze cu fermitate independența politică a țării, să se dezvolte forțele ei productive și să se ridice nivelul de trai al poporului». Jaloanele trasate în acest sens de Congresul al V-lea al Partidului Muncii din Coreea și prevederile actualului plan șesenal (1971—1976) asigură perspectivele

unei dezvoltări armonioase a economiei naționale, ceea ce aduce un substanțial spor de eficiență strădaniilor țării de la nord de paralela 38.

La ora cînd apar aceste rînduri prilejuate de apropiata sărbătoare națională a poporului prieten, știu că în orașele și satele R.P.D. Coreene, în uzine și pe ogoare, în școli și universități, oamenii muncesc, învață și trăiesc în ritmul intens al construcției socialiste, în aerul proaspăt al «țării dimineților pure».

Elevii unei școli tehnice din Phenian se pregătesc să devină viitori protagoniști ai vitezelor vitale în producție.

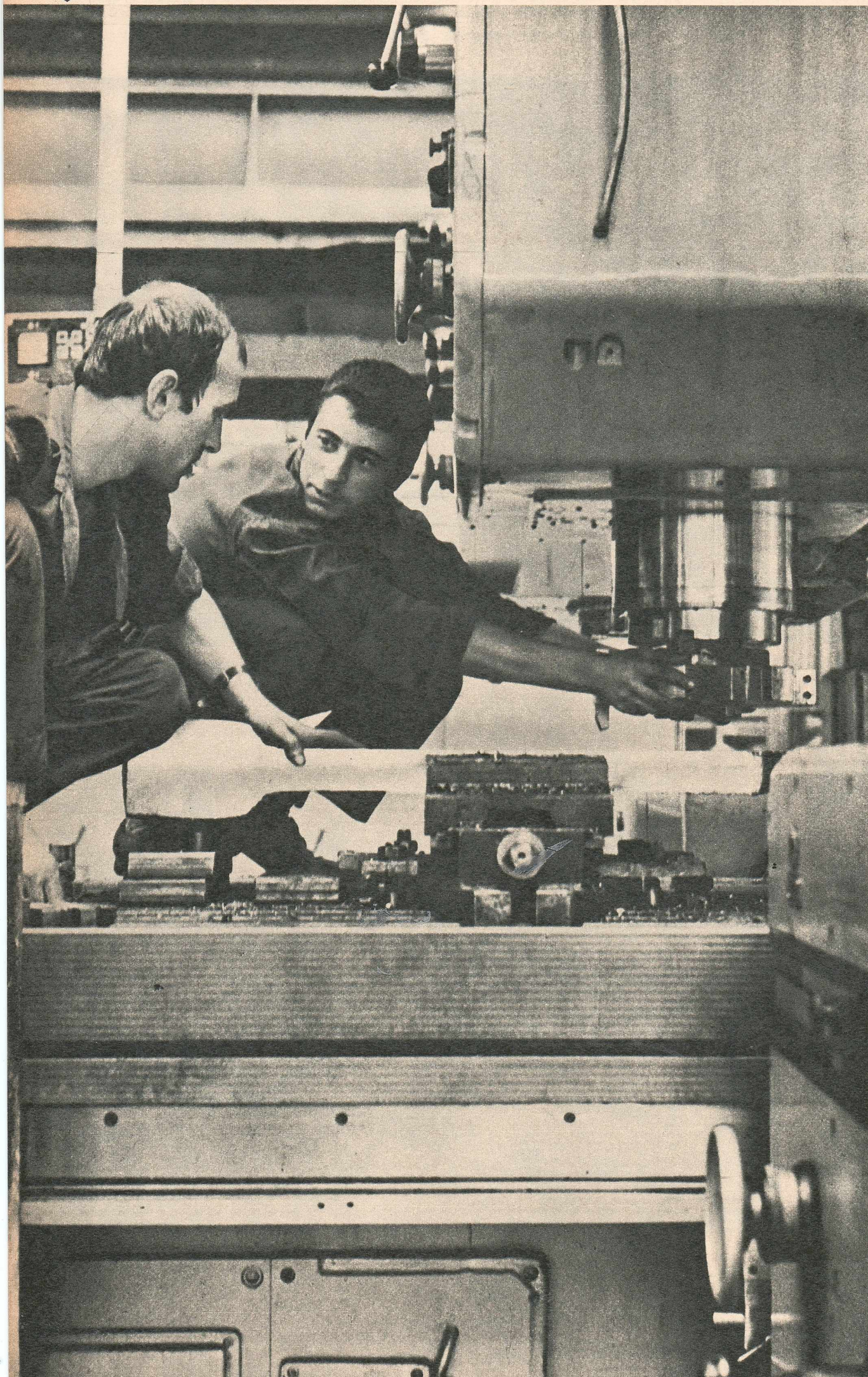
Phenian '71 — un oraș modern, renăscut din propria-i cenușă.

Maestrii coreeni în instalarea rețelilor de irigație nu se dezminț. În cazul de față sînt amplasate în ritm alert conducte subterane potrivit unui sistem de mare eficiență.

Mulți absolvenți n-au mai plecat în vacanță. Din școală au trecut direct în fabrică, integrându-se cu succes în colective de muncă.

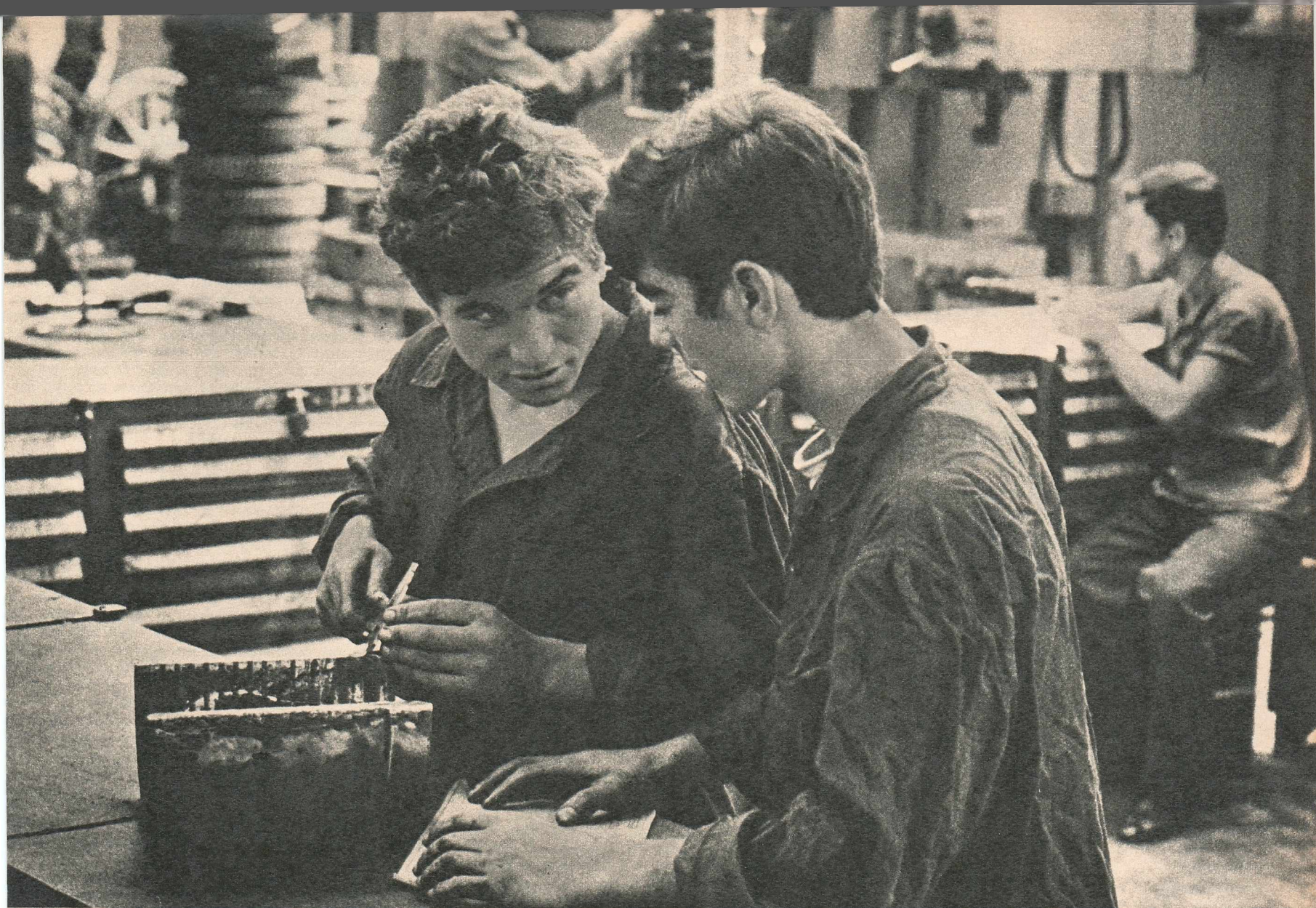
O grijă permanentă îl însoțește pe elevul-ucenic de la intrarea în școală și pînă la absolvire. Dați în grija muncitorilor cu înaltă calificare (cum este cazul frezorului Ion Colcea din stînga fotografiei), elevii vor deveni curînd cadre de nădejde ale procesului de producție.

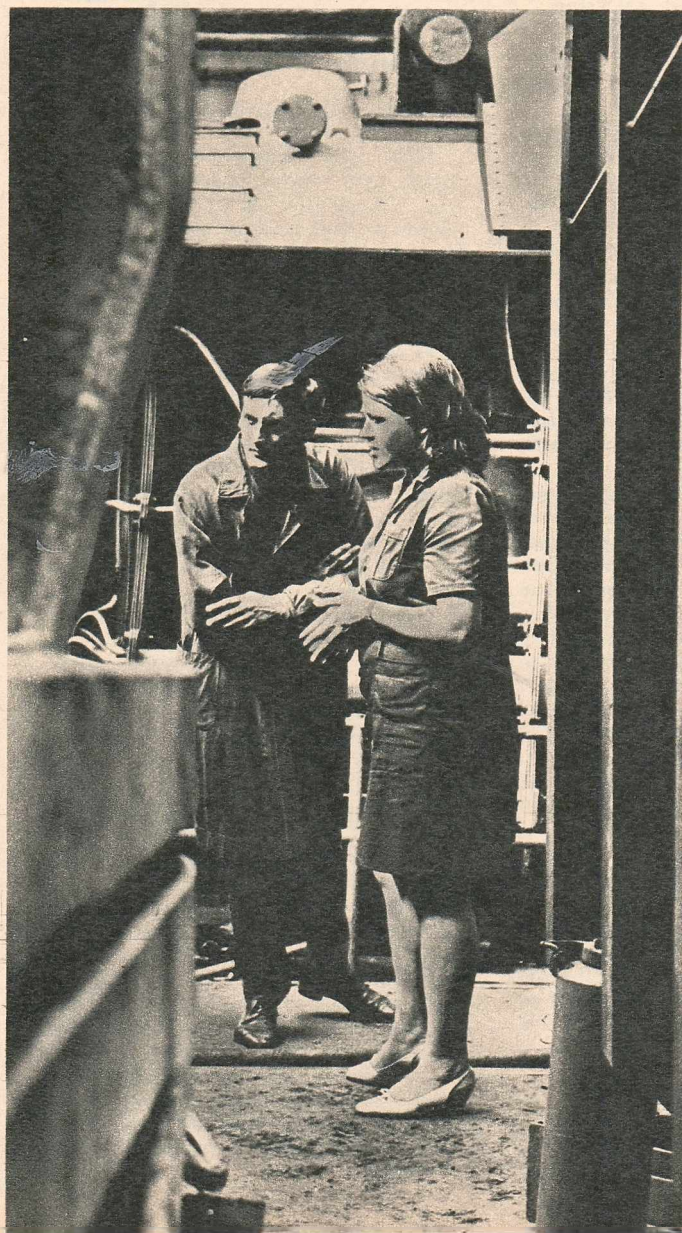
BUN VENIT, LA INCEPUT DE DRUM

de Petre ANGHEL
Fotografii de Elena GHERA

Cu cîțiva ani în urmă aceste zile păreau că n-au să vină niciodată. La intrarea în școală absolvirea apărea ca un viitor îndepărtat. Și totuși... Poate tocmai pentru că au așteptat atît de mult (dar nu mai mult decît trebuia) o serie întregă de absolvenți de la uzinele «Electroputere»-Craiova n-au

În Craiova s-a întemeiat o nouă familie. Prezentat la post, inginerului Nicolae Popescu i s-a repartizat o locuință corespunzătoare. Condiții prielnice și el și soția (care îi este și colegă) să-l poată conjura cu dragoste pe micuțul Adrian.

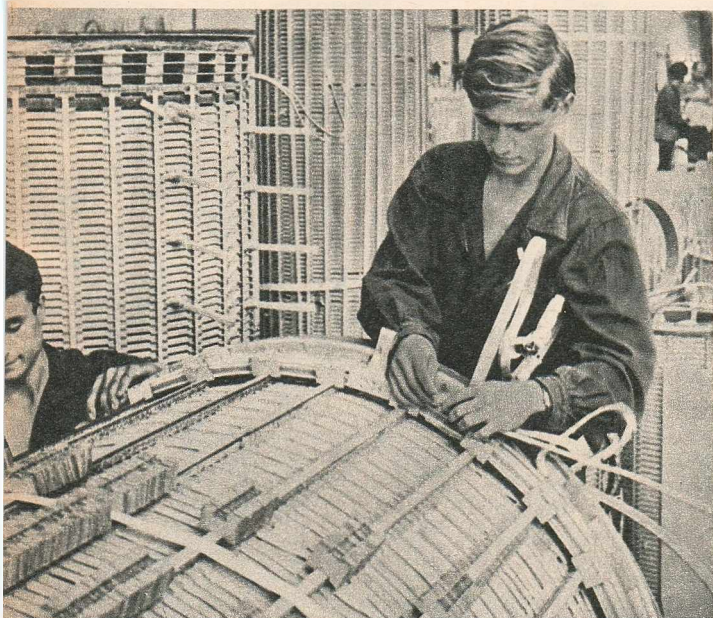

«Electroputere» tinerii absolvenți prezentați de birou și repartizați la posturi fac mai întâi cunoștință cu toate mașinile fabricii.

mai avut răbdare să-și petreacă ultima vacanță, care acum semăna a concediu — erau muncitori — și s-au prezentat la lucru. Drept este că pentru strungarul Gheorghe Barbu încadrarea la locul de muncă a fost mai mult o chestiune de transfer de ocupație, de schimbare de ștat. Elev al școlii profesionale a uzinei, făcând practica în una din fabrici, și-a îndrăgit în adevăratul sens al cuvântului meseria, dar nu numai el a fost cel care a optat pentru acest loc de muncă, ci și cei care l-au cunoscut în timpul școlii și l-au supravegheat, remarcându-i calitățile.

Că nu a fost o alegere întâmplătoare o dovedește și faptul că Barbu, devenit muncitor, s-a integrat perfect în procesul de producție. Încă din prima lună și-a îndeplinit sarcinile de plan și chiar le-a depășit. În același timp bobinatorul Matei Toarnă a reușit să execute încă de la angajare lucrări de categoria a V-a, la un nivel calitativ superior, deși e încadrat ca începător, la categoria I. Sculerul Gheorghe Stanca, care abia a terminat școala profesională, s-a prezentat la locul de muncă din prima zi și reușește să lucreze pe cele patru mașini diferite cu care e dotată secția lui. Un exemplu în plus care verifică un adevăr confirmat de o îndelungată experiență: cei care au fost buni elevi în școală și au știut să împletească cu sîrguință orele de curs cu practica în uzină au devenit la absolvire muncitori bine pregătiți, capabili să facă față cerințelor complexe ale procesului de producție. Este însă în aceasta și meritul uzinei care a supravegheat îndeaproape procesul de instruire și educare a tinerilor, care nu a considerat că, o dată prezentați la posturi, tinerii nu mai au ce învăța. «De la început — ne spune inginerul Nicolae Pădureanu, inginerșef al Fabricii de transformatoare — am stat de vorbă cu tinerii muncitori dându-le sfaturi atît în ceea ce privește viața uzinei, cît și cea dinafara ei. Am căutat ca cei mai mulți să fie repartizați în atelierelor în care făcuseră practică, acolo unde cunoșteau mașinile, oamenii, procesul de producție. De aceea și putem să spunem, cu toate că sîntem la început de drum, că noi îi cunoaș-

BUN VENIT, LA INCEPUT DE DRUM

Bobinatorul Matei Toarnă, ajutat de elevul Valer Puțan, deși a absolvit de curind școala profesională reușește să execute cu succes lucrări de categoria a V-a.

tem bine pe tinerii angajați și că putem conta pe ei ca pe niște cadre de nădejde ale muncii noastre».

INTERVIU DESPRE O ULTIMĂ ȘI PRIMĂ PROMOȚIE

Sîntem la Uzina mecanică de material rulant din aceeași localitate.

— Tovarășe Ionescu, care este impresia primului contact cu noii muncitori angajați?

— Prima impresie aș numi-o mai degrabă definitivă — ne răspunde Mihai Ionescu, șeful serviciului învățămînt. Toți elevii ne erau cunoscuți încă din timpul școlii, prin practica efectuată în uzina noastră. Ei au avut posibilitatea să cunoască îndeaproape toate sectoarele, să învețe bine meseria, iar noi să le cunoaștem aptitudinile, să-i grupăm judicios, să-i repartizăm pe lângă muncitorii cu înaltă calificare. Astfel că, acum după angajare, noi continuăm de fapt procesul de instruire început din școală.

— Pe cînd ei...

— Aproape la fel, chiar dacă cei mai mulți dintre tinerii școlii au devenit muncitori destoinici. Oricum însă devenind salariații noștri trebuia să-i privim altfel. Asta am și făcut. Încă de la început li s-au prezentat realizările fabricii, perspectivele ei. În anul trecut noi am obținut steagul de unitate frunțasă pe ramură și diploma de onoare. De asemenea, centrul de inovatori de la uzina noastră a obținut locul întâi pe județ, locul întâi pe ramură și locul doi în întrecerea dintre unitățile ministerului.

— Ceea ce înseamnă că lor le revine sarcina continuării acestor succese meritatorii.

— Desigur. Și sîntem siguri că așa se va întîmpla. În ciuda faptului că anul acesta am avut pentru prima dată o promoție de absolvenți pregătiți de noi, rezultatele obținute, calitatea produselor realizate de noii angajați ne îndreptătesc să afirmăm că avem tineri de nădejde, îndrăgostiți de muncă și însuflețiți de sarcinile ce le stau în față.

MUSAFIRI NEDORIȚI

Din păcate, tehnicienii pregătiți în liceele cu specialitate agricolă ale județului, Dolj,

o dată prezentați la posturi, s-au văzut în postură de musafiri nepoștiți. În ciuda faptului că au fost recrutați din comunele județului, că au fost pregătiți pentru meserii absolut necesare agriculturii județene, cînd au ajuns la cooperativele județene s-a încercat să li se explice, într-o formă sau alta, că de fapt nu este nevoie de ei. Și aceasta în situația în care foarte multe unități agricole își sprijină activitatea pe personal de cele mai multe ori necalificat. Tocmai de aceea Direcția agricolă județeană și Ministerul Agriculturii, Industriei Alimentare, Silviculturii și Apelor a hotărît înființarea mai multor licee pe raza județului care să pregătească cadre de specialitate. S-a întîmplat însă ca la absolvire, foștii elevi ai liceului de agronomie din Calafat, de zootehnie din Malul Mare, ori cei de la liceele de mecanizatori și tehnicieni agricoli sau de îmbunătățiri funciare din Craiova, să se trezească în față cu o diplomă, cu o dispoziție de repartizare și cu un președinte de C.A.P. care nu vrea să-i primească în producție. Argumentele sînt cel puțin puere: nu avem fonduri, sau nu știm cum să-i plătim, nu putem să-i normăm, nu au experiență, nu-i primim dacă nu încheie contract pe cinci ani!

Așa se face că deși prezentarea la posturi era obligatorie la 1 august, la ora actuală diverși absolvenți mai bat drumul de la școală la direcție și de aici la nu știu care cooperativă agricolă de producție, căutînd diverși responsabili și președinți pe care să-i convingă de necesitatea angajării lor. Iar în timpul acesta Direcția agricolă județeană continuă să trimită noi dispoziții de angajare, indicații referitoare la sistemul de salarizare etc.

Această situație ar fi putut fi însă ușor evitată dacă din vreme Direcția învățămînt din minister ar fi făcut demersurile necesare legiferării obligațiilor ce revin atît absolvenților, cît și unităților agricole cărora li s-au repartizat absolvenți. Pentru că apare cel puțin de neînțeles cum zeci de absolvenți, cu care s-au cheltuit fonduri însemnate patru ani, sînt lăsați la voia întîmplării, deși locul lor se află în producție. Ca să nu mai vorbim de prestigiul liceelor care-i pregătesc și care se angajaseră încă de la început că vor asigura repartizarea în producție.

NU ȘTII PE UNDEVA O GAZDĂ?

Lipsa unor instrucțiuni precise sau poate chiar unele lacune ale legislației pun serioase piedici și într-un alt compartiment al vieții tinerilor absolvenți. În actuala formulă legea prevede obligativitatea ca absolventul unei școli profesionale să se prezinte la post dar nu prevede nici o îndatorire din partea unității socialiste în ceea ce privește asigurarea locuinței sau a altor condiții de trai. În felul acesta unii absolvenți veniți din alte localități, o dată încadrați în producție sînt puși în fața unor greutăți cărora abia reușesc să le facă față. Neexistînd locuri suficiente în căminele uzinei, muncitorii nou angajați sînt obligați să-și caute locuința aiurea, rămînînd la dispoziția particularilor care nu se sfîșec să pretindă sume exagerate pentru o cameră sau doar pentru un pat. Astfel tinerii nu numai că-și dau o bună parte din salariu pe locuințe necorespunzătoare, dar intră în diverse medii neprielnice, sînt antrenați într-un proces de speculă care le pot vicia concepția despre viață. De aici o serie de dificultăți chiar în procesul de producție, determinate de odihna insuficientă, de timpul pierdut inutil pe drumuri, de banii care ar fi putut fi folosiți mai util. E nu numai părerea absolvenților, ci și a muncitorilor mai vechi, a maștrilor și a tehnicienilor care sînt zi de zi alături de ei.

Ajutați mai mult, supravegheați îndeaproape, cei veniți din satele învecinate s-ar putea alături cu toate forțele lor masei largi de tineri uteciști care și-au însușit în bune condiții meseria și care pot participa cu toată puterea lor de muncă la procesul de producție. Pentru că ultima promoție s-a alăturat cu entuziasm și încredere rîndurilor clasei muncitoare, convinsă de mernirea sa și hotărîtă să dea un sprijin de nădejde în opera măreață de construire a socialismului.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Nici săptămînile tradițional consacrate vacanțelor și concediilor n-au moderat fluxul întrebărilor, observațiilor, criticilor, sugestiilor conținute în scrisorile pe care ni le adresează cititorii. Pentru a evita amînări prelungite sîntem deci siliți ca celor mai multe dintre scrisori să le răspundem direct, prin poștă; unele dintre ele, cum sînt cele provocate de publicarea pamfletului «Procesul maimuțelor», își vor găsi ecou în alte pagini ale revistei. Și acum să încercăm să răspundem cît mai pe scurt celor reținute pentru rubrica noastră.

Cititorul **N. Măcărescu** din Brăila se ocupă în scrisoarea dumsale de tratarea în revistă a problemelor industriale. E o chestiune care ne interesează în cea mai mare măsură, dată fiind ponderea însemnată pe care această tematică o deține în preocupările noastre. Fără a intra în prea multe detalii am vrea să amintim cîteva considerații care ne călăuzesc. 1) Nu poate exista o prezentare autentică, vie, convingătoare a realităților vieții noastre fără o preocupare susținută pentru toate laturile principale ale activității economice, activitate în care este angrenată imensa majoritate a populației active a țării, activitate care are un rol determinant în întreg procesul dezvoltării noastre, activate pentru care milioane și milioane de oameni cheltuiesc un imens potențial de eforturi creatoare, de imaginație, de inițiativă, de pasiune. 2) Revista noastră nu este o publicație tehnică sau economică de specialitate și în consecință atenția noastră trebuie îndreptată nu atît asupra descrierii agregatelor sau asupra proceselor tehnologice (de altfel ne îndoiim că în actualul stadiu, matur, al economiei românești, cineva ar putea să «studieze» procese tehnologice după «Flacăra» sau după alte publicații de același fel), cît asupra surprinderii, prezentării și analizării atitudinilor umane, a proceselor de gîndire, a fenomenelor de conștiință, individuală sau colectivă, manifestate în raport cu procesul de producție. Că reportajele și anchetele noastre nu corespund totdeauna acestor cerințe, că ele mai plătesc uneori tribu tehnicismului e perfect adevărat și noi ne străduim, ajutați și de critica cititorilor, să eliminăm asemenea deficiențe.

În scrisoarea cititorului **Petre Bolintineanu** din București este ridicată problema existenței în continuare a unor forme de loterie (Loto, Pronosport, Loz în plic etc.) Cred că în examinarea unui asemenea fenomen trebuie pornit de la o examinare realistă a situației. Loteriile au și noi implicații economice cu totul reduse; nimeni nu se poate «imbogăți» prin loterie, nimeni nu poate să înlocuiască prin cîștigul din cît rezonabil cîștigul prin muncă prin cîștigul prin «noroc», numărul celor care participă la asemenea jocuri este în fond limitat. Existența unei organizații comerciale de stat în acest domeniu — ca și în altele în care, de asemenea, pot fi semnalate unele aspecte nocive, cum ar fi, de pildă, comercializarea alcoolului sau a tutunului — are tocmai rolul de a menține o asemenea activitate în limite acceptabile din punct de vedere social de a canaliza anumite benigne slăbiciuni omenești — care n-au putut încă să dispară — în folosul final al societății. Beneficiile loteriilor sînt folosite, după cum se știe, pentru suplimentarea (subliniez suplimentarea, căci esențialul provine tot din efortul productiv al colectivității) fondurilor destinate unor investiții sociale.

Mulțumesc cititoarei **Florica Ștefănescu** din Suceava pentru scrisoarea dumsale plină de sensibilitate. În ce privește dragostea pentru animale, între noi nu există divergențe. Ne-am permis, într-un număr trecut, o păcătoasă de glumă la adresa societăților pentru protecția animalelor din pricina iritării pe care ne-o provoacă ce care se declară gata să-i «protejeze» pe alții, fără să-i consulte și pe aceștia. Despre oameni era vorba deci, nu de spre animale...

Cititorul **Paul Lincu** din comuna Bujoru, jud. Teleorman, se miră de ce l-am apreciat într-un număr trecut drept «cultivat și inteligent» și ne întrebă dacă nu cumva ne-am bazat pe grafologie care, se știe, este atît de puțin sigură etc. Nu, nu pe grafologie ne-am bazat, ci pe tonul general al scrisorii; impresia ne-a fost confirmată și de ultima scrisoare. Dar, dacă tov. Lincu nu este de acord noi renunțăm...

Dintr-o scrisoare mai largă — și la care, s-a răspuns prin poștă — a cititorului **Ionel Grivei** din Constanța, aflăm că dumeasa nu e de acord cu publicarea unei rubrici de modă în revistă. Ce ne facem însă cu foarte numeroși cititori care sînt de acord? Paginile consacrate de noi mode sînt atît de puține — maximum zece, într-un an — încît nu credem că ele alterează echilibrul tematic al revistei. Și apoi să nu uităm că grija pentru vestimentația adecvată și agreabilă face parte din educația comportamentului

de Teodor MAZILU

frumoasele tradiții...

Ca multe alte popoare ale lumii, cubanezii cultivă cu ardoare vechile tradiții ale cîntecului și dansului lor popular, tradiții a căror origine se pierde în negura veacurilor, purtînd urme ale unor străvechi ritualuri.

Iată de pildă (foto 1)

o iya, mare tobă rituală, confecționată din piele de taur și bogat garnisită cu clopoșei.

Cu iya se dau semnalele de începere ale unor vesele și însuflețite dansuri populare

ca cel denumit «Obatala» (foto 2), în care dansatorii apar în costume și cu măști dintre cele mai stranii.

cu mc, cu mare, în total 44 !

În vara anului 1912 presa românească semnala existența la Iași, a «binecuvîntatei familii Hulubei, deținătoarea recordului național de natalitate». Erau cinci frați care, urmînd exemplul părinților lor, se întrecuseră în a-și întemeia familii cît mai numeroase. Căsătorii cam în același timp, ei ajunseseră după doisprezece ani să aibă 34 de copii, deci fiecare cite șase-șapte. Vedem în fotografie întregul neam al Hulubeilor — 44 de persoane, în fața casei bunicilor de pe strada Lăutari din Iași.

Un idol de granit, de aproximativ un metru înălțime, descoperit cu prilejul unor săpături în kişlakul Kalai-dast din Tadjikistan — U.R.S.S., înfățișînd un bărbat care ține în mînă o cupă.

Vîrsta: între 1200 și 1400 de ani, apreciază arheologii. Criticii de artă ar jura însă că e vorba de o operă contemporană...

dă din coate

În orice îmbulzeală s-ar afla, în orice neplăcere ar fi azvîrlit, Y se salvează fiindcă știe să dea din coate... Nu știe nimic, n-a studiat nimic, n-a gîndit nimic, dar trebuie să-i recunoaștem acest merit indiscutabil: știe să dea din coate... Dacă știe, știe..

În fond, ce dracu înseamnă «a da din coate?» Expresia e pe undeva îngrozitor de abstractă, iar pe undeva îngrozitor de concretă, de aici și taina care o înconjură.

Pentru Y viața e un fel de aglomerație nebună în care fără obraz, fără rușine, fără talent, fără principii, fără studii medii, îți faci și tu un loc. Locul acela minunat nu se face singur, pentru așa ceva trebuie să te zbați, trebuie, cu alte cuvinte, «să dai din coate».

Și dă...

Locul în patul unei femei și l-a obținut dînd tot din coate; e drept că aici a avut o mișcare mai lirică, dar cotul tot cot rămîne, și datul, tot dat rămîne. Și-a calomniat rivalii, și-a mințit iubita, a mințit rudele miresei și, gîfînd, opintindu-se, agitîndu-se, a ajuns în patul nupțial unde a avut grijă să-și aprindă țigara preferată...

Locul de la serviciu l-a obținut tot dînd din coate... Alt fel de coate, desigur — fiecare obiectiv cu specificul lui, dar în esență aceeași gîfială și aceeași lăcomie. După ce-a obținut un loc în inima unei femei, a obținut un loc pe schemă, apoi un loc în autobuz, apoi un alt loc și așa mai departe. Desigur, sînt tot felul de coate. Coate culturale... Coate administrative... Coate sentimentale.

Bineînțeles, de atîta îndelungă folosire, coatele s-au cam obosit, s-au cam sfrijit. Nu mai sînt coatele acelea energice din tinerețe. Reflexele și-au mai pierdut din suplețe. Dar e prea tîrziu ca să mai învețe puțin.

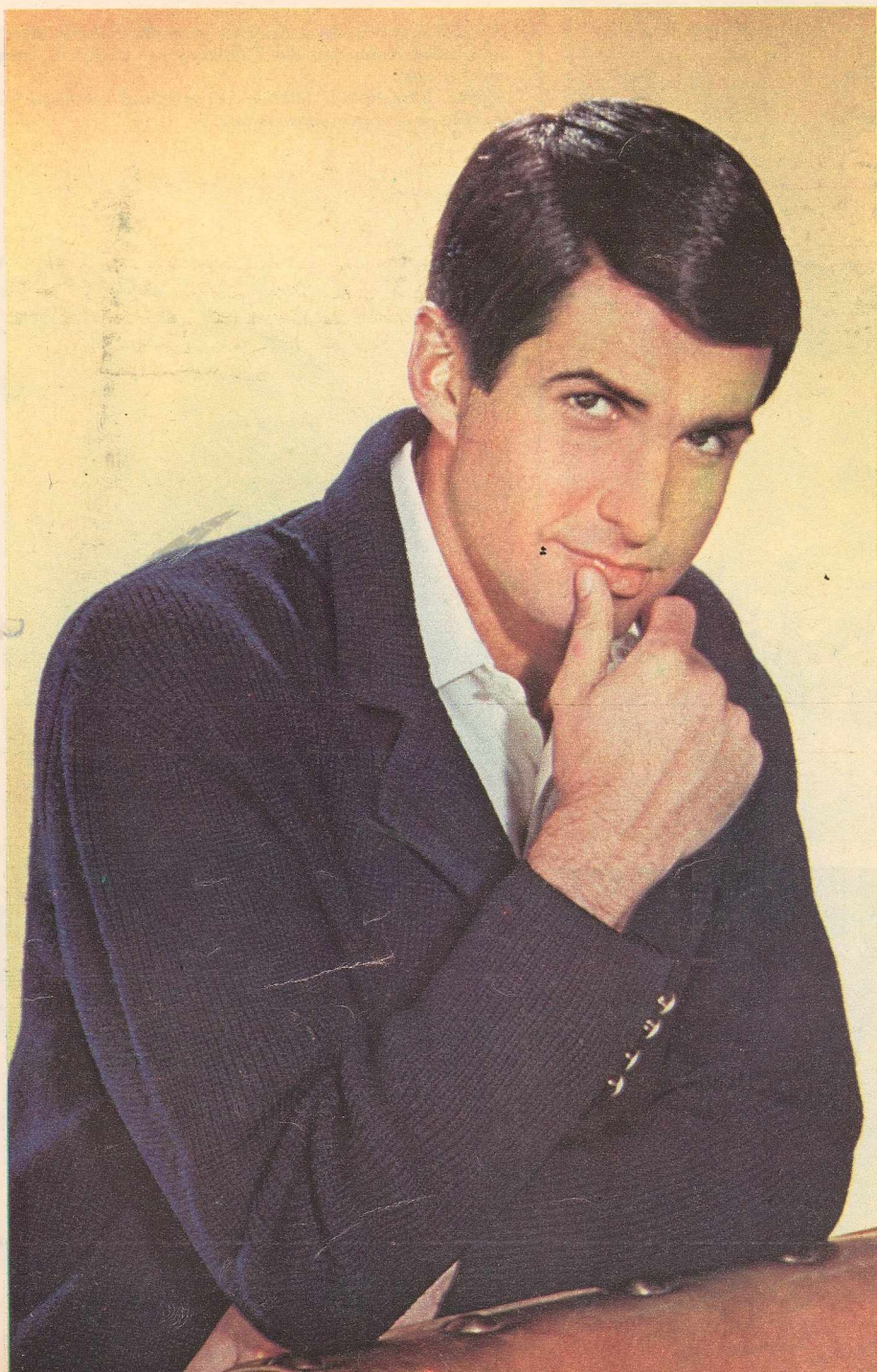
E un spectacol depriment... Cade jos, în șanț, și-a lovit coatele blege și bătrîne, dar chiar și așa, cu un picior în groapă, mai dă din coate. Degeaba, dar obiceiul e obicei, altceva decît să dea din coate nu știe.

PE ECRANE

un nou film
românesc:

ASEDIUL

Autorii acestui film, scriitorul Corneliu Leu, regizorul Mircea Mureșan, operatorul George Cornea, și-au asumat dificila răspundere de a concentra într-o scurtă durată de timp, câteva pagini esențiale din lupta clasei noastre muncitoare pentru preluarea puterii în perioada imediat următoare lui 23 August 1944. Trebuie să spunem din capul locului că rezultatul de pe peliculă are un înalt coeficient de autentică emoție. Recunoaștem conștiința comunistă și dăruirea umană în acțiune, urmărite în momentele cheie, în care se alegeau apele de uscat, în care se făceau primii pași pe drumul pregătit de victoria insurecției armate. Trăiesc în acest film, cu o remarcabilă tensiune și sobrietate, acei eroi anonimi, modești, care nu și-au îngăduit nici o clipă de răgaz, care nici n-au avut timp să schimbe haina militară cu cea civilă, prinși în continuitatea luptei ce trebuia să aducă, cu necesitate, o altă viață. Plecând de la un scenariu bine direcționat (scris de Corneliu Leu în colaborare cu regizorul), ce se susține prin capacitatea de a nu se pierde în acțiuni ne semnificative, de a înmîna un rost aproape fiecăruia dintre multele personaje puse în mișcare, Mircea Mureșan ne-a prilejuit o îndelung așteptată reîntîlnire cu vigurosul său talent epic desfășurat cu generozitate în «Răscoala». Regăsim acum sobrietatea lui Mureșan, oroarea sa în fața gesturilor inutile și a explicațiilor de prisos, siguranța cu care știe să impună o atitudine umană. Oameni cu biografii necunoscute, cu multe nopți de nesomn neștiute, își justifică, fără patetism, existența comunistă prin fermitatea cu care acționează în momentele de convulsie ale istoriei: instalarea ordinii, a echității și liniștii într-un oraș portuar, cu viața și alcătuirea sa haotică, înfrînge-

ACTORI ȘI ROLURI

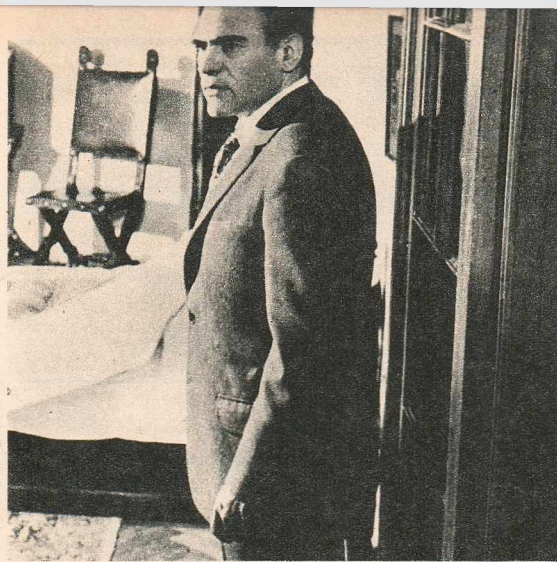
ROSANNA SCHIAFFINO
are onoarea
de a fi
partenera
lui Maximilian
Schell
și a lui Francisco
Rabal
în «Simon Bolívar».

◀ **GEORGE HAMILTON**,
cunoscut
din filmul
lui Louis Mallé
«Viva Maria».

rea rezistenței, a împotrivirii fățișe a celor înlăturați, a sabotajului, speculei, neîncrederii și lașității erau primele sarcini la ordinea zilei pentru a căror rezolvare timpul istoric nu acorda uneori decât scurte intervaluri. Eroi «Asediului» împlinesc această legitate, ni se dezvăluie în momentele unor hotăriri fundamentale care includ sacrificiul suprem; bărbații interpretați de Ilarion Ciobanu (un rol pe măsura masivității talentului său), Sandu Sticlaru, Iulian Necșulescu, Sebastian Papaiani sugerează o astfel de tărie și frumusețe morală capabile să declanșeze adeziunea maselor (excelent filmate scenele de mulțime), să topească spaimile și ezitățile celor de bună-credință dar derutați de noile evenimente, să anihileze împotrivirea celor obligați să se retragă. Filmul conturează câteva personaje secundare cu o deosebită pregnanță: tinăra secretară, sfioasă, tremurătoare, umilă (interpretată de Mihaela Mihai, care debutează cu o siguranță puțin obișnuită printre cîntăreții-actori; eroina ei pare tot timpul că abia acum învață să respire), ziaristul căzut din cer dar inimos (regizorul Geo Saizescu pe post de actor pitoresc), un alt pretins gazetar, jalnic prin lașitate (Octavian Cotescu). Mai puțin integrați în atmosfera filmului ni s-au părut băiatul interpretat de Dan Nuțu și «femeia care așteaptă în audiență», personaj ciudat, cu aluzii metaforice ce rămîn stinghere. Vorbeam, încă de la începutul acestor rînduri, despre contribuția substanțială a operatorului George Cornea. De la prima pînă la ultima secvență filmul stă sub semnul unei lumini aparte, care-i ocrotește parcă pe cei ce-și riscă viața, îi însoțește în acțiunile hotărîtoare (Ciobanu în păduricea abia inverzită sau ieșirea temerară în stradă, cu brațul strîns lipit de armă — în final — sînt scene care se vor reținute multă vreme).

Magda MIHĂILESCU

„UN VIOLONCEL ÎNTR-O ORCHESTRĂ“

Convorbire pe platou cu Liviu CIULEI

Deunăzi, la Cluj, în barul restaurantului «Continental» l-am surprins pe Liviu Ciulei alias pilotul Barcan, personaj din noul film românesc în pregătire, «Dincolo de

ploaie». Ședea la masă alături de Gheorghe Motoi și Monica Ghiuță și-i tot trăgea un sonor «Pe Mureș și pe Tîrnave»...

— Stop..., a strigat la un moment dat tînărul regizor Timotei Ursu, realizatorul filmului, și cei trei «chefii» au împins, un pic dezgustați, la o parte paharele cu ceai care, în recuzita studioului, jucau rol de coniac. Evident, într-o pauză de filmare, orice actor, cît de cît îngăduitor, devine victima curiozității reportericești. Am folosit și noi prilejul pentru a-i mărturisi lui Liviu Ciulei satisfacția de a-l revedea mai des pe platouri.

— Întîi revelația unui pitoresc și nu lipsit de farmec Manicatide (în «Facerea lumii»), acum un alt personaj, probabil la fel de interesant, comandantul Aviasanului din «Dincolo de ploaie»... Aș îndrăzni să vă pun o întrebare indiscretă: ce anume sau cine v-a adus din nou pe platou «după o atît de îndelungată absență» — cum zicea Henri Colpi în titlul unuia din filmele sale?

Interlocutorul meu nu se grăbește să răspundă. Savurează prin pai din licoarea răcoritoare pe care i-a întins-o barmanul și, într-un tîrziu, îmi spune:

— Am refuzat în anii din urmă multe roluri nu fiindcă n-aș fi avut, ca mulți alții, vanitatea de a juca, ci pentru că partiturile nu-mi dădeau impresia de consistență artistică. Manicatide al lui Eugen Barbu mi-a apărut, dimpotrivă, ca o biografie amplă și reliefată. Complexitatea personajului mi-a dat posibilitatea să încerc un lucru pe care-l doream de multă vreme: să construiesc — dacă pot să mă exprim așa — farmecul uman fără să părăsesc un punct de vedere critic asupra caracterului negativ și dăunător al lui Manicatide. Poate că tocmai acest paradox m-a atras spre rol.

Noul personaj în care am pătruns acum, aviatorul Barcan, ar fi fost un rol ideal pentru Gabin — cel de acum 25 de ani. E drept că față de Manicatide e un rol rectiliniu, fără meandre psihologice, dar un personaj agreabil, cu care poți simpatiza. Există și o mică nuanță de melodramă în biografia sa — omul suferă de inimă și nu mai poate zbura — însă n-o dezvolt prea mult fiindcă în filmul acesta eu trebuie să-mi păstrez rezerva pe care violoncelul o are față de vioară într-o orchestră. Vioara este Emil Hossu, protagonistul filmului, care trebuie să apară mereu în prim-plan...

— Și ce credeți despre vioară?

— Cred lucruri foarte-foarte bune!... Ceea ce mă preocupă acum este diferențierea lui Barcan de celelalte personaje pe care le-am jucat. Pentru că, îți mărturisesc, de foarte multe ori naturalețea interpretării constă în a-ți utiliza propriile ticuri intime. Astfel că diferențierea dintre Manicatide și Barcan — deși personajele sînt antipodice — va consta în nuanțe aproape imperceptibile. Deși, pe cît mi-aduc aminte, nu m-am repetat pe ecran de la Dumitru din «În sat la noi» pînă la «Valurile Dunării» și de la Klapka din «Pădurea spinzuraților» pînă la «Facerea lumii»...

— Ce impresie aveți despre tînărul dv. coleg, regizorul Timotei Ursu?

— Că e sigur pe ceea ce face și asta e bine. Și că — așa cum se întîmplă întotdeauna la primul film și cum mi s-a întîmplat și mie — e teribil de îndrăgostit de aparatul de filmat...

Undeva, în «profundimea cadrului», Timotei Ursu se agita energic, semn că, în mod inevitabil, convorbirea cu Liviu Ciulei avea să se încheie o dată cu pauza de filmare. Am mai riscat deci, precipitat, o întrebare:

— Atmosfera platoului nu vă redeșteaptă dorința de a trece de cealaltă parte a camerei de filmat?

— Ba da! — îmi confirmă Liviu Ciulei bănuiala — și, dacă vrei să știi, mi-am și făcut reîntrarea. Am filmat pentru televiziune un medalion cu Clody Berthola de circa o oră. Am niște materiale nemaipomenite! Și gîndește-te — am tras cite 600 metri utili pe zi...

A vibrat în vocea lui Ciulei atîta satisfacție, atîta bucurie profesională, încît l-am simțit mai aproape ca ori-cînd de vocația sa de regizor de film.

— Și atunci, pe cînd și la studioul «București», dirijînd un nou film artistic?

— Sper că pe foarte curînd! — a fluturat răspunsul, dar îl și pierdusem deja pe interlocutorul meu, regizorul, care devenise pilotul Barcan, un pic blazat, un pic ratat, ros de o suferință secretă pe care nimeni-nimeni nu trebuie s-o bănuiască. Cui să-i mai ceri amănunte?...

T. CARANFIL

de Constantin POPESCU

DOUGLAS Melvyn

Actor american de film, actor și regizor de teatru și TV născut la Macon (Georgia-S.U.A.), la 5 aprilie 1905, ca fiu al unui renumit compozitor și pianist rus, V. Hesselberg. S-a remarcat ca unul dintre cei mai buni actori ai comediei lejere americane din anii '30 după ce se impusese ca protagonist plin de distincție și rafinement în drame de aventuri sau sentimentale, ca partener al celor mai ilustre vedete ale Hollywoodului. Debutează în 1931 ca partener al Gloriei Swanson în *Astă-seară sau niciodată* și se afirmă deja în 1932, ca partener al Gretei Garbo, în *Așa cum mă dorești*, după Pirandello, apoi în filme diverse ca: *O noapte de groază*, după Priestley; *Crinul din maciră*, cu Sylvia Sydney; *Grandoare*; *Tentație*, ambele cu Joan Crawford; *Frau-Frau*, cu Luise Rainer; *Arsene Lupin*, cu Virginia Bruce; *Ingerul*, de Lubitsch, cu Marlene Dietrich etc. Devine prim-star masculin al unor comedii de salon ca *L-am întâlnit la Paris* și *Mi-am găsit bărbatul*, cu Claudette Colbert; *Miss Theodora*, cu Irene Dunne; *D-I și d-na detectiv*; *Romanță argentiniană*, cu Grace Moore; *Primul sărut*, cu Deanna Durbin; *Așa e dragostea*, cu Rosalind Russell; *Femeia cu două fețe*, cu Greta Garbo; *Soțiile mele*; *Prea mulți soți*, cu Jean Arthur etc. După război aparițiile sale se răresc, rezumându-se la câteva drame psihologice ca: *Sea of Grass*, cu Katharine Hepburn; *Guilt of Janet Ames*, cu Rosalind Russell; *Great Sinner*, după «Iucătorul» de Dostoievski, cu Ava Gardner etc. Din 1951 se dedică exclusiv teatrului și TV, apoi în 1962 face o revenire pe ecran în *Hud Bannan*, pentru care primește (tardiv) Premiul Oscar de compoziție. A mai reapărut de atunci în: *Billy Budd* (1962); *Advance to the Rear* (1963); *Rapture* (1964); *Americanization of Emily* (1965); *Hotel* (1967).

DOVE Billie

Actriță americană de film, născută Lilian Bohney, la Washington, în 1900. Debutează ca dansatoare la New York în faimoasele Ziegfeld Follies, de unde este chemată la Hollywood și promovată star de film mut. Nu i se cereau pe atunci performanțe dramatice, ci doar să-și plimbe chipul grațios de-a lungul unor filme costisitoare de genurile cele mai diverse: *At the Stage Door* (1921); *Polly of the Follies* (1922); *Madness of Youth* (1923); *All the Brothers were Valiant* (id.); *Wanderer of the Wasteland* (1924); *The Air Mail* (1925); *Clauza mariajului* (1926) etc. Devine una dintre figurile celebre ale anilor '20, parteneră ideală a unor staruri masculine ca: Douglas Fairbanks, în *Piratul negru* (1926), Clive Brook, în *Crinul galben* (1928), și diva unor producții dramatice spectaculoase ca: *Tender Hour* (1927) cu Ben Lyon; *Mireasa răpită* (id.) de A. Korda; *Tirgul de sclave* (1928) cu Gilbert Roland; *Pentru o noapte de dragoste* (id.) cu Paul Lukas; *Adorație* (id.) cu Antonio Moreno; *Nunta albă* (1929) cu Rod La Rocque; *Ingerul pictat* (id.); *Demanul geloziei* (1930); *Femei zvâpăiate* (id.) cu Kay Francis. Suport ușor trecerea la filmul vorbit, continuând să apară în filme revistă sau comedii sentimentale: *O noapte la Suzi* (1930) cu Douglas Fairbanks jr.; *Sărutul furat* (1931); *Blonda de la revistă* (1932) cu Marion Davies, R. Montgomery; *Carnavalul din Veneția* (id.) cu Chester Morris. Din păcate cariera ei se curmă brusc în 1933, lăsând în urmă-i doar amintirea unui chip agreabil.

DOVJENKO Aleksandr Petrovici

Regizor și scenarist sovietic, una dintre cele mai preeminente figuri ale cinematografului mondial, născut la Soznița (Ucraina), la 12 septembrie 1894; mort la 25 noiembrie 1956. Face parte din marele triumvirat artistic al filmului sovietic, alături de Eisenstein și Pudovkin. Institutul, studiază în anii revoluției la Facultatea de istorie naturală și la Academia comercială, devenind apoi activist în comisaritul poporului ucrainean al Afacerilor Externe și lucrând în serviciile consulare de la Varșovia și Berlin. Întors la Kiev se dedică picturii, semnând în același timp caricaturii și ilustrații în jurnalul *Visti*. În 1925, conștient de forța cinematografului sovietic, ca instrument de cultură-lizare a maselor și mijloc de difuzare a marilor idei progresiste, pornește către studiourile din Odessa, unde fără vreo pregătire profesională învață și se perfecționează la fața locului în arta filmului, devenind apoi scenarist și asistent de regie. Debutează în 1926 cu *Vasca reformatorului*, apoi se impune printr-o serie de opere profund originale în care se va contura personalitatea sa neobișnuită de artist militant, de poet al imaginilor, de creator adânc legat de pământul său natal: *Zvenigara* (1928); *Arsenalul* (1929); *Pământul* (1930), filme mute; și: *Ivan* (1932); *Aerograd* (1935); *Sciars* (1939) și *Miciurin* (1949). Vom adăuga și cele trei scenarii pe care nu le-a putut realiza: *Povestea anilor înflăcărați*; *Poemul mării* și *Desna fermecată*, transpuse pe ecran după moartea sa de soția și colaboratoarea sa, Lulia Solnșeva. A mai scris câteva piese de teatru izvorâte din aceeași imensă dragoste pentru patrie și a realizat de asemenea câteva importante documentare de război, ca: *Eliberarea* (1940); *Bătălia pentru Ucraina* (1943); *Victoria în Ucraina* (1945). Precum și un film neterminat: *Adio America*, după cartea Annabellei Bucăr (1948/49).

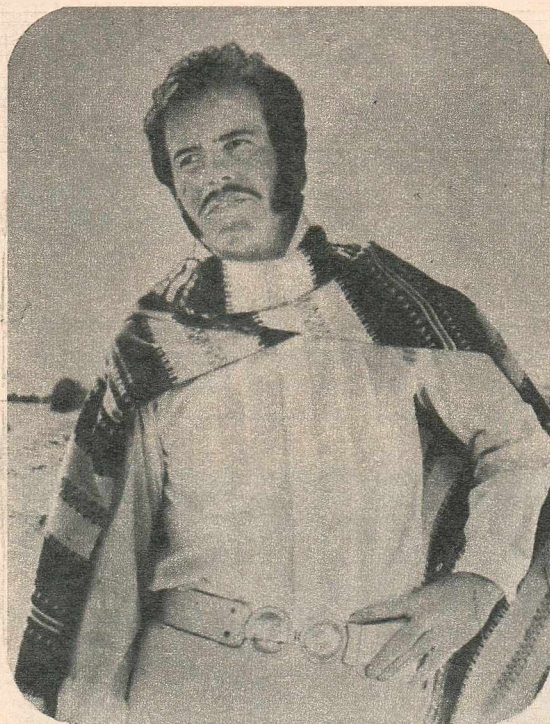

DRĂGAN Mircea

Regizor român de film, născut la București la 3 octombrie 1932. Absolvent al secției de regie a Institutului în 1955, este angajat în 1957 la studioul București, unde-și va face debutul turnând (în colaborare) primul său film artistic, de lung metraj: *Dincolo de brazi*, consacrat luptelor de rezistență premergătoare lui 23 August 1944. Preocupat de marile probleme sociale, de marile prefaceri pe care țara le-a trăit în anii de construire a socialismului, M.D. ecranizează romanul *Setea* (1960) al scriitorului Titus Popovici, film cu care obține medalia de argint la Moscova, în 1961, semnând de asemenea alte două filme: *Lupeni* '29 (1961), distins cu aceeași medalie de argint la Moscova (1963) și cu premiul de stat pe 1964, și *Golgota* (1966), inspirate din lupta comunistilor împotriva exploatarea și opririi clasei muncitoare. Atras și de filmul istoric de ample proporții, M.D. realizează cu o mare desfășurare de mijloace materiale și tehnice (cinemascope, eastmancolor, stereofonie) filme ca: *Neamul Șoimăreștilor* (1965), ecranizare după romanul lui M. Sadoveanu și *Columna* (1968), epopee cinematografică consacrată procesului de formare a poporului român. Va semna apoi scenariul filmului *Castelul condamnaților* (1970) și va face o incursiune într-un domeniu nou, cel al comediei satirice, cu serialul *B.D. intră în acțiune* (id.) M.D. predă regia de film la catedra pe care o deține la I.A.T.C.

PE ECRANE:

SIMON BOLIVAR

Simon Bolivar — Maximilian Schell

Este remarcabil entuziasmul cu care Alessandro Blasetti — cineast peste care au trecut câțiva ani buni — s-a integrat curentului fertil al filmului italian angajat din ultima vreme; acest «Simon Bolivar» nu este doar portretul în mișcare al unui revoluționar, al unui personaj istoric fascinant — ca toți acei conducători care s-au mistuit pentru un crez înalt — ci portretul însuși al unei idei politice, verificată de atâtea ori în experiența revoluționară: cucerirea libertății unui popor nu este rezultatul unui gest fanatic, care își ajunge sie însuși. În anumite condiții istorice — cum a fost lupta pentru independență a popoarelor din America Latină în primul sfert al secolului al 19-lea — «o libertate care războaie scavia altora nu mai este libertate». Eroul filmului apără acest adevăr cu încredere, amintindu-l — cu patosul convingerilor autentice — la tot pasul, în întâlnirile cu prietenii, cu camarazii de luptă, îl apără sfidând bănuielele celor care văd în el un posedat de demonul puterii, înfruntând trădarea, îndoielele. Poate că Blasetti nu a izbutit să asigure filmului o arhitectură riguroasă, creșterile năprasnice, răscolitoare pe care le avea Z, bunăoară; a cedat și chemării unui firav intermezzo sentimental (susținut de o actriță pe cât de frumoasă pe atât de săracă în materie de talent, Rosanna Schiaffino) dar a creat în schimb, cu o mină sigură, un larg spațiu de desfășurare eroului, l-a întors cu fața spre noi în momentele hotărârilor supreme sugerându-ne, totodată, permanențele personalității lui Bolivar, amestec de neîndurare robespierreană și de vitalitate dantoniană. În sfârșit, nu este de trecut cu vederea nici frumoasa aură romantică (protagonistul filmat în haine albe sau cu pelerina futurind în fuga calului) susținută de altfel din plin de jocul excelentului actor Maximilian Schell: privire telurică, febrilă, gesturi largi, plăcerea de a auzi cum se rostogolesc cuvintele. Lingă el arde moznit un alt mare interpret, spaniolul Francisco Rabal, în rolul prietenului cucerit cu greu, dar pentru totdeauna, al tovarășului pe care ajunge să-l privești în ochi pentru a afla încrederea atât de necesară în omenescul ceas de cumpănă.

M. MIHAL

de C.N. CONSTANTINIU

într-o duminică

● O duminică în fața micului ecran — când emisiunile se succed aproape fără întreruperi pe tot parcursul zilei — nu este altceva decât un bombardament necruțător de imagini, dintre cele mai diverse, un continuu șoc de senzații, un asediu tenace și irezistibil căruia nu-i poți opune nimic.

Cu o capacitate de reflecție și control redusă, ești supus unei continue stări aproape hipnotice în fața unui univers vizual excesiv prin diversitate și întindere. De la ora 8 și 30 de minute, după momentele de relaxare fizică pe care ți le oferă gimnastica de dimineață, — rămânând totuși ținut în comoditatea fotoliului — începe jocul fantastic al peliculei de film care te poartă, pe parcursul unei zile, prin cele mai diverse probleme și zone ale preocupărilor umane — ale propriilor tale preocupări și ale altora — și constată, la sfârșitul emisiunii, seara târziu, că ai răsfoit o întreagă enciclopedie, că ți-au defilat prin fața ochilor ciudatele ființe de pe malurile Amazoanelor (din care nu mai reții decât anaonda, cunoscută de la lecțiile de zoologie), că ai privit fragilele tanagre, că te-ai strecurat printre complicatele aparate de pe platourile studiourilor, că ai exultat o dată cu galeriile zgomotoase de pe terenurile de fotbal, că ai dansat cu fetele de pe Muntele Găina, că te-ai aruncat, cu ultimele puteri, într-un periculos număr acrobatic, că te-ai înduoșat de soarta eroinei unui film italian scos de la arhivă, că te-ai prăpădit de ris cu Horia Căciulescu etc., etc. Hotărât lucru, duminica nu e o zi prielnică pentru meditație.

Epuizat, te gândești cu o plină de voluptate satisfacție la celelalte zile ale săptămânii când ai posibilitatea opțiunii: îți alegi o emisiune de teatru sau de noutăți cinematografice, o dezbatere pe o temă economică, un film pe care l-ai notat în programul cumpărat joi dimineața și, neavând obsesia vizionării continue și totale, dispărând senzația de viciu, le urmărești pe îndelete, cu propriile tale judecăți de valoare.

Ce poți să ții minte, într-o duminică? Emisiunea «Magazin», gata să comunice cu tine «în direct»; «Steagul roșu» a făcut o partidă excelentă la București; Aurelian Andreescu a avut parte de un cadru scenografic ingenios; doi dansatori, într-o alternanță coregrafică reușită, au comunicat idei și nu numai mișcări de dans fără sens; Marcel Anghelescu a înnobilit un moment umoristic; Amza Pellea e un oltean autentic; serialul «Planeta gigantilor» nu e mai puțin mediocru și stupid decât a fost cu o săptămână înainte. Cam puțin pentru atât de mult!

● Opereta «Rochie de bal» (în premieră) a adus pe micul ecran un subiect din actualitate. Destul de firav, ca în orice operetă, dar plin de candoare și cu scriitura muzicală a compozitorului Aurel Giroveanu, în care se amestecă un filon tandru de optimism cu acea undă romantică, grațioasă, specifică muzicii ușoare românești, în buna tradiție a lui Vasilache, Ion Vasilescu ș.a. Din păcate, interpretarea scenică stingece, dansurile cam vlăguite și insuficient «lucrate» n-au potențat în măsura convenită reușita compozitorului.

Filmele unei săptămâni sînt totdeauna discutate controversat în cronicile despre micul ecran. E firesc, e bine, e în spiritul ideii de dezbatere. Numai că subiectul fiind cronicarul cu pretențiile sale, cu exigențele și cunoștințele sale în materie, e numai el în comentariu fără public, adică fără să țină seama și de telespectatori. Sînt unii comentatori care, neobosindu-se să urmărească programele televiziunii în succesiunea și totalitatea lor, divaghează pe marginea unei pelicule cinematografice cunoscute, enunțînd idei pilot, mostre de originalitate căutate, paradoxuri, să nu fie ei ca alții. Funes, de pildă, place publicului. Și place pentru că e un actor cu o vervă neobișnuită, debordantă. E denumit undeva, într-o revistă, «țambalagu de talent» așa, dintr-o dată, fără prea multă risipă de demonstrație. Alte filme sînt etichetate definitiv și irevocabil «melo»-uri, de unde concluzia că ori ni se oferă numai capodopere, ori mai bine fără filme. Să fim serioși. Nu toți telespectatorii stau cu istoria cinematografului sub pernă, nu toți posedă în bibliotecă bibliografia completă a celei de-a 7-a arte. Televiziunea ne oferă ce poate, citeodată și capodopere, și — făcînd suma aritmetică — filmul pe micul ecran deconectează chiar fiind mai puțin desăvîrșit și semnat de nume prestigioase. Nici în librării nu sînt numai plachete de poezi geniali, și dacă ar fi n-am mai ști să definim geniul.

Și sînt și reluări, pentru că orice televiziune din lume programează reluări.

Și, în concluzie, unde am ajunge dacă am fi chiar toți super-saturați estetice?

căldură mare...

La Paris au fost în vara aceasta călduri caniculare.

Ca de altfel în întreaga Europă.

Dacă parizienii își aflau în orele fierbinți un adăpost în răcoarea locuințelor, turiștii străini, cei tineri în mod special, avari cu timpul închinat vizitării Orașului-Lumină, se răcoeau și ei cum puteau, făcându-se că nu observă artezienele orașului (în fotografie, fântînile Chailot).

deocamdată...

Doris Gash din Tilehurst, comitatul Berkshire din Anglia, este posesoarea unei adevărate mini-grădini zoologice care adăpostește, printre altele, o bufniță pe nume Ossie și un motan botezat Bryan. Între cele două vietăți s-a statornicit o prietenie exemplară. Ore întregi stă motanul în fața bufniței și o mănincă din ochi. Deocamdată numai din ochi...

care mai de care...

Gelos, probabil, pe performanța tînărului parizian Philippe Petit, care a ieșit să se plimbe... pe o frînghie întinsă între cele două turle ale catedralei Notre-Dame (vezi «Flacăra» nr. 31), Franz Josef Burbach, un cetățean vest-german, a repetat isprava la Londra, încălecînd o frînghie suspendată la circa 25 de metri deasupra Tamisei. Dacă monsieur Petit s-a jucat cu moartea doar de amorul «artei», Herr Burbach, de meserie pompier, pretinde că n-a făcut altceva decît un antrenament profesional...

SERDICA-SOFIA- drumul spre lumină

Dincolo de Dunăre, acasă la prietenii bulgari, se fac pregătiri de sărbătoare. Încă o dată va fi cinstită aniversarea acelei zile de neuitat — 9 septembrie — când Bulgaria a fost eliberată de sub jugul fascist. Zilele premergătoare jubileului sînt zile de bilanț: un bilanț care înfățișează Bulgaria socialistă pe treptele avîntului multilateral. Limbajul laconic al cifrelor deschide parcă o fereastră spre universul strădaniilor creatoare depuse de poporul bulgar sub conducerea partidului său comunist.

Cifrele date publicității în capitală, la Sofia, evocă rezultate concrete ale dezvoltării economice, ale realizărilor pe plan social-cultural.

În comparație cu anul 1965, venitul național a crescut în 1970 cu 52 la sută. Față de 1939, producția industrială globală a crescut de 36 de ori, iar producția mijloacelor de producție, de 91 de ori. În prezent, conform datelor statistice, industria bulgară produce în mai puțin de zece zile, mai mult decît a produs într-un singur an — în 1939. O parte importantă a imensului efort pentru ridicarea țării pe treptele economiei socialiste i-a revenit, în anii ce s-au scurs de la eliberare, capitalei țării, oamenilor muncii din Sofiă. Sofioții au toate motivele să se mîndrească și să se bucure de roadele eforturilor lor neobosite. Dacă în toată Bulgaria funcționează azi 440 întreprinderi constructoare de mașini — deci în mare parte unități industriale noi — apoi un procent considerabil din numărul acestora se înscrie pe harta de azi a Sofiei. Nu există domeniu mai important al vieții economice, al operei de construcție socialistă în care sofioții să nu se afle — prin tradiție — în primele rînduri.

Îmi amintesc de serile petrecute la poalele Vitoșei sau pe culmile ei domoale, de la înălțimea cărora se poate cuprinde panorama vie a orașului modern, socialist, pe emblema căruia stă scris «*crește dar nu îmbătrînește*». Prietenii bulgari, colegii de breaslă, îmi vorbeau cu emoție și nedisimulată mîndrie de saltul uimitor pe care l-a făcut orașul pe care atîta îl îndrăgesc. Ivan Iovcov pornise să depene povestea

În centrul Sofiei, edificiile moderne atestă roadele drumului parcurs de capitala Bulgariei de la începuturile numite Serdica.

de Ioan GRIGORESCU

muțenia

Ceea ce scriu acum nu este decît o evocare a altor evocări. Le-am căutat tocmai pentru a afla și a povesti. Voiam să știu acest lucru, deoarece el mă apăsa ca o obsesie, și răs-punsul la întrebările pe care le puneam trebuia să mă lămurească în două direcții def-nitorii. Ce a făcut Hitler la Paris în cele două ceasuri din unicul său popas în «Orașul-lumină» și ce a făcut Parisul? Era 23 iunie 1940, exact a zecea zi de cînd cizma fascistă defila pe Champs Elysées, purtîndu-și trufia obtuză pe sub Arcul de Triumf. La ivitul zorilor, un Condor cvadrimotor cu zvastica neagră pe pîntecele său cafeniu aterizase pe aeroportul Le Bourget, unde aștepta un convoi de Mercedesuri decapotate. Sumbrou, grav, mahmur și sur, pășind sacerdotal în haina lungă de piele neagră, învingătorul, corifeul, geniul suprem, marele părinte al Reichului pentru o mie de ani venea să vadă Parisul. Era înconjurat de o suită bătoasă, numai galoanc. Lampasuri și fireturi, mănuși de piele și cizme oglindă, care a umplut în grabă mașinile, trîntind în cadență portierele negre. Apoi, cu o grabă de asaltatori, au pornit spre Porte des Asnières, au trecut pe sub Montmartre, prin Pigalle, pe la Operă și Madeleine, pentru a străbate vastitatea pieței Concorde și a parcurge în tot lungul lui cel mai frumos bulevard din lume, care urcă spre Arcul de Triumf. Aici, unde zace eroul necunoscut căzut în timpul primului război mondial, Führerul a lăsat să-i scape un gînd obsedant: «Aș fi putut să mășăluiesc în fruntea trupelor mele pe sub Arcul de Triumf. Ar fi fost lovitura clasică a marilor parăzi! Dar n-am vrut. Poporul francez va trebui să-și amintească acest lucru!»

În sfîrșit, se afla acolo unde dorise atît de mult să ajungă, în «orașul viselor sale», care îl întîmpina mut, surd, orb, ireal și fantomatic, cu străzile goale, cu obloanele ferestrelor ferecate, de parcă toți parizienii ar fi murit ori și-ar fi părăsit orașul. Doar steagurile naziste filfiiau pe cheiul Senei și zvasticile se zbateau pe pinza lor ca niște siniștri păianjeni îndopați de sînge. Au traversat fluviul peste podul de la Trocadéro și s-au oprit la picioarele Turnului Eiffel. O medalie comemorativă, bătută în amintirea acestei «istorice» vizite, îl înfățișează în efigie pe noul și vremelnicul stăpîn al Franței, față în față cu acest simbol al Parisului. Nimeni. Nici țipenie. Un singur pescar urca scările cheiului Senei, cu undița lui, și dînd cu ochii de Hitler, care îl privea cu o aviditate ardentă, doritor să se vadă salutat măcar de un parizian, a scăpat uluit: «Tiens!» («Na-ți-o!»), și a început să fluiera a pustiul, vîzîndu-și mai departe de drum.

Au pornit în trombă pe la École Militaire și s-au oprit la Domul Invalizilor. Zăvoarele ușilor grele au zornăit sub chei și pașii au răsunit pe treptele de marmură pînă sus, la balconul de sub marea cupolă care adăpostește sarcofagul de porfir al lui Napoleon. A ținut să-l privească de sus, îndelung, în tăcere, și nimeni nu poate spune ce gînduri i-au trecut atunci prin țeastă noului cuceritor care privea mut și fascinat mormîntul marelui împărat de la picioarele lui. Mai tîrziu, Führerul i-a mărturisit lui Alfred Jodl că acest moment a fost «cel mai măreț și cel mai frumos din viața lui». Apoi s-a dus la Notre-Dame. Orga era mută, clopotele încremeniseră și nimeni n-a putut găsi cheile catedralei. Doar himerele de pe turnuri rînjeau hidos, imperturbabil, ca într-un coșmar. A traversat din nou Sena pe podul d'Arcole și trecînd prin Place des Vosges și pe la coloana Vendôme, n-a mai vrut să se oprească decît la Sacré Coeur, de pe a cărei colină a privit îndelung acoperișurile Parisului. «Dar unde sînt parizienii?» — l-a întrebant el la un moment dat pe Martin Bormann. «Dorm, mein Führer — i-a răspuns acesta. O, dacă i-ați fi anunțat că veniți!...»

Da... Dacă i-ar fi anunțat că vine!...

... și în celelalte puncte de rezistență ale economiei bulgare, se realizează succesele ce contribuie la transformarea socialistă a țării vecine srietene.

... tărănești în care este reinviată măiestria artișanilor bulgari de odinioară. (Aspect de la Muzeul «Etar» din Gobrovo.)

terii și cea a renașterii acestei așezări lină și permanentă transformare. «Știi — spunea el — că Sofia este una din cele vechi capitale europene!» Și îmi poartea de acele descoperiri arheologice care atestă existența în aceste locuri a unei civilizații umane încă în urmă cu câteva mii de ani. Atunci, lovcov mi-a pomenit de orașul Serdica, denumirea de altădată a Sofiei. Cîndva, înainte de era noastră, aici, pe dealul Vitoșei, se afla centrul sau — în orice caz — un fel — «capitala» tribului trac Serdici, unde și denumirea Serdica. Sub dominația romană, orașul a căpătat alt nume: Traianopolis sau Ulpiana. Dar nici acesta nu a rămas definitiv. A urmat o perioadă cînd s-a vorbit de Sredetz, pentru că în cele din urmă s-a revenit la Sofia.

... istoria Sofiei, ca istoria multor orașe din

această parte a Europei, a purtat secole în șir pecetea grelelor încercări datorită atacurilor, asediilor și cîmpurilor. 180 ani de dominație bizantină, cinci secole de dominație otomană, distrugeri succesive, n-au putut curma firul vieții acestui oraș care avea să renască abia în anii de după eliberarea definitivă, din septembrie '44.

Cel mai important centru politic administrativ al Bulgariei socialiste. Înaintea pe fașagul unei existențe moderne, dezvoltîndu-se armonios și multilateral. Peste 10 000 de apartamente îmbogățesc în fiecare an harta edilitară a capitalei bulgare. Sofia, care la ora cuceririi independenței Bulgariei de sub jugul otoman număra doar 20 000 de locuitori, își etalează azi peisajul urbanistic cu noile sale cartiere grupate parcă în cerc în jurul orașului vechi. Am vizitat, cu prile-

jul cîtorva popasuri la Sofia, aproape toate aceste adevărate orașe-satelit și am putut descoperi nu numai sensuri ale habitatului modern, confortabil, dar și semnele unei arhitecturi inspirate, originale, ce și-a pus amprenta pe multe din edificiile înălțate în acești ani de prefacere radicală.

Obiectivele economice ale orașului, de la cele clasice la întreprinderile electronice și la institutele de cibernetică și de cercetare științifică, toate vorbesc despre drumul spre lumină pe care l-au parcurs prietenii bulgari de la Serdica tradițională la Sofia socialistă modernă. Sofia de astăzi constituie un etalon viu al operei de transformare socialistă a întregii Bulgariei sub conducerea încercată a comuniștilor.

B. DIACONU

ISLANDA ȘI MALTA- N.A.T.O. INDEZIRABIL

de Silviu BRUCAN

Prima îndeplinea funcția de portavion al N.A.T.O. în mijlocul Oceanului Atlantic; a doua era baza navală N.A.T.O. în Mediterană. Și iată, una după alta și-au ridicat capul sus și au cerut trufașului pact militar nord-atlantic să-și evacueze instalațiile și comandamentul de pe teritoriul lor. Altădată, în trecut, o asemenea cutezanță

Islanda este o insulă de numai 102 800 kilometri pătrați, cu o populație de 200 000 de oameni, care trăiește din pescuit, creșterea vitelor, vânătoare și ceva industrie prelucrătoare. Devenită posesiune norvegiană în secolul al XIII-lea, ea a trecut apoi sub dominație daneză, după care a fost cucerită de britanici în 1810, pentru a reveni coroanei daneze după douăzeci de ani. Abia în 1944 Islanda a rupt definitiv cu Danemarca și și-a proclamat independența.

PORTAVION INDISPENSABIL

De la pescarii islandezi, atât de romantic zugrăviți în literatura de la începutul secolului, și pînă la locuitorii de azi ai insulei s-a scurs o întreagă epocă. După al doilea război mondial, islandezii s-au trezit în pactul nord-atlantic, țara lor a devenit obiect al strategiei militare, definită ca «zăvor» al Atlanticului de nord între Groenlanda și Scoția, ba «portavion» în mijlocul oceanului pentru Strategic Air Command (S.A.C.), cu 3 700 de infanteriști americani instalați ca la ei acasă pentru «apărare» împotriva nu știu cui. Comportându-se ca ocupanți, militarii americani au provocat numeroase incidente care au culminat în martie 1956 cu un vot în Parlamentul islandez pentru revizuirea tratatului. Pînă la urmă însă coaliția conservatorilor și social-democraților aflată la putere a fost convinsă de către Washington că denunțarea acordului militar ar lăsa «un vid periculos» într-un sector strategic de primă importanță.

În ianuarie 1968, prăbușirea în Groenlanda a unui bombardier B 52 încărcat cu bombe termonucleare a resuscitat opoziția față de N.A.T.O. pe insulă. Abia însă în iunie anul acesta alegerile au adus la putere un guvern de stînga format din progresiști, liberali de stînga și comuniști și prezidat de Olafur Johannesson, care a anunțat intenția sa de a obține în următorii patru ani evacuarea bazei și trupelor americane de pe teritoriul insulei.

Decizia islandeză a stîrnit o tulburare și agitație neobișnuită în sinul comandamentului N.A.T.O. Într-adevăr, în Islanda funcționează o bază N.A.T.O. la Keflavik și o «forță de apărare a Islandei», ambele în întregime americane și puse sub comanda unui amiral american. Aparate radar sînt instalate în toate punctele cheie ale insulei; vasele militare, care patrulează în apele islandeze, sînt dotate cu echipament electronic de supraveghere; avioanele aparținînd unității 57 U.S. Fighter Interceptor Squadron sînt în stare de alertă «24 de ore pe zi» — **around the clock**. Este ceea ce în termeni militari moderni se numește «post de observare a oricărei mișcări marine sau submarine și de semnalizare timpurie a rachetelor și fuzeeelor». Postul este, pentru strategii Pentagonului, dificil de înlocuit, mai ales că Norvegia și Danemarca, deși membre ale pactului nord-atlantic, au stabilit ca principiu să nu accepte baze militare străine pe teritoriul lor. Ele știu doar prea bine privilegiul de care se bucură asemenea baze în era rachetonucleară. De aceea recenta decizie a Islandei a fost apreciată la Washington ca «o lovitură grea dată strategiei occidentale».

BAZĂ NAVALĂ CU «CHEIE»

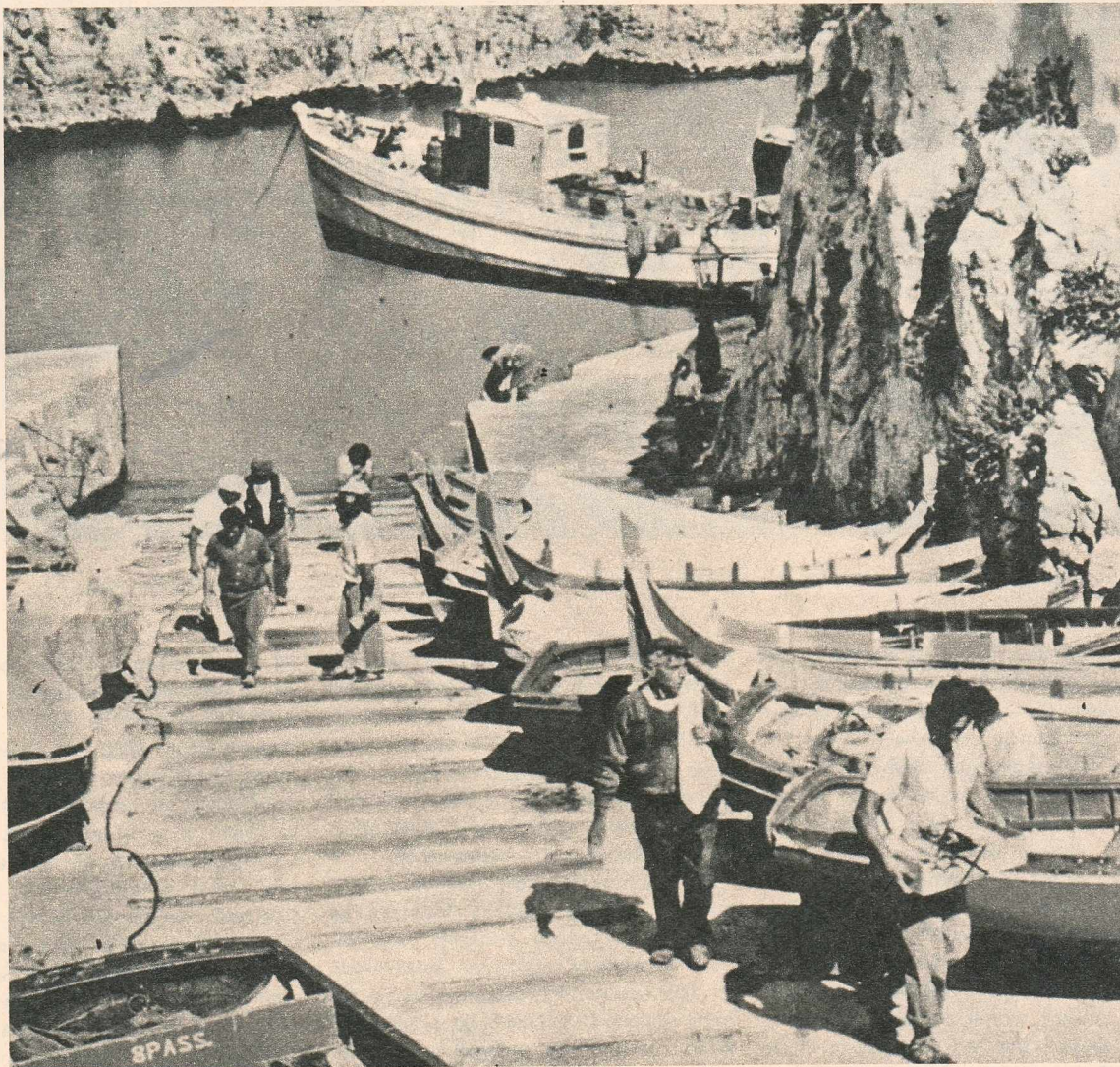
Malta este mult mai mică decît Islanda în privința dimensiunilor, iar ca populație are 300 000 locuitori. Deci, tot un mini-stat. Istoria prezintă și ea puncte de asemănare, insulele fiind de regulă teren de refugiu, obiectiv de cuceriri, escale comerciale sau baze militare. Deși pentru consum turistic, Malta prezintă numeroase vestigii preistorice; ea a fost pusă în valoare pentru prima dată de fenicieni, care au transformat insula într-o colonie punică înfloritoare; aici se opreau vasele feniciene care transportau mărfuri între Levant și porturile mediteraneene și mai

Fotografie-document, datînd de cîțiva ani. Revendicările de atunci ale demonstranților care purtau portretul președintelui laburist Dom Mintoff, în prezența prim-ministru al țării, sînt astăzi cunoscute întregii opinii publice mondiale: Malta urmărește să se elibereze definitiv de prezența N.A.T.O. și a bazelor militare engleze; tratatul anglo-maltez a fost declarat nul și Malta va renegocia cu Londra condițiile folosirii porturilor și șantierelor navale de pe teritoriul insulei. Malta vrea să se transforme într-un instrument de război într-un centru al păcii.

departe spre Atlantic pînă în Anglia. Au urmat dominația romană, cea bizantină și mai ales perioada de strălucire a cavalerilor de Malta — cei care au rezistat cu succes unui formidabil asediu turcesc. Și astăzi la St. Elmo ghidul îți arată locul unde Marele Maestru al ordinului, înfuriat de bestialul tratament aplicat unor cavaleri de către Mustafa Pașa, a ordonat decapitarea tuturor prizonierilor turci și folosirea capetelor acestora drept ghiulele de tun trase înspre liniile turcești. Pînă la urmă, Malta a fost înghițită de colosul britanic; timp de peste un secol și jumătate ea a fost o bază militară britanică, iar instalațiile portuare și șantierele pentru repararea navelor de război constituiau unica ei «industrie».

Schimbarea politică din Malta, care s-a produs în iunie, în urma victoriei electorale a laburiștilor, a avut un caracter mai dramatic. Ne aflăm la La Valletta în zilele cînd noul premier Dom Mintoff a anunțat că țara sa urmărește să se elibereze definitiv de prezența N.A.T.O. și a bazelor militare engleze și să renegocieze cu Londra condițiile folosirii porturilor și șantierelor navale. Au urmat o serie de măsuri care au «șocat» metropolele occidentale: amiralul Gino Birindelli, comandantul forțelor navale ale N.A.T.O. din Mediterana, a fost expulzat; vizita proiectată de Flota a

Nu baze militare doresc maltezii, ci cu totul alt fel de baze — turistice și de pescuit, nu crucișătoare și submarine, ci ambarcații de vacanță.

a americană la Malta a fost anulată; tratatul anglo-maltez, care governa relațiile dintre cele două țări, a fost declarat nul; guvernator general al Maiestății Sale a fost numit pentru prima dată un maltez — Anthony Mamo. În fiecare seară, serbările de carnaval cu muzică, dansuri pe străzi, însoțite de luminație feerică și focuri de artificii se transformau în demonstrații politice de o exuberanță mediteraneană. Maltezii trăiau o adevărată renaștere națională și așteptau pe turiștii străini să le împărtășească bucuria. Prenieșul Mintoff putea fi deseori văzut printre demonstranți, liscuțind, rîzind și cîntînd împreună cu ei cu dezinvolvura unui lider popular.

Malta, ca și Islanda, pune o serioasă problemă strategilor pactului nord-atlantic, mai ales în condițiile prezente cînd Mediterana a devenit teatrul unor evenimente în care se ciocnesc interese atît de contradictorii.

O NOUĂ ORIENTARE

Potrivit știrilor publicate în presă, noul guvern maltez are o majorare considerabilă a sumei plătite de Londra și de pactul nord-atlantic pentru folosirea instalațiilor portuare și șantierelor — de la 5 la 30 de milioane lire sterline — și o modificare radicală a statutului trupelor britanice staționate în insulă, care să permită Maltei o poziție de neutralitate. Guvernul Mintoff și-a exprimat

dorința de a dezvolta relații reciproc avantajoase, bazate pe egalitate în drepturi, cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială.

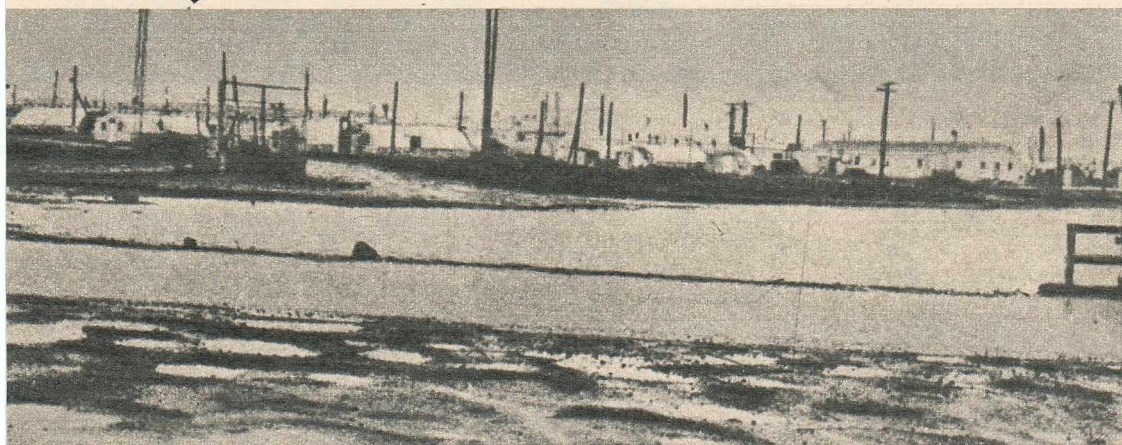
În Islanda, de asemenea, declarația-program a noului guvern Johannesson nu se rezumă la intenția de a revizui acordul militar cu Statele Unite, ci declară că Islanda, rămînînd membră a N.A.T.O., sprijină ideea convocării unei conferințe pentru securitatea europeană, se pronunță pentru recunoașterea drepturilor R.P. Chineze la O.N.U. și pentru participarea la lucrările acestei organizații a celor două state germane.

Totodată guvernul de la Reykjavik a hotărît să-și extindă apele teritoriale pînă la limita platoului continental, adică de la 12 la 50 de mile marine în jurul coastelor, începînd din septembrie 1972. Această hotărîre, vizînd protejarea pescuitului islandez, principală activitate economică a insulei, a stîrnit imediat vii proteste din partea Marii Britanii și a Germaniei federale.

După cum se vede, este vorba de o nouă orientare politică independentă atît în Malta, cit și în Islanda, orientare bazată pe acel drept sacru, atît de viguros proclamat de România socialistă, dreptul fiecărui popor de a-și hotărî dezvoltarea așa cum o dorește el.

Malta și Islanda constituie de fapt manifestări semnificative ale unui fenomen larg și profund al vieții internaționale contemporane care unește procesul de dezagregare a pactului nord-atlantic, proces deschis la începutul anilor

Keflavik. Un «post de observare a oricărei mișcări marine sau submarine și de semnalizare timpurie a rachetelor și fuzeelor». O bază militară N.A.T.O. a cărei evacuare guvernul Islandei s-a decis declarat s-o obțină în următorii patru ani.

'60 de hotărîrea Franței de a-și retrage trupele din structura integrată a N.A.T.O., cu procesul de afirmare a statelor mici și mijlocii pe scena internațională.

Schimbarea raportului de forțe pe arena mondială și totodată întărirea poziției țărilor vest-europene în raport cu Statele Unite au dat naștere tendinței de emancipare de sub tutela americană, exprimată atît de viguros în politica generalului De Gaulle. S-a pus astfel capăt perioadei de dominație și hegemonie necontestată a Americii și a început o perioadă de afirmare a tendințelor de independență politică ale țărilor vest-europene, care își găsește expresia și în dezagregarea N.A.T.O.

Departate de a se limita la continentul european, procesul deschis în emisfera vestică de revoluția din Cuba și continuat în zilele noastre de venirea la putere a unui guvern popular de stînga în Chile, de afirmarea independenței într-o serie de țări latino-americane, marchează nu numai creșterea ponderii țărilor mici și mijlocii în politica internațională, dar și capacitatea acestora de a pune în practică cu succes măsuri care consolidează această independență pe plan economic și politic. În aceste țări latino-americane au fost naționalizate importante resurse petrolifere și miniere stăpînite de concerne americane; Peru și alte țări au extins apele teritoriale și au procedat la rechiziționarea vaselor de pescuit americane care le-au violat.

În acest proces major de renaștere națională și de afirmare independentă a popoarelor se înscriu acum cu litere majuscule, fiind vorba tocmai de țări atît de mici și de izolate, Malta și Islanda.

Demonstrație a cetățenilor islandezi împotriva prezenței bazelor pactului nord-atlantic pe teritoriul țărilor lor, împotriva războiului dus de S.U.A. în Vietnam. În urma cu numai câteva luni, înainte de venirea la putere a actualului guvern care a dat curs voinței poporului, asemenea legitime manifestații de protest erau — cum se vede și în fotografia de mai jos — înăbușite de poliție.

sport

de Victor BĂNCIULESCU

minunile de la rugby

Dacă o ținem tot așa, în fiecare săptămînă vom celebra începutul cîte unui campionat național. Ceea ce ne e de loc rău. Sezonul e foarte potrivit pentru debuturi (cu totul împotriva zicătorii cu bobocii, toamna...), iar polivalența sportului românesc poate fi astfel demonstrată treptat.

Pe scena bătăliilor pentru puncte, dar mai ales pentru titlul de campioană a țării, au apărut de astă dată echipele de rugby. (Cu toată deferența pentru rigorile meseriei solicit colegilor corectori de la această revistă îngăduința de a scrie, corect, RUGBY — tot așa cum aș scrie și DERBY — cu igrec final, fiindcă respectul față de numele proprii care au născut aceste expresii sportive impune pastrarea sau preluarea lor nealterată). După această digresiune — pentru care cer scuze cititorului — să revenim la jocul cu balonul oval, una dintre cele mai productive în satisfacții din aria disciplinelor sportive practicate în România.

Mircea Iconomu (cred că are azi 80 de ani și-i poartă foarte bine, aș zice cu sportivitate) nu pierde nici o ocazie potrivită ca să ne repovestească istoria apariției mingii țuguiate pe melegurile noastre, prin 1910—1911, purtată în valizele școlărilor sau studenților români întorși din Franța, de la studii. Cum s-ar spune, am învățat jocul la a doua mînă, de la francezi, nu direct de la englezi, ceea ce n-a rămas fără urmări.

De fapt, jocul e mult mai vechi, ba chiar centenar, dacă ținem seama de faptul că în 1871, la restaurantul londonez Pall Mall din Charring Cross, reprezentanții a 20 de cluburi au fondat Rugby Football Union, prima asociație care avea să reglementeze sportul atît de bizar și de contrar uzanțelor fotbalului (vezi forma mingii sau stîlpii porților). Pentru respectul adevărului istoric trebuie să spunem că totul a pornit și mai de demult. Pe zidul de cărămidă roșie al unui colegiu din orașelul Rugby, aflat în comitatul Warwick, se poate citi inscripția în marmură care eternizează aventura elevului William Webb Ellis. Numitul școlar, în pofida regulilor vremii în domeniul fotbalului, a luat tamnisam balonul în brațe, a traversat cîmpul de joc în goană și l-a așezat dincolo de linia de fund, creînd un precedent care a dus la nașterea noului sport. Era în anul 1823.

În timp ce expansiunea soccerului nu a putut fi stăvilită, jocul cu balonul rotund ajungînd distracția primordială a omenirii, manevrarea mingii ovale (adevărat, ceva mai complicată și cu reguli mai puțin simple) a rămas multă vreme monopol al lumii britanice și nici chiar răspîndirea limitată de mai tirziu nu a primit binecuvîntarea insularilor.

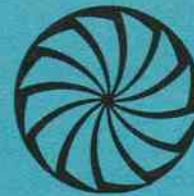
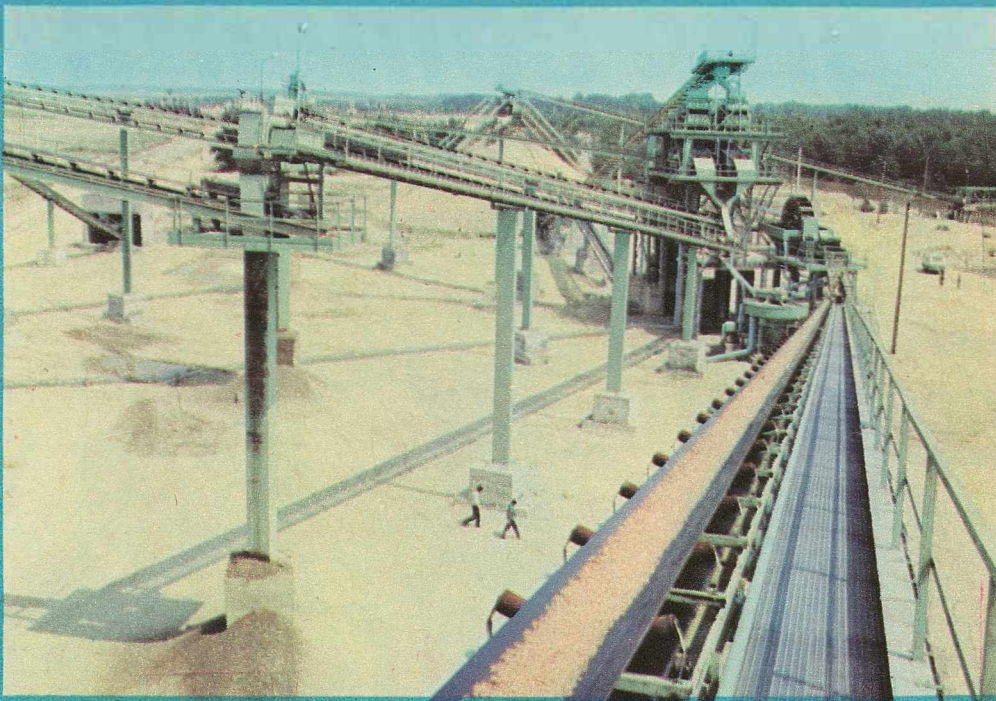
Pe continent s-au afirmat întîii francezii. Și nu e de mirare că departamentele din sudul Franței au primit numele de «Ovalie», care desemnează simbolic patria unei puternice mișcări rugbystice.

Apoi s-au făcut cunoscuți românii, cu o nemaipomenită vigoare și obstinție, încalcînd un domeniu care părea rezervat sau izolat de bunăvoie. În ultimele două decenii, promoția rugbyului românesc a fost considerată miraculoasă, jalonată fiind de memorabilele confruntări cu rugbyștii francezi. Minunea ține aici nu numai de calitate, ci și de cantitate. Dintr-un număr extrem de redus de practicanți — perpetuat prin tradiție și prin intoleranță față de impostură — s-a putut crea mereu o echipă națională impecabilă, aptă să nască legende sau să violeze imaginea gazetarilor din Vest, care l-au numit pe Penciu «Alexandru cel Mare» și au titrat pe o pagină întregă în ziua insuccesului francez — preluînd umorul gavroșesc al publicului de la peluza bucureșteană: «A murit cocoșul!»

Capacitatea aceasta de a face minuni nu poate însă ține la nesfîrșit. Rugbyul românesc are nevoie de numeroase elemente proaspete, într-o proporție care să aducă măcar a sport școlar-universitar, dacă nu chiar a sport de masă. Iată de ce o veste recentă ne-a tulburat. În județul Suceava, profesorii de educație fizică au hotărît să-și îndrume cu precădere elevii spre jocul de rugby. Ce-o ieși, vom vedea. S-ar putea ca, într-un viitor incert, din nordul Moldovei să descalece noii cavaleri de Rugby, purtînd balonul în brațe peste tăpșane, pocnîndu-l apoi cu virful bocancului pînă printre stîlpii înălțați spre cer... Oricum, să recunoaștem, vestea e uluitoare!

DE LA NISI RÎULUI LA BETONUL VIBROVACU

Dezvoltarea în ritmuri nemaicunoscute a economiei noastre socialiste presupune, printre altele, o creștere corespunzătoare a industriei construcțiilor și, implicit, a materialelor de construcții. Platforme industriale și imense spații de noi așezări omenești, orașe sau cartiere mari cât orașele se înalță pe teritoriul României socialiste. Nevoia de noi surse de materiale de construcții ca și aceea a modernizării și creșterii ponderii industriei prelucrătoare a acestor materiale apare evidentă.

În rindurile ce urmează încercăm să schițăm sumar activitatea unei unități industriale: **ÎNTEPRINDEREA DE PREFABRICATE ȘI AGREGATE PENTRU CONSTRUCȚII — IPAC.**

IPAC și-a început activitatea cu ani în urmă, sortind piatră și nisip cu lopata, prin ciuruire rudimentară, iar azi produce prefabricate din beton armat pentru panouri mari de fațadă, planșee de locuințe, elemente de rezistență pentru centrale termice, școli, hale industriale și complexe comerciale, elemente de pavaje (dale) și corpuri de ventilație etc., pentru toate șantierele Capitalei.

Sporind numărul sortimentelor, IPAC a pus în funcțiune o fabrică de tuburi din beton vibrovacuat care realizează pentru prima dată în țara noastră, prin acest sistem, tuburi cu diametre mari (2 200 mm), întrebuințate la apeductul care face legătura dintre stația de tratare ROȘU și stația de pompare NORD, asigurând alimentarea cu apă potabilă a zonei de nord a municipiului București și a cartierelor Colentina și Titan.

Sectorul de betoane al întreprinderii a luat o mare dezvoltare. El se concentrează în cele 12 fabrici, amplasate în zonele marilor șantiere ale Capitalei, și asigură fabricarea betoanelor și a mortarelor pentru construcțiile din întregul oraș. Toate mijloacele de producție și forțele de muncă fiind centralizate, se asigură o productivitate ridicată, iar mortarele și betoanele fabricate în aceste condiții sînt de calitate superioară și în cantități suficiente.

Datorită instalațiilor moderne de preparare, ca și personalului specializat și unui control permanent exercitat prin determinările de laborator, se asigură respectarea curbei granulometrice, consistența betonului, raportul apă-ciment, greutatea specifică și marca betonului.

Prin încercările efectuate de laboratorul central «LIMC» se determină, de asemenea, rezistența la compresiune, rezultatele fiind totdeauna conform stasurilor. Cu un cuvînt, se urmărește în permanență o producție de calitate.

Centralizarea fabricației de betoane și mortare a asigurat o dezvoltare uniformă a bazei tehnico-materiale și, desigur, a construcțiilor. Aceasta a dus totodată la creșterea productivității muncii, care se cifrează în 1970 la 121 000 lei pe muncitor față de 24 000 în 1962.

Consecința directă a acestei bune organizări a dus la creșterea producției de betoane, livrările pentru construcțiile de locuințe și social-culturale ale Bucureștiului ajungînd de la 25 000 metri cubi în 1962 la 1 289 000 metri cubi în 1970.

Una din cele mai importante laturi ale activității ÎNTEPRINDERII DE PREFABRICATE ȘI AGREGATE PENTRU CONSTRUCȚII — IPAC este cea de exploatare a balastierelor.

Zi și noapte, din albiile riurilor și măruntaiele pămîntului se scot și se sortează pietrele și nisipurile care vor deveni, după aceea, betoane și clădiri-fabrici și blocuri.

Pentru aceasta IPAC a înșirat pe malul stîng al Argeșului, începînd de la Borlești (5 km distanță de Curtea de Argeș), o salbă de balastiere din care se extrag agregatele necesare betoanelor pentru construcțiile Capitalei.

În procesul de producție se folosesc cele mai moderne utilaje, cum sînt drăgile refulante, care rup balastul din strat, îl împing pe o conductă cu diametrul de 500 mm, îl spală, îl concasează și apoi îl sortează după nevoie.

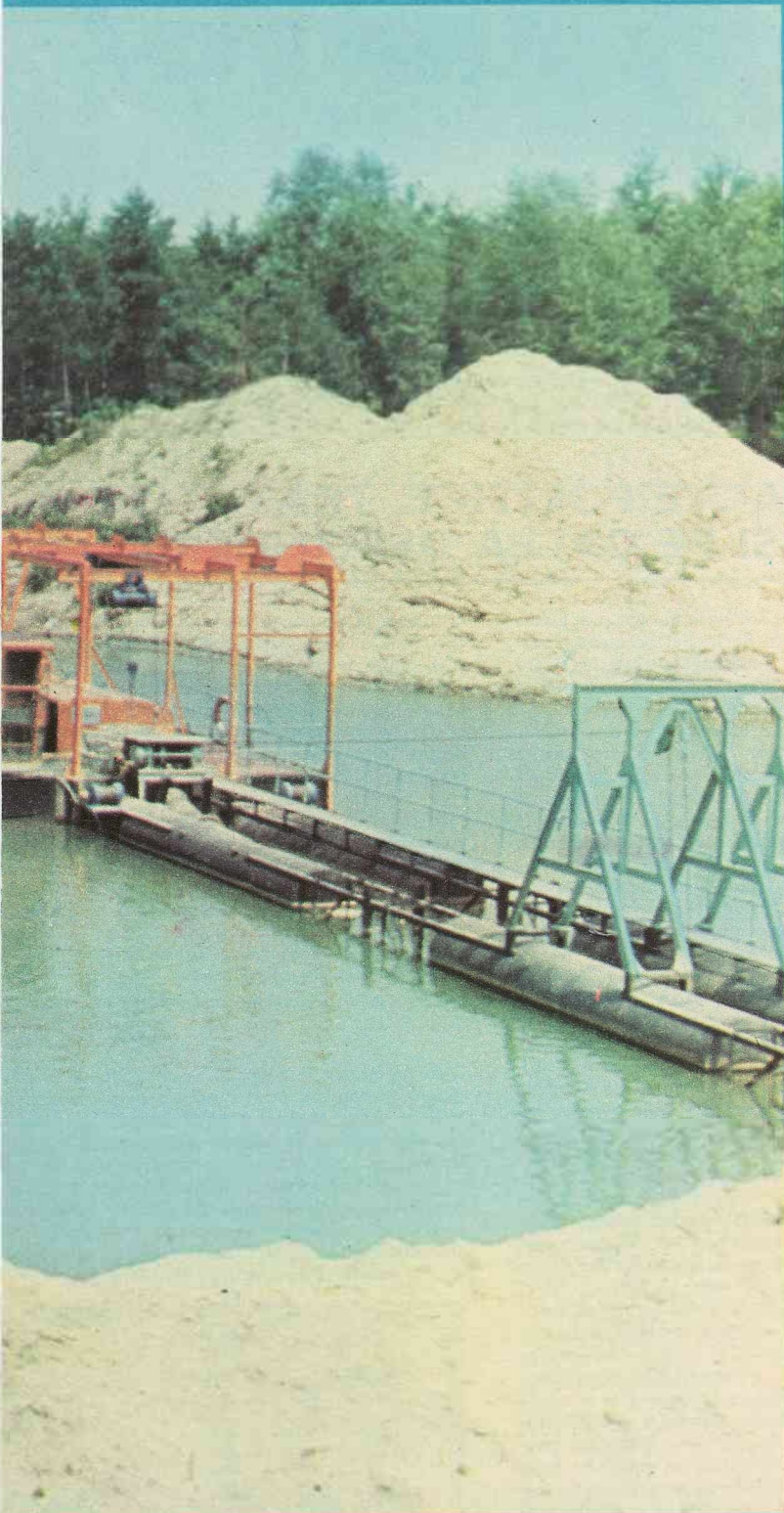
Datorită dotărilor tehnice, extracția și sortarea se fac mecanizat, ceea ce a făcut ca în anul 1970 producția realizată să întrecă de 16 ori volumul agregatelor extrase în cel dintîi an de existență al întreprinderii.

Producția balastierelor depășește azi 3 500 000 metri cubi de agregate în 5 sorturi spălate, față de 2 sorturi cite se puteau realiza pînă acum cîțva timp, și prin asta se poate asigura fabricarea în mod curent a oricărei mărci de betoane.

Dintre cele 12 balastiere înșirate de-a lungul Argeșului pînă aproape de București, la Copăceni, numai balastiera Fusea II (lîngă Mătăsaru) produce singură peste 800 000 metri cubi de agregate.

Alte preocupări ale IPAC sînt atelierele de întreținere în care se confecționează și piese de schimb pentru utilaje, confecții metalice și piese pentru instalațiile realizate prin autoutilare, elemente de rezistență pentru construcții industriale care se exportă în unele țări din Europa, cum sînt confecții metalice pentru instalațiile de balastiere și drăgi refulante pentru extracție.

C. VALERIU

O săptămână în lume

Prima săptămână din cel de-al 28-lea an de existență liberă a patriei noastre a fost marcată de o vie activitate de partid și de stat pe plan internațional. Poziția noastră principală în problemele mișcării comuniste și muncitorești internaționale, ale relațiilor dintre statele socialiste și în general în abordarea celor mai importante aspecte ale vieții internaționale s-a afirmat din nou în cadrul unor importante întâlniri, contacte, inițiative și altor manifestări cu caracter politic.

La sediul C.C. al P.C.R. au avut loc, în continuare, convorbirile oficiale cu delegația P.C. din Japonia. Aspecte privind relațiile româno-americane și unele probleme ale situației internaționale au fost abordate cu prilejul primirii de către președintele Consiliului de Stat a senatorului american Hugh Scott.

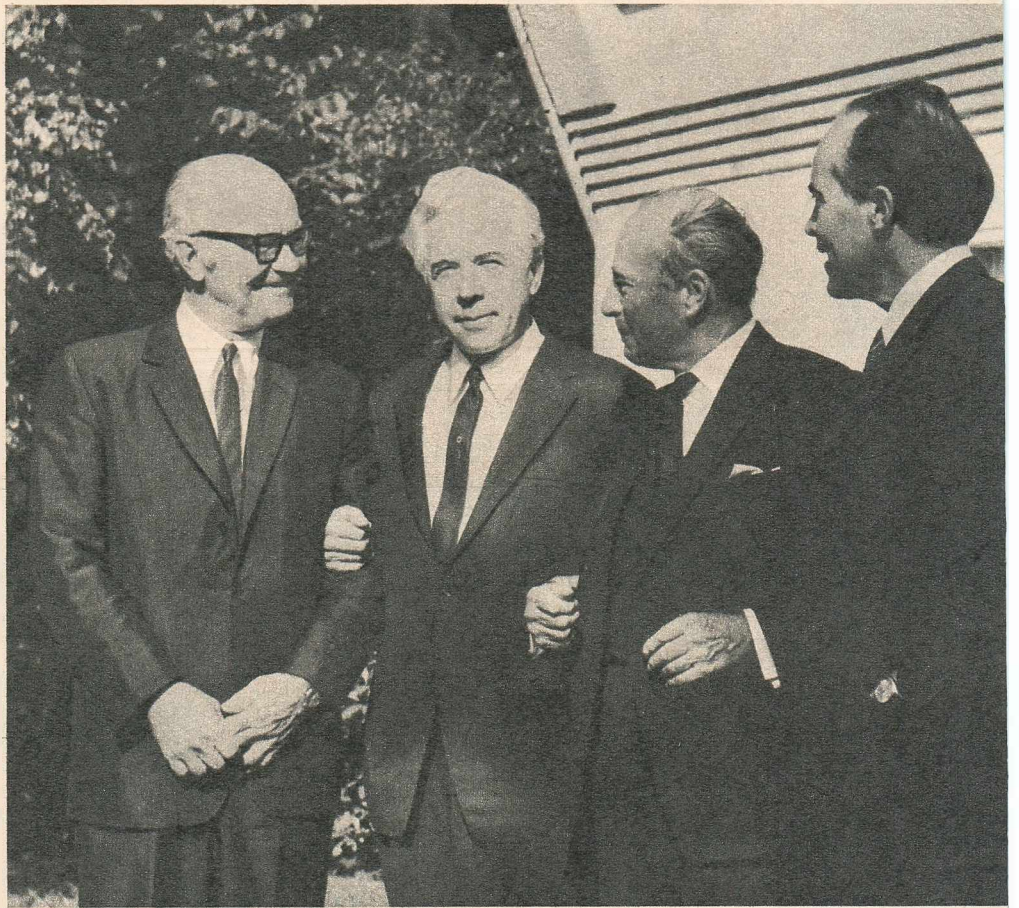
Între 26 și 27 august, capitala țării noastre a fost gazda Consfăturii reprezentanților ministerelor afacerilor externe din țări socialiste. Desfășurată într-o atmosferă de colaborare tovarășească și deplină înțelegere reciprocă, reuniunea a prilejuit un schimb de păreri cu privire la problemele celei de-a XXVI-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

Cu prilejul primirii ambasadorului coreean la București, care a înmănat din partea tovarășului Kim Ir Sen un film înfățișând aspecte din vizita în R.P.D. Coreeană a delegației de partid și guvernamentale române, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a transmis secretarului general al Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea cele mai calde mulțumiri, exprimându-și convingerea că relațiile dintre partidele și țările noastre se vor dezvolta continuu în folosul reciproc, al cauzei unității tuturor țărilor socialiste, al luptei anti-imperialiste, pentru socialism și pace. În acest spirit, guvernul României a decis să devină coautoare la cererea R.P. Mongole de înscriere pe ordinea de zi a viitoarei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. a punctului cerind retragerea trupelor S.U.A. și a celorlalte trupe străine care ocupă Coreea de Sud sub drapelul O.N.U. Mai mult, reprezentantul permanent al țării noastre la O.N.U. a semnat o scrisoare adresată secretarului general al O.N.U., prin care se cere înscrierea pe ordinea de zi a aceleiași sesiuni a punctului intitulat: «Desființarea Comisiei Națiunilor Unite pentru unificarea și refacerea Coreei».

Preocuparea permanentă a țării noastre de a contribui la lichidarea oricăror surse de încordare internațională, la găsirea celor mai eficiente căi și mijloace pentru asigurarea securității și păcii și-a găsit expresia și prin găzduirea lucrărilor Conferinței internaționale Pugwash, în cadrul căreia au fost luate în dezbateri probleme majore ale contemporaneității. Nu este mai puțin semnificativ faptul că reuniunea de la Geneva a grupului de experți, desemnați de secretarul general al O.N.U. să elaboreze un raport pe tema urmărilor nefaste ale cursei înarmărilor, își desfășoară lucrările pe temeiul rezoluției Adunării Generale a O.N.U. din 7 decembrie 1970, adoptată în unanimitate la punctul înscris potrivit cererii guvernului României: «Consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și efectele sale profund dăunătoare asupra păcii și securității în lume». Evocând faptul că în acest an cheltuielile militare în lume vor depăși suma de 200 miliarde dolari, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a arătat că: «România, alături de multe alte state — și socialiste și nesocialiste — de opinia publică mondială, își ridică glasul pentru a se pune capăt cursei înarmărilor, pentru ca mijloacele folosite în acest scop să fie consacrate dezvoltării economico-sociale, înfloririi vieții tuturor popoarelor». Faptul că zilele acestea, la Geneva, șeful delegației române a fost ales, în unanimitate, vicepreședinte al Consiliului Comerțului și Dezvoltării, organ permanent al Conferinței Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare (U.N.C.T.A.D.), constituie încă un semn de recunoaștere pe plan internațional a contribuției active pe care țara noastră o aduce eforturilor pentru rezolvarea problemelor vitale de care se ocupă acest organ. Cât de actuale și cât de acute sînt aceste probleme reiese și din situația de criză în care se găsesc în prezent piețele financiare capitaliste. Ca rezultat direct al orientării celei mai mari puteri capitaliste — S.U.A. — pe făgașul cheltuielilor militare excesive și al unor operațiuni de război, inutile și fără perspective, în Indochina, s-a ajuns la un asemenea punct al contradicțiilor intercapitaliste, încât măsurile excepționale luate de S.U.A. pentru salvarea dolarului au declanșat criza de mari proporții a întregului sistem monetar interoccidental. După ce la întrunirea de urgență a Consiliului ministerial al Pieței comune din 20 august nu s-a ajuns la o poziție comună, urmînd ca «ultima șansă» să fie încercată la o nouă reuniune în ziua de 13 septembrie, în cercurile financiare vest-europene, pe piața japoneză și în alte zone afectate de lovitură americană domnește o stare de febrilă instabilitate și incertitudine. Marea finanță engleză, care la început arborase un calm ostentativ, a capitulat zilele acestea, trecînd la restricții financiare fără precedent, în scopul apărării lirei sterline, amenințată evident de presiunile speculative exercitate asupra ei. Oricum, ceea ce se întîmplă acum în arena ciocnirilor deschise de pe piețele monetare capitaliste denotă pe de o parte consecințele unei politici nefaste, iar pe de altă parte incapacitatea celor care o practică de a înlătura impasul în care se găsesc.

Dic. BABOIAN

marți, 31 august 1971

Cei patru ambasadori ai statelor care au răspunderea în problema Berlinului occidental, așa cum prevăd acordurile încheiate la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial. Ei sînt protagoniștii tratatelor care au culminat cu acordul asupra Berlinului occidental. De la stînga la dreapta: Kenneth Rush (S.U.A.), Piotr Abrasimov (U.R.S.S.), Sir Roger Jackling (Marea Britanie), Sauvagnargues (Franța).

CONTACTE POLITICE, TRATATIVE — PAȘI PE CALEA DESTINDERII

Ecoul larg pe care l-a stîrnit în Europa și în lumea întreagă acordul asupra Berlinului occidental, realizat la capătul unor îndelungate tratative între ambasadorii Uniunii Sovietice, S.U.A., Angliei și Franței, se explică în primul rînd prin caracterul efectiv pozitiv al acestei înțelegeri, care se înscrie în ansamblul proceselor active de stimulare a unui climat propice pentru realizarea destinderii și securității europene. Încă o dată, și cu pregnanța unui eveniment major ca acesta, se impune deci în viața politică a continentului nostru metoda salutară a contactelor politice, a discuțiilor și tratatelor, a mijloacelor pașnice de rezolvare a liti-giilor și conflictelor. Lichidarea focarelor de tensiune, înlăturarea tuturor reziduurilor «războiului rece» și în general a oricăror factori care înveninează relațiile internaționale, semănd neîncredere, încordare și periclitînd pacea, oferă cea mai sigură perspectivă pentru destinderea atmosferei și stimularea colaborării internaționale. Din acest punct de vedere este binecunoscută poziția consecventă pe care s-a situat în permanență România socialistă, militînd activ pentru soluționarea pe cale pașnică a discuțiilor și tratatelor, a tuturor problemelor internaționale. Forța și amenințarea cu forța nu sînt în măsură decît să complice lucrurile, să mărească pericolele, să perpetueze inutil stările de încordare. Numeroase evenimente din ultimii ani sau fapte mai recente, și însuși textul proiectului de acord în problemele Berlinului occidental, ilustrează cât de mari posibilități există în arena internațională pentru realizarea unor pași pozitivi pe calea destinderii. Încheierea tratatelor sovieto-vest-german și polono-vest-german, dialogul continuu dintre reprezentanții guvernelor R.D. Germană și R.F. a Germaniei și o seamă de alte forme de abordare pașnică a problemelor europene conturează perspective favorabile convocării neîntîrziate a Conferinței în problema securității europene, renunțîndu-se la tergiversări sterile și la enunțarea arbitrară a unor «conții prealabile», care nu-și găsesc rostul în contextul preocupărilor și dezideratelor majore ale opiniei pu-

blice de pretutindeni în direcția realizării securității europene, a consolidării păcii pe continentul nostru și în lumea întreagă.

Ideea contactelor politice, a tratatelor, a relațiilor pașnice își croiește drum cu vigoare crescîndă. Telegramele de presă relatează zilnic știri despre numeroase asemenea contacte, discuții, tratative în diverse puncte ale globului și în legătură cu probleme dintre cele mai variate. De cele mai multe ori, la capătul acestor strădanii — așa cum este acum cazul cu acordul asupra Berlinului occidental — se realizează pași pozitivi pe calea destinderii și securității, ceea ce corespunde aspirațiilor legitime și intereselor vitale ale tuturor popoarelor.

În imaginile fotografice redăm aspecte de la contacte politice, conferințe, tratative desfășurate în ultima vreme în Europa.

Dialogul început la Erfurt și Kassel continuă în condiții acceptabile pentru ambele părți. La ultima întîlnire dintre Michael Kohl (în stînga), secretar de stat al Consiliului de Miniștri al Republicii Democratice Germane, și Egon Bahr (în dreapta), secretar de stat la Cancelaria federală a Republicii Federale a Germaniei, și-a exprimat satisfacția ambelor guverne în legătură cu rezultatele convorbirilor cvadripartite în problema Berlinului occidental. Luni, 6 septembrie, are loc la Bonn o nouă întîlnire Kohl-Bahr.

federația republicilor arabe

În cadrul recentei întruniri la nivel înalt care a avut loc în capitala Siriei, la Damasc, conducătorii Republicii Arabe Unite, Libiei și Siriei au luat în discuție proiectul de constituție al Federației Republicilor Arabe ce urmează să cuprindă aceste țări. După cum se știe, noua constituție a fost supusă unui referendum la 1 septembrie.

În imagine, de la stînga la dreapta: Anwar Sadat (R.A.U.), Moamer Gedați (Libia) și Hafez Assad (Siria).

fabbrica occupata !

Una din acțiunile de luptă cele mai populare și mai eficiente ale muncitorilor italieni se dovedește a fi ocuparea fabricilor pînă cînd patronii le acceptă revendicările. În fiecare zi, în numeroase întreprinderi au loc asemenea acțiuni care se soldează în general cu succes.

Recent, șapte fabrici din Roma au fost ocupate simultan de muncitori. În urma tratativelor dintre reprezentanții sindicatelor respective și patronat, cererile muncitorilor au fost acceptate. În fotografie — aspect de la una din acțiunile de luptă ale muncitorilor din fabricile aflate în cartierul roman Tiburtino. Se semnează moțiuni și proteste, se fac subscripții, se acordă ajutoare. Pînă cînd patronii cedează...

complicați și... turiștii

criza financiară interoccidentală, agravată subit de măsurile drastice anunțate de președintele Nixon, continuă să alimenteze starea de tensiune ce domnește în diferite capitale europene. Propunerile privind reajustarea parităților principalelor monede occidentale sînt socotite în multe țări capitaliste drept inacceptabile, iar diferite organizații și grupări economice se pronunță deschis împotriva acțiunilor unilaterale întreprinse de S.U.A. în scopul de a arunca pe spinele partenerilor săi povara eforturilor pentru înlăturarea cauzelor ce au determinat deteriorarea balanței de plăți americane. Printre cei direct vizați de măsurile extraordinare luate de guvernul american se numără și milioane de turiști care cîntăresc în acest sfîrșit de vară țările occidentale. În fotografiile noastre puteți vedea cozile formate în fața birourilor de schimb valutar și în același timp puteți citi pe fețele oamenilor legitima nemulțumire față de fluctuațiile capricioase ale parităților valutare. În cazul de față, instanțele sînt luate la Londra, în Haymarket.

LA PAZ:

zile de tensiune

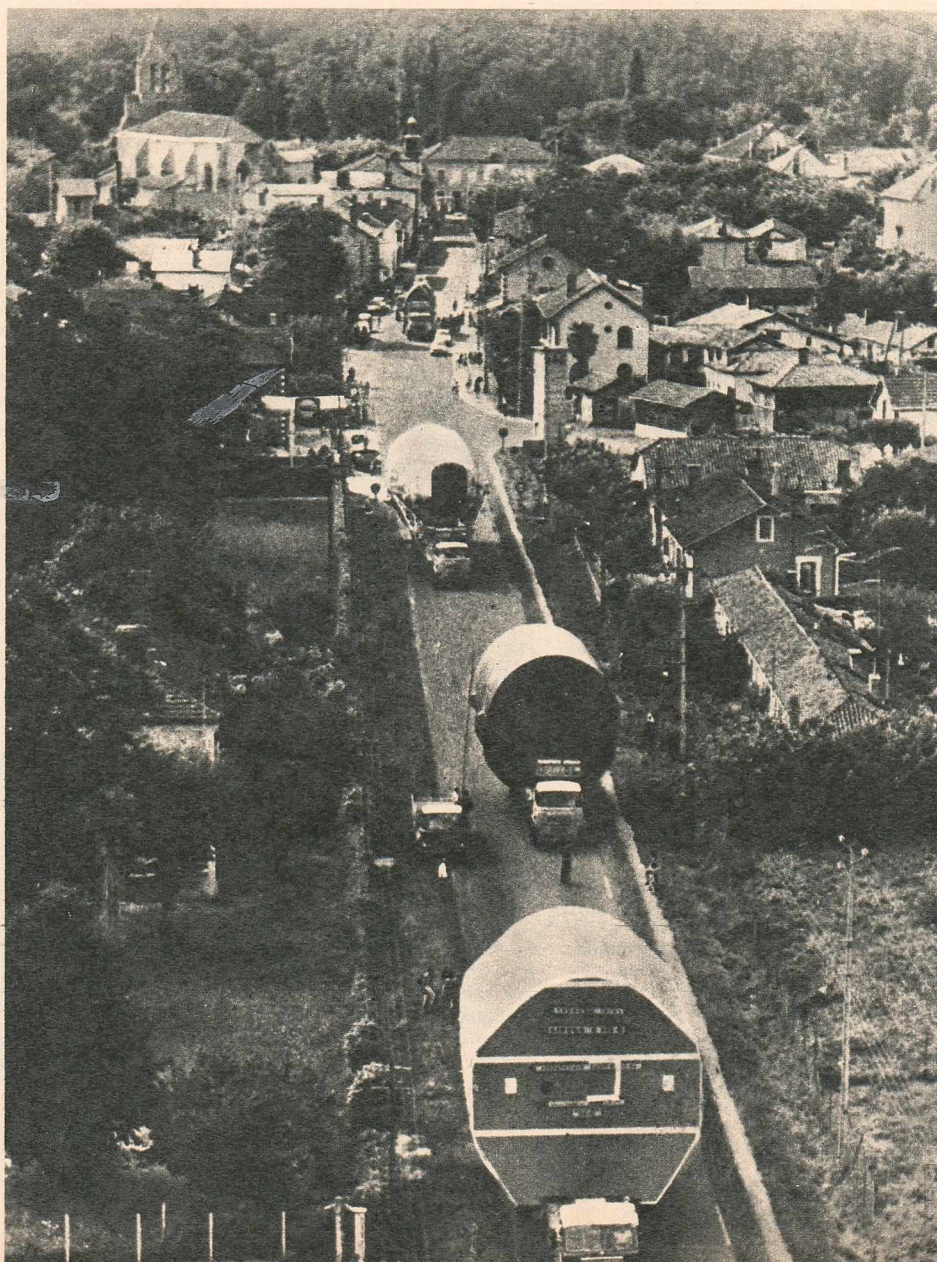
a 21-a conferință pugwash

La Sinaia a avut loc cea de-a 21-a Conferință Pugwash asupra științei și relațiilor internaționale, la care peste 100 de oameni de știință și cultură din numeroase țări au dezbătut problemele securității europene, dezarmării, cooperării internaționale economice și tehnice, precum și alte probleme majore ale securității internaționale. «Este mai necesar decât oricând — se menționează în mesajul adresat participanților la conferință de președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, **NICOLAE CEAUȘESCU** — ca toți oamenii de știință și cultură să-și pună conștiința, talentul și prestigiul în slujba cauzei înalte a eliminării primejdiilor care apasă asupra omenirii, să militeze pentru ca lumea noastră să devină o lume a colaborării, înțelegerii și securității».

Evoluția evenimentelor din Bolivia, semnificația unor declarații ca aceea a actualului ministru de finanțe, Raúl Peláez, care afirmă că «Guvernul va acorda depline garanții capitalului străin care acum este binevenit în Bolivia», sint atent urmărite de observatori, de opinia publică din America Latină și din întreaga lume. Între timp, în Bolivia, continuă represiunile declanșate de forțele fidele noului guvern. «Operația de curățire» a vizat lichidarea punctelor de rezistență: Universitatea San Andreas din La Paz (fotografia 1), scena unor lupte violente, a fost în cele din urmă bombardată de aviația noului regim, ca și colinele Laikakota, unde se retrăseseră muncitori înarmați (fotografia 2, imagine din La Paz în timpul bombardamentelor).

Forțele de stînga anunță continuarea rezistenței.

în piese detașate, spre toulouse

Patru segmente ale viitorului autobuz aerian franco-germano-olandez (Airbus), fotografiate din elicopter în timp ce parcurg drumul dintre Bordeaux și Toulouse, unde urmează să fie asamblate. «Cea mai grea naștere din istoria aviației moderne» — cum o caracteriza «Economist» (dar la câte nașteri grele nu asistăm în acest domeniu?) — e pe cale să se înfăptuiască, aducînd modificările de rigoare în arena acerbei lupte de concurență ce se dă în industria aeronautică a țărilor capitalului.

Pentru drepturi egale și echitate

upta împotriva discriminărilor care vizează dreptul lor la instruire, la locuri de muncă, la o retribuție egală cu cea a bărbaților constituie obiectul principal al activității Organizației naționale a femeilor din S.U.A. În ajunul marșului pentru egalitate, activistele Organizației naționale a femeilor pregătesc pancartele ce vor fi purtate de manifestante. Pancarte cu inscripții prin care femeile sînt chemate să se unească pentru a putea dobîndi drepturi egale cu cele de care se bucură bărbații, pentru a pune capăt unei anacronice inechități.

10 miliarde țigări

Deși campania împotriva fumatului este în continuă desfășurare pe tot cuprinsul R.F. a Germaniei, ultimele statistici constată o creștere simțitoare a numărului de țigări vîndute. În ciuda avertismentelor în legătură cu îmbolnăvirile de cancer datorate fumatului și cu toate sfaturile și ajutoarele acordate pentru a se stimula renunțarea la tutun, fumatul continuă să se extindă. Graficul publicat de revista «Der Spiegel» este concludent. Cifrele, care marchează creșteri masive în ultimii zece ani, redau media lunară de țigări vîndute în miliarde de bucăți. Deci, de la 6,50 miliarde s-a ajuns la 10,04 miliarde de țigări cumpărate și fumate. Un calcul simplu arată că fiecare cetățean vest-german cheltuiește lunar, în medie, 16 mărci, altfel spus, cu cinci mărci mai mult decît cheltuiește pentru a se instrui — scrie «Der Spiegel».

Cronica de trei secunde

NU SÎNTEM SINGURI

Dintr-o cronică de televiziune apărută în «Le nouvel observateur» — această opinie a cronicarului Maurice Level, cu privire la cel mai popular animator al jocurilor televizate, celebrul domn Guy Lux, a cărui metodă preferată, de mare succes, constă în a încuraja concurența — după ce acesta și-a ratat încercarea — cu cuvinte mari, goale, inutile, dar «calde» și «din inimă», de tipul: «domule, ați ratat totul, dar noi vă vom aplauda totuși cu un sincer bravo, de trei ori: bravo, bravo, bravo!...

Clavel: «...tocmai această bună dispoziție din principiu, plicată implacabil, e demoralizantă, sinistă, ea realizînd că nimic să nu valoreze ceva și ca orice să însemne nimic. Pe fond, ea nu poate fi indiferentă decît unui om care nu se așteaptă nimic de la ceilalți oameni, absolut nimic, și care reține cu forță interioară de a-și bate joc de ei. Dar, Dumnezeu, cunosc sau bănuiesc atîția oameni prin orăle noastre care așteaptă cite ceva de la om și la ce disperare poate duce aceasta parodie industrială de simpatie!... Ce bine e spus — și încă o dată, ce dezgustătoare sînt rîdurile industriei verbale de bună dispoziție trasă pe bandă!

...Și mai descopăr în aceeași revistă un alt scriitor, Pierre Bourgeade — al cărui roman, anul trecut, mi-a dat su-

perbul vertigiu de a mă simți consanguin stilistic — pasionat să se «joace» astfel: să descopere prin vrafal de fapte diverse și reale ale zilei care dintre ele au fost, cîndva, inventate de scriitorii. Un joc invers: nu literatura oglindind viața — cum e normal — ci viața imitînd literatura, ceea ce ani de zile s-a socotit că n-ar fi decît un paradox antipatic — ca toate paradoxurile — semnat Oscar Wilde. Bourgeade descoperă că cei doi oameni de stat care foloseau aceleași cuvinte fără a le putea cunoaște sensul rejoacă o tragedie scrisă cîndva de Borgès, că doi delincvenți juvenili, tîlhari grațioși, coboară direct din compartimentul în care Lafcadio al lui Gide săvîrșea faimosul său act gratuit, iar ministrul cutare care o ia peste cap de la propriii subordonați vine din urmă cu 300 și ceva de ani, din bastonadele lui Molière...

Fascinat și eu de talentul cu care viața imită teatrul și literatura, m-am jucat și eu timp îndelungat, așa, de-a ziarul din carte și cartea din ziar. Nu fără un anumit orgoliu — cunoscut oricărui copil inventiv de pe plajă — ziceam că-singur, că nimeni nu mai joacă jocul meu.

Dar ca oameni care ne prăjim voluptos sub soarele lumii, e absolut obligatoriu — dacă vrem să înțelegem ceva din căldura nisipului — că niciodată nu sîntem singuri, în cele mai tainice orgolii. Și să ne bucurăm.

Radu COSAȘU

agendă

După ce guvernul francez a cerut să se treacă la reexaminarea completă și în cadrul mai rezonabil a sistemului monetar occidental, puternic afectat de măsurile extraordinare adoptate de S.U.A., ministrul francez al economiei și finanțelor, **GISCARD D'ESTAING**, a avut întrevederi cu omologul său vest-german Karl Schiller. Întrebat de ziaristi la ce concluzii a ajuns, dl. Giscard d'Estaing a declarat că francul nu va fi supus cursului fluctuant.

O atmosferă de tensiune s-a instalat brusc în Filipine după atentatul care a avut loc la un miting al Partidului liberal de opoziție și mai ales după ce președintele țării, **FERDINAND MARCOS**, a ordonat suspendarea garanțiilor constituționale privind inviolabilitatea persoanei. Arestările care au avut loc între timp au fost operate sub pretextul existenței pericolului unei conspirații împotriva guvernului.

Prima femeie mafiotă. sau cel puțin prima dintre mafioatele identificate în Italia, iată cum este prezentată **ANTONIETTA BAGARELLA**, în vîrstă de 27 de ani. Zilele trecute a fost anchetată de autorități pentru legăturile ei directe cu căpeteniile ale mafiei. Secția specială antimafia a tribunalului din Palermo i-a fixat domiciliu obligatoriu pe o perioadă de doi ani. Antonietta Bagarella este originară din Corleone, faimos centru mafiot. Ea este soția gangsterului Salvatore Rijna, unul dintre locotenenții lui Luciano Liggio, «bosul evadat», pe care poliția italiană nu a reușit pînă în prezent să-l captureze.

În urma unor controverse acute ivite între premierul australian **WILLIAM MACMAHON** și ministrul apărării John Gordon, acesta din urmă a trebuit să demisioneze dînd la iveală existența unor disensiuni mai vechi și latente în sinul garniturii guvernamentale. O serie de luări de poziție și articole publicate în presă de Gordon au fost considerate de primul ministru ca factori ce subminează unitatea guvernului și ca atare demisia ministrului a fost intrucivta sugerată. Acesta a declarat însă că va continua să-și expună în scris opiniile, ceea ce nu înseamnă că aceste opinii depășesc mult cadrul îngust al politicii partidului liberal de guvernămînt, divizat și el în curente și grupuri diferite.

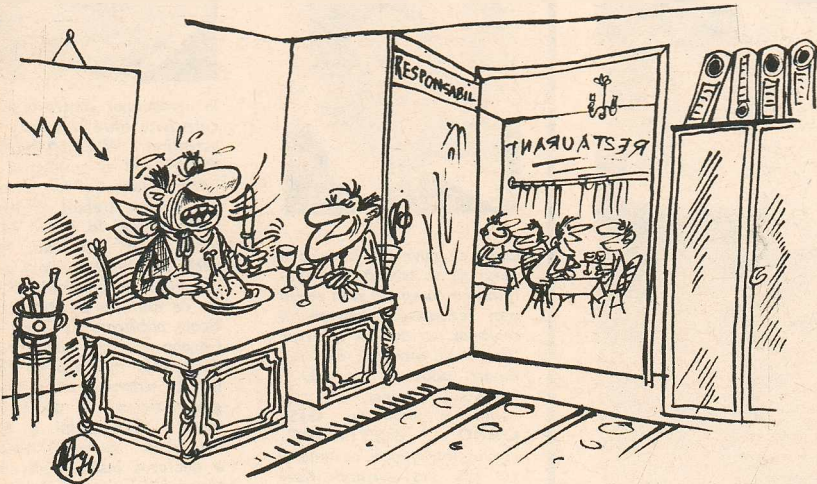

Nici nu s-a stins încă ecoul stîrmit de documentele revelatoare publicate de «New York Times» în legătură cu unele culise ale politicii americane în Vietnam și iată că furnizorii acestor materiale senzationale, **DAVID ELLSBERG**, care n-a putut fi împiedicat în acțiunea sa, anunță acum o nouă «lovitură». El a declarat presei că se află în posesia altor documente care dezvăluie aspecte necunoscute ale intervenției militare americane în Coreea. La Washington s-au și luat măsuri pentru prevenirea șocului pe care l-ar produce noua acțiune a lui Ellsberg.

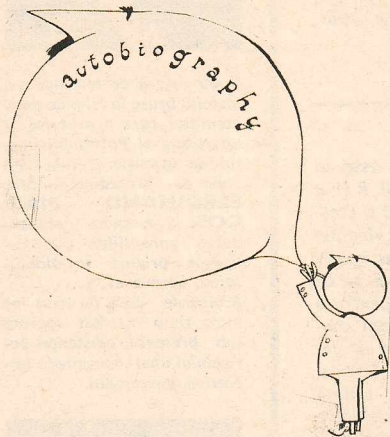
Remanierea guvernamentală din Grecia a afectat cea mai mare parte a portofoliilor. Pe de o parte a fost redus numărul posturilor din cabinet, pe de altă parte au fost numiți noi titulari. Primul ministru **GHEORGHIOS PAPADOPOULOS** continuă să dețină și portofoliile externe și apărării. Un decret guvernamental publicat la Atena a anunțat de asemenea crearea unui număr de șapte provincii, care vor fi conduse de superprefecți (guvernatori), aflați în subordinea ministerului de interne.

de ADRIAN ANDRONIC

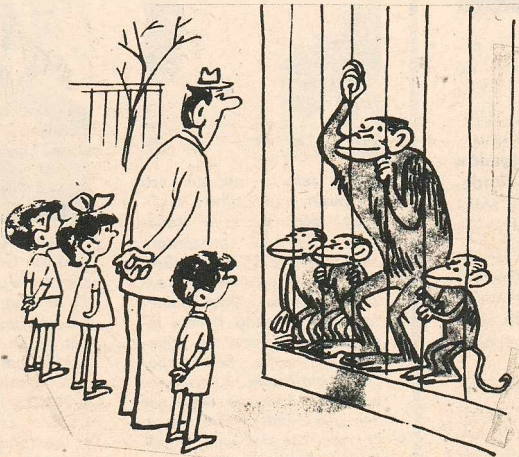

— Oh, în privința planului stau extrem de prost. Nu am putut să realizez decât un păcătos de «Taurus» și-o amărită de vilă, fără încălzire centrală, la Snagov!!!

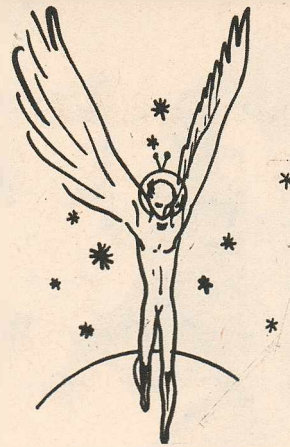
DE PESTE HOTARE

JANSCHEV— Bulgaria

GORBACOV— U.R.S.S.

REÎNTÎLNIRE CU... PĂMÎNTUL

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Poetă română, autoarea volumului «Despre pământ» — A realizat primul zbor «De la Pământ la Lună» și «Ocolul Pământului în 80 de zile». 2) Plăcută reîntîlnire cu... Pământul. 3) Regizor ungar, realizatorul filmelor «Un petic de pământ» și «Pământ eliberat» — Istoric român, autorul lucrării «Pământul, sătenii și stăpînii în Moldova». 4) El, de colo — Cale! — ... Semă ranită! 5) Dumneaei... — ... scoasă din apă... — ... galbenă la față (pl.). 6) Singură... pe Lună! — Strînge roade ale pământului. 7) Dramaturg francez, autorul piesei «Pământul este rotund» — Zece! 8) Kilometru — Sport — Sigur! 9) Unul dintre cei trei fii ai legendarului Noe — Fabulist grec. 10) A trăit pe pământul țării noastre — Pământ «dotat» cu șiraguri argintii de apă. 11) Notă muzicală — Scriitor spaniol progresist, autorul romanului «Împărțirea pământului».

VERTICAL: 1) Scriitor sovietic, autorul romanului «Lumină dea-

supra pământului». 2) A lovi intenționat — Scriitor brazilian, autorul trilogiei «Pământ fără lege», «Pământul fructelor de aur» și «Secerișul roșu». 3) Frate mai mare — Pământul, la un pol! — Sub sol! 4) Peru! — Fantastică ființă selenară. 5) Coloană — Rocă neovulcanică, întrebuițată pentru pavaje. 6) Scriitor francez, autorul romanului «Pământul» — Repere! — Pană. 7) Străbat apele pământului — Cap de coloană! — Specie de arahide. 8) Diviziune de timp în istoria pământului (pl.) — Pictor francez, autorul tabloului «Ciorchinele din pământul făgăduinței». 9) Repliat — Poet român, autorul volumului «Ne cheamă pământul». 10) Poet român, autorul volumului «Flori de lut» — Udă pământul Italiei. 11) A scris și poezia «Iar cînd voi fi pământ» (variantă) — Scos din țărîină!

Nicolae IONESCU

Cuvinte rare: RAN, ERO

Dezlegarea jocului «STRÎNSE... ÎN CAREU», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) SECERIȘ — FULAR. 2) ACUMULAT — SILI. 3) LOCO — STĂPINIT. 4) UNIȚI — UCO — SAM. 5) TO — INCLESTA — I. 6) ALEGE — AOR — IC. 7) AME — URS — MINA. 8) PEGAS — AGONISI. 9) A — ASTM — ARTA — N. 10) SOȚI — TALIE — GC. 11) ADUNA — PAT — ȘAH. 12) TIR — COC — AVARI. 13) ÎNAMORAT — ATAS.

carte

oCreația poetică a lui Demostene Botez apare în «ediție definitivă», alcătuită de autor, în Scrieri I-II, la Editura Minerva. Precedate de o confesiune a poetului, cele două volume mărturisesc o mare și autentică sensibilitate lirică. În istoria poeziei noastre, versul lui Demostene Botez va fi oricând receptat cu emoția intensă din care s-a zămislit.

● În librării se află volumul 4 din Opere de Perpessicius, care conține seria a III-a din «Mențiuni critice». Recitindu-i «mențiunile» și din acest volum, ne-am consolidat convingerea că îndelungata activitate critică a eminentului om de cultură nu a fost chiar atât de tolerantă cum am fi inclinați să o apreciem la prima vedere. O — să-i spunem — statistică a reproșurilor și rezervelor făcute de critic diverșilor autori și scrieri ne-ar conduce la o cu totul altă opinie. Tonul superior afabil al criticilor sale avea darul să reducă din severitatea judecății de valoare... (Editura Minerva).

● Într-un volum de aproape 600 de pagini: Sub semnul întrebării, Adrian Păunescu își publică la Editura Cartea românească viile și incitante sale interviuri cu personalități ale vieții noastre culturale.

● Romanul lui Liviu Bratoloveanu Oameni la pîndă s-a tipărit la aceeași editură.

● În colecția «Thalia» a Editurii Univers și a Teatrului Național I.L. Caragiale se publică comedia lui Tudor Mușatescu: Titanic-vals.

● În seria «Județele patriei» editate sub egida Institutului de geografie a apărut Județul Gorj de Niculina Baranovskî, Gh. Neamu (Editura Academiei).

● Tot în aceeași editură s-a tipărit și volumul Zgomotul și activitatea umană de Edith Gulian.

● Într-o nouă ediție a apărut romanul Lorelei de Ionel Teodorescu. Prefață de Tudor Olteanu (Editura Minerva).

● André Maurois: Lelia sau viața lui George Sand. Estompînd ariditatea documentului în tonul elegant cursiv al evocării, iar minuția erudită făcînd-o ușor accesibilă datorită unei captivante narațiuni a faptelor, celebrul autor francez întregeste cu simpatie măturisită portretul scriitoarei și cu luciditate spiritul unei epoci. În românește de Iosif Katz (Editura Univers).

teatru

● Secunda 58 de Dorel Dorian. Tinerețea neofiliată a unei piese, dovînd că incandescența ideilor și fiorul ei poetic o fac să reziste la uzura timpului artistic înfinit mai mult decît... o secundă. În repetiții la Teatrul Giulești, în regia lui Călin Florian și scenografia Eugeniei Bassa-Crișmaru, avînd în distribuție pe Costel Gheorghiu, Teodora Mazanitis, Ileana Cernat, Peter Paulhofer și alții.

● Fintina Blanduziei de Vasile Alecsandri. La mai bine de un deceniu și jumătate de la memorabila creație a lui George Vraca, din nou poetică piesă a lui Alecsandri în repetiții pe scena Teatrului «Nottara», de astă dată în viziunea regizorală a lui Dan Nasta (care are totodată nobila cutezanță de a înfrunța și interpretarea lui Vraca în rolul lui Horatiu). În restul distribuției: Eugenia Bădulescu (Neera), George Constantin (Scaur), Const. Brezeanu (Mecena), Mihai Heroveanu (Postum), Ioana Manolescu și Anda Caropol (Getta), Al. Repan (Gallus) ș.a.

● Gaitele de Al. Kirîțescu, anunțată de Teatrul «Nottara» într-o distribuție ce va face să duie scena de temperamentul

Ninetta Gusti

vulcanic al interpretelor și, sperăm, sala de risetele spectatorilor. Așadar, le vom vedea pe Ninetta Gusti, Liliana Tomescu, Marga Barbu, Cristina Tăcoi, Migri Avram-Nicolau, Gilda Marinescu, Dodi Căian-Rusu, Rodica Sanda Tuțiuanu, secundate cu cavalerm de Dorin Varga, Sandu Sticlaru, Nucu Păunescu. Regia: George Rafael; scenografia: Giulio Tincu.

● Interesul general, noua comedie (cam de mult și cu nerăbdare așteptată!) a lui Aurel Baranga, în intense repetiții pe scena Teatrului de comedie, în regia autorului — singurul director de scenă cu care Aurel Baranga colaborează perfect. O distribuție plină de făgăduințe: Marcela Rusu, Amza Pellea, Ștefan Tapalagă, Mihai Păldărescu, Aurel Giurumia, Dumitru Chesu, Cornel Vulpe, Iarina Demian, Dorina Done, Eugen Racoți.

● Școala din Humulești de Ion Luca Poinind de la «Amintirile» lui Creangă, un text dramatic încheiat în jurul unuia din pateticele momente ale înființării școlii românești. În regia lui Ghebal Georgescu și în colaborare cu cercul de teatru al Palatului pionierilor, un spectacol în care îi vom revedea pe actrii Const. Birliba, Gh. Anghelută, Aura Andrițoiu, Florina Luican, Valentin Zaharescu (pentru rolul lui Creangă-copil), alături de micii artiști amatori de la Palatul pionierilor.

cinema

● Așteptarea. Portretul emoționant al unui contemporan, omagiu adus marelui nostru actor Ștefan Ciobotărașu. Regia — Șerban Creangă. Scenariul — Horia Pătrașcu. În alte roluri — Vladimir Găitan, Nina Zăinescu, Ernest Maftei, Aurel Giurumia, Coca Andreonescu, Sabina Mușatescu, Cornelia Lazăr-Turian, Alexandru Vasiliu, Florin Zamfirescu. Imaginea — Iosif Demian și Dragomir Vilkov.

● Riscul. Studioul sovietic Moldova-Film care și-a făcut un nume prestigios datorită creațiilor sale de calitate («Un om merge după soare», «Ultima lună de toamnă», «Poienile roșii») nu se dezminte nici cu acest film, al lui Vasili Pas-

Jacqueline Bisset

caru (după nuvela «În spatele frontului» de Praskovia Didik), în care se înfruntă eroi prinși în acțiuni decisive. În rolurile principale — Natalia Zorina, Leonhard Merzin, Nikolai Burliaev.

● Cromwell. Regizorul Ken Hughes reconstituie — cu o evidentă înțelegere a dialecticii istoriei — epoca războiului civil din Anglia secolului al XVII-lea. În rolurile principale — Richard Harris

și Alec Guinness. Filmul a fost distins cu un Oscar 1970 pentru cele mai bune costume, iar protagonistul, Richard Harris («Viață sportivă»), a fost răsplătit cu un premiu de interpretare la recentul Festival internațional de la Moscova.

Nina Zăinescu

● Parada circului. O spectaculoasă desfășurare de talente care au făcut gloria circului sovietic. Comentează cunoștii comici Iuri Nikulin și Zinovî Gherdt. Regia — Iliia Gutman.

● În această lună, pe ecranele noastre: Marele premiu (regia — John Frankenheimer) cu Yves Montand, James Garner, Toshiro Mifune; Aeroportul (regia — George Seaton, cu Burt Lancaster, Dean Martin, Jean Seberg, Jacqueline Bisset, Helen Hayes, George Kennedy); Vinovatul este în casă (regia — Robert Ban, o producție a studiourilor din R.P. Ungară, cu Stanislaw Mikulski, Eva Vass); Cermen (regia — Nikolai Sanisvili); Încrederea (regia — Borislav Saraliev, o producție a studiourilor bulgare); Boxerul (regia — J. Dziedzina, cu Daniel Olbryschki).

disc

«Concertele pentru clavicin și orchestră» de Johann Sebastian Bach — înregistrare efectuată la Berlin de «VEB Deutsche-Schallplatten» și imprimată de casa noastră de discuri în excelente condiții tehnice — vin să întregescă discoteca iubitorilor de muzică. Kurt Sanderling, la pupitrul Orchestrei simfonice municipale din Berlin, și Hans Pischner (clavicin) interpretează, reconstituindu-le în cel mai pur stil al epocii, concertele «În fa minor, BWV 1056», «În la major, BWV 1055» și «În mi major, BWV 1053» (ECE-0529).

● «Bălcescu» — opera dramatică a lui Camil Petrescu — în adaptarea lui N. Al. Toscani apare și pe disc, în versiunea de la Radioteleviziune, regizată de Mihail Zira. Lucrare de «mare incandescență tragică», — după aprecierea pertinentă a criticului Ov. S. Cromeșniceanu, care semnează prezentarea înregistrării — «Bălcescu» se bucură de interpretarea unor actori de excepție ai scenei românești (Matei Alexandru, N. Neamțu-Ottonel, George Carabin, Florin Scărlătescu, George Sion, Octavian Cotescu, Aurel Rogalski, George Aurelian, Sebastian Radovici, Dan Nasta, George Demetru, Mircea Balaban, Cornel Vulpe, Simona Bondoc, Eugenia Dragomirescu ș.a.). Ascultată în condiții deosebite, — pe disc — drama lui Camil Petrescu își dezvăluie și mai mult valențele (16-EXE-0548).

plastică

● Gh. Vasilescu Popa — pictură. Prima impresie, dacă nu aparentă, l-ar cataloga pe Vasilescu Popa printre naivi. Dar imaginile sale nu au totuși ingenuitate transcripției vizuale, nici magia evocării lucrurilor. Elaborîndu-și materialul vizual, pictorul aspiră spre montaje decorative, care sînt adesea agreabile și care descriu e-

venimente populare: o nuntă, o ședință, o scenă de tîrg, un portret de familie etc. Deci, o ancorare în lumea cotidiană care de fapt e prima virtute a expoziției («Orizont», bd. Bălcescu nr. 23).

● Garabet Salgian e un peisagist al arhitecturilor pitorești. Ochiul său caută și selectează aglomerări urbane sau rurale insolite («Peisaj din Tilișca», «Oraș», «Peisaj din Zogorsk» etc.), puncte de plecare ale unor echivalențe plastice. Recreare mental, priveliștile sînt exprimate printr-un joc dinamic al volumelor, cu o preocupare pentru obținerea unor game tonale variate («Simeza», bd. Magheru nr. 23).

● Pictura pe care o practică Reinhardt Schuster e în același timp calculată și sensibilă. Epurată de anecdotică și descripție, limitîndu-se la un număr restrîns de structuri figurative (flori etc.), ea închide în sine un travaliu neobosit asupra culorii, o aspirație spre stilistică intimă și o exprimare decorativă agreabilă. Tentația stilizării extreme și a concentrării motivului într-un semn, simbol pur formal, face ca unele pinze («Omăgiu» etc.) să exprime doar grauitatea unei intenții («Simeza», bd. Magheru nr. 23).

● Ecaterina Pop-Petrovici — grafică. Sub titlul «Împliniri ale pămîntului» artista ieșeană reunește un ciclu de lucrări în care folosește cu măiestrie modalități tehnice și estetice ale folclorului, idei plastice reluate și trecute prin sensibilitatea proprie, evitînd imitația sau transcrierea (Galeriile de artă, Cuza Vodă nr. 2, Iași).

● B. Berenson: «Pictorii renașterii italiene». Abandonînd modalitatea biografiei și descrierii opereii în funcție de valorile formale ale expresiei, Berenson (1865-1959) recompune un tablou complex al evoluției picturii italiene, pe care-l explică pe baza cîtorva categorii pe care le consideră tipice artelor figurii (valori tactile, decorative, ilustrative și de mișcare), la care adaugă și un punct de vedere psihologic. O carte instructivă pentru cei care se interesează de istoria picturii (Editura Meridiane).

televiziune

REPORTAJ. Destinul unei familii — Mircea Radu Iacoban încercîndu-și din nou verva teletreportericească asupra unei generoase teme enunțate clar în titlu (duminică, ora 20,10); Cei 12 000 — portret colectiv al muncitorilor de la marea uzină bucureșteană «23 August» (luni, emisiunea «Stop cadru», ora 18,45); Alexandru Stark anunță un misterios reportaj: 5 500 de zile (miercuri, ora 20). Teleglob: Ion Dumitrescu și Emil Hențiu povestindu-ne — cu ajutorul camerei de luat vederi — despre realitățile bugetare din zilele noastre (miercuri, ora 22,30).

DEZBATERI, CONFRUNTĂRI, OPINII. Marți, ora 21, așteptatul Blocnotes prezentat în dulcea-i limbă moldovenească și cu autenticul său patos comunist de Eugen Mandric Vineri, ora 20, cuprînzătoare Cronică politică internă. Conceptul de perfecționare în economie, dezbateri, sperăm interesantă, televizată, miercuri, ora 18,50. Continentele ieri, azi, mine (dar mai ales vineri, ora 20,30), în discuția specialiștilor — conf. dr. docent Ștefan Airinei, dr. Dan Patrușiu, dr. Marcian Bleahu, incitați la vorbă de Ion Petru, în cadrul emisiunii «Mai aveți o întrebare?».

LITERATURĂ. Care sînt Rosturile poeziei? Iată ce temă dificilă și complexă își propun să discute criticii literari Șerban Cioculescu și Ion Dodu Bălan, marți, ora 21,20.

MUZICĂ. Pentru iubitorii de operă, — ațiția cîți sînt — Don Carlos în interpretarea Operei de stat din Timișoara (duminică,

ora 20,30). Întîlnire cu tînăra soprana — laureată la concursurile internaționale de la Paris și Vercelli — Lucia Țibuleac (marți, ora 20,15); Gala marilor interpreți (interviziune) — adevărat regal pentru melomani: cîntă Zenaida Pally, Lucia Stănescu, Nicolae Secăreanu, Petre Ștefănescu Goangă (miercuri, ora 22); Patrie, Partid — emisiune de cîntece patriotice în interpretarea corului «Armonia» al Sindicatelor din Brăila (vineri, ora 20,15). Și un sfîrșit de săptămîină scaldat, simbătă seara, ora 23, în Romante și cîntece de petrecere.

FILM. Paharul cu apă — premieră pe țară, propunîndu-ne o reîntîlnire cu fermecătoarea Liselotte Pulver (duminică, ora 20,30); Era noapte la Roma — filmul lui Roberto Rossellini, în care îi vom vedea alături pe Giovanna Ralli, Leo Genn și Serghei Bondarciuk (miercuri, ora 20,20); Hoțul de piersici, excelent film bulgar — semnat de Vilo Radev — avînd în fruntea distribuției pe binecunoscuta Nevena Kokanova (joi, ora 20,20). Și o altă premieră pe țară, Și nu va rămîne nepedepsit, în regia lui Raoul Walsh (vineri, ora 21,25).

FILM SERIAL. Contesa Cosel, punctuală la cea de-a treia întîlnire cu noi (luni, ora 20,30). Pentru cei ce se amuză cu jocul de-a Guliver în țara uriașilor, Planeta gigantilor (duminică, ora 18,10).

TEATRU. În adaptarea și regia lui Nicolae Motric, o piesă pe care nu am mai văzut-o de mult pe vreo scenă, fără a o fi putut da total uitării: Trei generații de Lucia Demetrius (marți, ora 20,15).

DIVERTISMENT intitulat, prudent, Cu și fără cuvinte, dar sigur cu melodii interpretate de Corina Chiriac (nou prilej de a se înfrunța suporterii cu cei ce o contestă), Puica Igiroșeanu, vedeta proaspăt încolțită de perfidele ispite ale gloriei — Cornel Constantiniu, Ileana Popovici, Stela Enache, Mihai Constantinescu și, ei bine, da, cu Florin Bogardo; momente, sperăm, cu adevărat vesele (și cu idei) susținute de Dumitru Furdui, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Radu Stoianescu. Coregrafia — Adriana Dumitrescu. Regia — Tudor Mărășcu (duminică, ora 21, 55). S-a ivit pe culme toamna, emisiune pentru realizarea căreia Marin Traian a adunat — în scopul de a ne feri de pericolul nostalgiailor autumnale — nume cu greutate ale rîsului nostru scenic: Marcel Anghelescu, Coca Andreonescu, Amza Pellea, Mihai Fotino, Tamara Buciuceanu-Botez, Radu Zaharescu ș.a. (simbătă, ora 21,15). Cîntă surorile Kessler — fragmente din spectacolul prezentat la Sala Palatului (simbătă, ora 22,20).

SPORT. Finalele pasionante ale Campionatelor balcanice de atletism și ale Campionatelor mondiale de lupte — transmisiuni directe de la Zagreb și Sofia (duminică, ora 16,30).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la Concursul Pronosport nr. 36, etapa din 5 septembrie 1971

I. Politehnica-Dinamo	1
II. Steaua-Farul	1
III. Crișul-U.T. Arad	x, 2
IV. S.C. Bacău-«U» Craiova	1
V. A.S.A. Tg. Mureș-«U» Cluj	x, 2
VI. Steagul roșu-F.C. Argeș	2
VII. C.F.R. Cluj-Jiul	1
VIII. Metalul Tîrgoviște-Ș.N. Oltenița	1
IX. Chimia Rm. Vilcea-Progressul Brăila	1, x
X. C.F.R. Pașcani-Poiana	1
XI. Metalurgistul-Politehnica Timișoara	1, x, 2
XII. Electroputere-Corvinul	x
XIII. Vulturii Lugoj-Minerul B.M.	x, 2

FLACĂRA-ALBUM

Filmul «Un loc pentru îndrăgostiți» al lui Vittorio de Sica ne-a prilejuit cunoștința cu o actriță de o aleasă sensibilitate: FAYE DUNAWAY.

